

Noua prinți din Amber

de [Roger Zelazny](#)

1970

AMBER era lumea perfectă — lumea reală și unică. Existau multe planuri-umbră, ciudate imitații ale Amber-ului. Arden era una, Pământul alta, dar singura lume care are importanță e Amberul...

Fiii bătrânului Rege luptă între ei pentru tron, cu toată viclenia și iscusința machiavelică a superoamenilor — pentru că superoameni și sunt. Dar Corwin — a cărui poveste o veți citi — știe că pretenția sa la tron e îndreptățită... și e pregătit să-și apere acest drept cu propria-i viață, și chiar cu viața celorlalți...

PROLOG

S-a trezit într-un spital — își amintea foarte puține lucruri — fusese victima unui accident care n-a fost de fapt accident. A descoperit că-l cheamă Corwin și că e mai puternic decât oricare ființă umană...

Mai târziu, într-o călătorie care a început la New York și s-a terminat într-o lume cu păduri și munți, monștri și iluzii, a descoperit cine e de fapt — Corwin, prinț de Amber... Corwin, ale cărui culori erau negru și argintiu — care fusese exilat în lumea-umbră a Pământului și care acum s-a întors să-și revendice tronul...

I

După ce mi se păruse că va dura o veșnicie, încet totul se sfârșea.

Am încercat să-mi mișc degetele de la picioare, am reușit. Eram tolănit pe un pat de spital și cu picioarele în ghips, dar erau încă ale mele.

Am închis strâns ochii, apoi i-am deschis, de trei ori la rând.

Încăperea nu se clintea din loc.

Unde dracu' mă aflam?

Apoi pâcla se risipi treptat și îmi recăpătai ceea ce se cheamă memorie. Mi-am reamintit nopți, și infirmiere, și injecții. De fiecare dată când lucrurile începeau să se limpezească puțin, cineva intra și-mi făcea o injecție cu nu știu ce. Așa s-a întâmplat. Da. Totuși, acum mă simțeam pe jumătate normal. Trebuiau odată și odată să se oprească.

N-am dreptate?

Un gând mă atacă violent: "Poate că nu."

Mă năpădi o neîncredere firească, așa cum sunt toate motivațiile umane. Fusesem supranarcotizat, mi-am dat seama brusc. Fără nici o explicație reală — din punctul meu de vedere -, și fără nici un motiv pentru ei să se oprească acum, mai ales dacă erau plătiți pentru asta. Așa că ia-o încet și fă pe prostul, spuse o voce înțeleaptă care părea să fie a mea.

Și i-am dat ascultare.

Vreo zece minute mai târziu, o infirmieră își iți capul pe ușă, iar eu, firește, am făcut pe mortu-n păpușoi. Infirmiera plecă.

După care am început să reconstitui câte ceva din cele întâmplate.

Avusesem un fel de accident, mi-am amintit vag. Ce a urmat era încă nedefinit; cât privește ce se petrecuse înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Dar fusesem mai întâi într-un spital și apoi am fost adus în locul ăsta, mi-am reamintit. De ce? Habar n-aveam.

Totuși, picioarele erau într-o stare destul de bună. Destul cât să mă țină, deși nu știam cât timp trecuse de la fractură — căci știam că fuseseră fracturate.

Așa încât m-am înălțat în capul oaselor. Mi-a trebuit un efort mare, mușchii fiind anchilozati. Afară era întuneric și un pumn de stele strălucea pe fereastră. Le-am făcut cu ochiul și mi-am trecut picioarele peste marginea patului.

Eram amețit, dar după un timp mi-am revenit și m-am ridicat, agățându-mă de bara de la capătul patului, după care am făcut primul pas.

În regulă. Picioarele mă țineau.

Deci, teoretic, eram în stare s-o iau din loc.

M-am întors la pat, m-am tolănit și am început să reflectez. Transpiram și tremuram. Viziuni cu bomboane și altele d-astea.

E ceva putred în Danemarca...

Brusc îmi amintii. Era vorba de un accident de mașină. Un afurisit de accident...

Apoi ușa se deschise, lăsând lumina să pătrundă, și printre gene am văzut o infirmieră cu o seringă hipodermică în mână.

Se apropie de pat, o tipă planturoasă, cu păr negru și brațe mari.

Când ajunse lângă mine, m-am ridicat.

— Bună seara.

— Ia te uită — bună seara, răspunse.

— Când o iau din loc?

— Va trebui să-l întreb pe doctor.

— Fă-o!

— Vă rog, ridicați-vă mâneca!
— Nu, mulțumesc!
— Trebuie să vă fac o injecție.
— Nu, nu trebuie. N-am nevoie.
— Mă tem că asta n-o poate decide decât doctorul.
— Atunci, trimite-l aici, să-mi spună chiar el. Dar, până atunci, nu accept.
— Regret, dar am ordine precise.
— Așa avea și Eichmann și uite ce-a pățit, am clătinat ușor din cap.
— Prea bine, spuse, va trebui să raportez asta...
— Chiar te rog și, când o faci, zi-i că am hotărât s-o iau din loc mâine dimineață!

— Imposibil. Nici măcar nu puteți umbla — și ați avut și câteva leziuni interne...

— Mai vedem noi. Noapte bună!

Ieși din cameră fără să răspundă.

Rămas singur, am căzut pe gânduri. Se părea că eram într-un gen de clinică particulară — deci cineva plătea pentru asta. Cineva cunoscut? Nici o rudă nu-mi venea în minte. Prieteni, nici atât. Cine mai rămâneau? Dușmanii?

M-am gândit un timp.

Nimic.

Nimeni care să-mi facă o astfel de binefacere.

Deodată îmi apărură imaginea: eu sărind cu mașina peste o râpă drept într-un lac. Altceva nu-mi aminteam.

Eram...

M-am încordat și am început să transpir din nou.

Nu știam CINE sunt.

Pentru a nu sta degeaba, m-am ridicat și mi-am scos bandajele. Totul părea în ordine sub ele; acum știam ce am de făcut. Am spart ghipsul de pe piciorul drept cu o bară de metal scoasă de la capătul patului. Mă cuprinse brusc senzația, că trebuia să plec cât mai repede, că trebuia să fac asta neapărat.

Mi-am cercetat piciorul drept. În regulă.

Am zdrobit ghipsul și de pe stângul, m-am ridicat, am mers la dulap.

Nici o haină.

Atunci am auzit pașii. M-am întors în pat și am acoperit ghipsul și bandajele vechi.

Ușa se deschise iarăși.

Apoi lumina se aprinse în jurul meu și am văzut un tip vânjos, într-o bluză albă, c-o mână pe întrerupătorul din perete.

— Ce-am auzit, că te-ai purtat urât cu infirmiera?

Nu mai ținea s-o fac pe bolnavul adormit.

— Nu înțeleg. Despre ce e vorba?

Asta îl derută o clipă sau două, înțelesei eu după cum se încruntase.

— *E ora injectiei!* zise.

— Sunteți medic?

— Nu, dar am sarcina să-ți fac injectia.

— Iar eu refuz, conform dreptului meu legal. Ce zici de asta?

— O să-ți fac injectia, spuse și se îndreptă spre partea stângă a patului.

În mână avea o seringă hipodermică, pe care n-o zărisem până atunci.

Urmă o lovitură urâtă, cam patru degete sub centură, am socotit eu, care-l făcu să cadă în genunchi.

După câteva secunde scoase un icnet stins.

— Mai apropie-te tu, am zis, și-o să vezi ce se-ntâmplă.

— Avem metode să tratăm pacienți ca tine, gâfâi el.

Am știut că a venit clipa să acționez.

— Unde-mi sunt hainele? am întrebat repetând lovitura.

El icni din nou.

— Atunci cred că va trebui să le iau pe ale tale. Dă-mi-le!

Devenise plictisitor să-l lovesc și a treia oară, așa că i-am aruncat cearșafurile în cap și l-am zvântat în bătaie cu bara metalică.

În mai puțin de două minute, aș zice, eram înțolit în alb, culoarea lui Moby Dick și a înghețatei de vanilie. Dezgustător!

Pe individ l-am înghesuit în dulap, apoi am privit prin fereastra zăbreliță. Am văzut Luna Veche în brațe cu Luna Nouă, plutind deasupra unui șir de ploi. Iarba era argintie și strălucitoare. Noaptea se lupta cu soarele. Nici un indiciu care să-mi arate unde era plasat locul ăsta. După toate aparențele

eram la etajul al treilea al clădirii, undeva în stânga, jos, se zărea o formă pătrată de lumină, probabil o fereastră de la primul etaj, cu cineva treaz în dosul ei.

Am ieșit din încăpere și am examinat coridorul. În stânga în capăt era un zid cu o fereastră zăbreliată și patru uși, câte două pe fiecare parte. Probabil dădeau spre alte încăperi ca a mea. M-am dus și am privit pe fereastră, și am văzut și alte etaje, alți copaci, noapte, nimic nou. M-am întors și m-am îndreptat în cealaltă direcție.

Uși și iarăși uși, nici o lumină care să vină de sub ele, și numai zgomotul pașilor mei în pantofii "de împrumut" prea mari.

Ceasul indica ora cinci patruzeci și patru. Bara metalică era la brâu, dedesubtul vestei imaculate, frecându-mi-se de șold în mers. La fiecare douăzeci de picioare era câte un neon fixat în tavan, care dădea o lumină chioară de vreo patruzeci de wați.

Am ajuns la o scară în dreapta, care ducea în jos. Am luat-o pe acolo. Pașii mi se pierdeau în covorul care-o acoperea.

Al doilea etaj arăta ca și cel de deasupra, șiruri de uși, așa încât am coborât mai departe.

Când am ajuns la primul etaj, am luat-o la dreapta, căutând ușa ce dădea spre încăperea cu lumină.

Am găsit-o, chiar aproape de capătul coridorului, și nu m-am mai ostenit să bat.

Tipul îmbrăcat cu un halat de baie de culoare țipătoare, așezat în spatele unui birou mare lăcuit, tocmai avea de gând să se uite într-un fel de registru. Nu era camera paznicului. Mă privi cu ochii larg deschiși, încercă să scoată un strigăt, dar nu izbuti, poate din cauza expresiei mele hotărâte. Se ridică brusc.

Am închis ușa în spatele meu și i-am spus:

— Salutare! Ai încurcat-o...

Se pare că oamenii devin întotdeauna curioși când le spui chestia asta, pentru că, după cele trei secunde cât mi-a luat să traversez camera, mă întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun — că o să fii dat în judecată pentru sechestrare de persoană, pentru tratament incorect, pentru folosirea aiurea a narcoticelor. Am deja sindromul izolării și s-ar putea să devin violent...

— Cară-te de-aici! spuse.

Am văzut un pachet de țigări pe biroul lui. M-am servi singur și i-am spus:

— Stai jos și tacă-ți gura. Avem multe lucruri de vorbit.

Se așeză, dar de tăcut, nu tăcu:

— Încâlci mai multe ordine.

— Tribunalul va hotărî cine e răspunzător, i-am replicat. Vreau hainele și obiectele mele personale. Vreau s-o iau din loc.

— Dar nu ești în stare să...

— Nu te-a-ntrebat nimeni. Dă-mi-le chiar acum sau o să răspunzi în fața legii.

Se întinse către un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mână.

— Acum! am repetat. Ar fi trebuit să-l apeși când am intrat. Te-ai trezit prea târziu.

— Domnule Corey, vă agravați situația...

— Corey?! N-am venit de capul meu aici, i-am zis, dar să fiu al dracu' dacă n-am dreptul să mă car. Și-acum e momentul. Așa că hai s-o terminăm.

— Evident, nu ești în stare să părăsești această instituție, se împotrivi el. Nu pot permite asta. O să chem pe cineva care sa te ducă înapoi în cameră și să te pună în pat.

— Nu te sfătuiesc să-ncerci, altfel o să afli în ce stare sunt. Deocamdată am de pus mai multe întrebări. Prima: cine m-a adus aici și cine-mi plătește cheltuielile?

— Foarte bine, oftă el și mustața subțire, roșiatică, i se pleoști.

Deschise un sertar, băgă mâna înăuntru, dar eram foarte atent.

L-am lovit înainte de a apuca să tragă piedica: un Colt 32, automatic, foarte aspectuos. Am tras eu piedica, atunci când i-am smuls pistolul; l-am îndreptat spre el.

— O să-mi răspunzi la întrebări. Evident, mă crezi un tip periculos. S-ar putea să ai dreptate!

Zâmbi slab și își aprinse o țigară, ceea ce era o greșeală dacă intenționa s-o facă pe durul. Mâinile îi tremurau.

— E-n regulă, Corey — dacă asta o să te facă fericit. Soră-ta te-a adus aici.

"Hopa!", îmi zisei.

— Care soră?

— Evelyn, spuse.

Nici un bec aprins. Deci:

— E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani de zile. Nici măcar nu știa că sunt prin partea asta a țării.

Ridică din umeri.

— Cu toate astea...

— Unde locuiește acum? Vreau să-i telefonez.

— N-am adresa ei la-ndemână.

— Ia-o de unde știi!

Se ridică, traversă încăperea către un fișier, îl deschise, cotrobăi și extrase o fișă.

Am cercetat-o cu atenție. "D-na Evelyn Flaumel"... Nici adresa din New York nu-mi părea familiară, dar am reținut-o. După cum scria acolo, prenumele meu era Cari. Bun. Încă o informație.

Mi-am pus arma la brâu, lângă bara metalică, firește după ce am tras la loc piedica.

— O.K. Unde-mi sunt hainele și cât ai de gând să-mi plătești?

— Hainele au fost distruse în accident, spuse, și trebuie să știi că picioarele chiar au fost fracturate — stângul în două locuri. Cinstit vorbind, nu-mi dau seama cum reușești să te ții pe picioare. N-au trecut decât două săptămâni...

— Totdeauna mă vindec repede. Acum, despre bani...

— Ce bani?

— Banii ca să nu-ți aduc plângere împotriva tratamentului incorect, și toate celelalte.

— Nu fii caraghios!

— Cine e caraghios? O mie de dolari, bani gheață, imediat!

— Nici nu discut despre așa ceva.

— Uite ce e, mai bine ascultă la ce-ți spun: orice-ar fi, gândește-te la renumele pe care-l va căpăta locul ăsta dacă m-apuc să fac publicitate înainte de proces. În mod sigur o să iau legătura cu Organizația Mondială a Sănătății, cu ziarele, cu...

— Șantaj și nu vreau să am de-a face cu așa ceva.

— Plătești acum sau mai târziu, după hotărârea tribunalului. Nu, mi-e indiferent. Numai că acum te costă mai ieftin.

Dacă pune banul jos, însemna că bănuielile mele se confirmau și că era ceva necurat la mijloc.

Se holbă la mine multă vreme.

Într-un târziu spuse:

— N-am nici o mie aici.

— Propune tu un compromis.

După altă pauză:

— ăsta-i furt!

— Nu și dacă achiți și plec, puiule. Deci, zi!

— S-ar putea să am cinci sute în seif.

— Adu-i!

După ce examinează conținutul unui mic seif din perete, îmi spuse că erau doar patru sute treizeci; nu aveam chef să las amprente pe seif, numai ca să-l verific. Așa că, am acceptat și am îndesat bancnotele în buzunarul lateral.

— Acum, care e cea mai apropiată stație de taxiuri care deservește locul ăsta?

Îmi spuse, iar eu am verificat în cartea de telefon, aflând astfel că eram undeva în provincie.

L-am pus să dea telefon și să-mi cheme un taxi, pentru că eu nu știam numele locului și nu vroiam să-și dea seama de starea memoriei mele. Unul dintre bandajele pe care le scosesem fusese în jurul capului.

În timp ce vorbea, l-am auzit spunând numele locului: Clinică Particulară, Greenwood.

Am aruncat țigara, am luat alta și am urnit cele aproape o sută de kilograme din picioarele mele, așezându-mă pe un scaun de piele mare aflat lângă bibliotecă.

— Așteptăm aici și dup-aia mă conduci la ușă — i-am zis.

N-a mai scos nici un cuvânt.

II

Era aproape opt când taxiul mă lăsa aiurea, la un colț al celui mai apropiat oraș. Am plătit șoferului și m-am învârtit în jur vreo douăzeci de minute. Apoi m-am oprit într-un mic local, am găsit un loc liber și am comandat suc, două ouă, pâine prăjită, șuncă și trei cești cu cafea. Șunca era prea grasă.

La o oră după micul dejun, am pornit-o iar la drum, am găsit un magazin de îmbrăcăminte și am așteptat până la nouă jumătate să se deschidă.

Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni largi, trei cămăși sport, o centură, lenjerie de corp și o pereche de pantofi numărul meu. Am mai cumpărat, o batistă, un portofel și un pieptene de buzunar.

Apoi am găsit stația de autobuze Greyhound și m-am îmbarcat pentru New York. Nimeni nu încercă să mă oprească. Nimeni nu părea să mă caute.

Șezând pe locul meu și privind peisajul în culorile toamnei, mângâiat de vântul vioi sub cerul luminos, rece, am trecut în revistă tot ce știam despre mine și despre situația mea materială.

Fusesem înregistrat la Greenwood drept Carl Corey, de către sora mea Evelyn Flaumel. Asta, ca o consecință a unui accident de mașină petrecut în urmă cu cincisprezece zile sau cam așa ceva, de pe urma căruia mă alesesem cu câteva oase zdrobite, care acum nu mă mai supărau. Nu-mi aminteam de sora mea Evelyn.

Cei de la Greenwood fuseseră instruiți să mă țină pasiv, și nu mi-a fost greu să pricep că se temeau de lege după felul în care a reacționat tipul atunci când mi-am pierdut cumpătul și i-am amenințat cu tribunalul. Bun. Cineva se temea de mine, dintr-un anumit motiv. Cred că valoram mult.

Mi-am căznit memoria, încercând să o întorc înapoi la accident, și atât m-am forțat, până a început să mă doară capul. Nu fusese nici un accident. Asta fusese impresia mea, deși nu știam de ce. O să aflu eu și cineva o să plătească pentru asta. O să plătească din greu. O furie teribilă răbufni de undeva din trup. Oricine a încercat să-mi facă vreun rău, să se folosească de mine, a făcut-o pe riscul lui și de-acum își va primi răsplata, oricine ar fi acela. Simțeam o dorință puternică de a ucide, de a-l distruge pe cel care era vinovat, și știam că nu era prima dată în viață când simțeam asta și mai știam că făcusem așa ceva și în trecut. Și nu numai o dată. Am privit pe geam, uitându-mă cum cad frunzele moarte.

Când am ajuns în Marele Oraș, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă bărbieresc și să mă tund la cea mai apropiată frizerie, iar al doilea să-mi schimb cămașa și maioul într-un closet public, asta pentru că nu suport să-mi rămână păr pe ceafă. Automaticul "32", care aparținea necunoscutului din Greenwood, era în buzunarul din dreapta al vestei. Îmi ziceam că dacă Greenwood sau soră-mea ar fi dorit să mă salte rapid, o violare a legii Sullivan ar fi picat la țanc. Dar am hotărât să-l păstrez. Mai întâi trebuiau să mă găsească, dar voiam să înțeleg motivul. Am mâncat ceva la repezeală, m-am fâțâit cu metroul și autobuzele vreo oră, apoi am luat un taxi să mă ducă la adresa din Westchester a lui Evelyn, presupusa mea soră, cea în care-mi puneam speranța că-mi va reîmprospăta memoria.

M-am hotărât ce tactică să folosesc, încă înainte de a ajunge.

Astfel că, atunci când după o așteptare de vreo treizeci de secunde poarta clădirii vechi și imense se deschise, ca răspuns la bătaia mea, știam ce să spun. Mă gândisem la asta mergând pe aleea lungă, șerpuitoare, cu prundiș alb, printre stejarii întunecați și arțarii luminoși, cu frunzele foșnitoare sub picioare și vântul rece pe gâtul proaspăt ras, sub gulerul ridicat al vestei. Mirosul loțiunii de păr se contopea cu izul de mucegai răspândit de vrejurile de iederă care se întindeau pretutindeni pe zidurile de cărămidă ale vechii clădiri. Nimic nu-mi părea familiar. Probabil că nu mai fusesem niciodată aici.

Am bătut la ușă și mi-a răspuns ecoul.

Apoi mi-am înfundat mâinile în buzunare și am așteptat.

Ușa s-a deschis și eu am zâmbit și am înclinat capul către servitoarea pistruiată, cu tenul oacheș.

— Da? făcu întrebătoare, cu ușor accent portorică.

— Aș dori s-o văd pe d-na Evelyn Flaumel, dacă ești amabilă.

— Cine să-i spun c-o caută?

— Fratele ei, Cari.

— Oh, poftiți înăuntru, vă rog! spuse.

Am intrat într-un hol cu pardoseala dintr-un mozaic de bucăți fine, roz-portocalii și turcoaz, pereții de mahon și o grămadă de chestii cu frunze mari, verzi, care serveau drept perete despărțitor al salonului. Deasupra, un cub de sticlă și email răspândea o lumină galbenă.

Fata se retrase, iar eu am privit de jur-împrejur, sperând să găsesc ceva familiar.

Nimic.

Așa că am așteptat.

Fata reveni iute, zâmbi, dădu din cap și spuse:

— Vă rog să mă urmați. Doamna vă așteaptă în bibliotecă.

Am urmat-o, urcând trei trepte deodată, apoi de-a lungul unui coridor, pe lângă două uși închise. A treia din stânga era deschisă și fata îmi făcu semn să intru. Așa am făcut, dar imediat m-am oprit în prag.

Ca toate bibliotecile, încăperea era plină de cărți. Mai erau trei tablouri, două înfățișând peisaje liniștite, iar unul, un peisaj marin și acesta calm. Podeaua era acoperită cu un covor gros de culoare verde. Lângă biroul mare se afla un glob enorm, întors cu Africa spre mine, și în spate, un perete-fereastră, opt taburete din sticlă, Dar nu din cauza asta m-am oprit.

Femeia din spatele biroului purta o rochie albastru-verzuie, cu guler larg și decolteu în "V", avea părul lung, cu breton, ceva între norii asfințitului și lumina unei lumânări într-o odaie întunecată, și, firește, știam cumva, că ochii ei, în spatele unor ochelari de care cred că n-avea nevoie, erau la fel de albaștri ca Lacul Brie la ora trei într-o după-amiază de vară, fără pic de nor; iar nuanța zâmbetului ei reținut se potrivea cu părul. Dar nu din cauza asta m-am oprit în prag.

O știam pe femeia aceasta de undeva, deși nu puteam spune de unde.

Am înaintat zâmbind.

— Bună.

— Stai jos, te rog, zise și îmi arătă un fotoliu portocaliu cu spătar înalt și brațe mari, exact genul în care-mi doream să mă afund.

Asta am și făcut, iar ea mă studie.

— Mă bucur că ești iar bine!

— Și eu. Cum îți mai e?

— Bine, mulțumesc. Trebuie să recunosc că nu m-așteptam să te văd aici.

— Știu, am mințit eu, dar uite, am venit ca să-ți mulțumesc pentru amabilitatea și grija ta de soră.

Am pus o ușoară nuanță de ironie în frază, ca să-i observ reacția.

În clipa aceea, un câine enorm intră în cameră — un lup de vânătoare irlandez — și se ghemui în fața biroului. Mai apăru unul, care se roti în jurul globului de două ori înainte de a se tolăni pe podea.

— Ei bine, spuse ea, întorcându-mi ironia, mai mult n-am putut face pentru tine. Trebuia să fi condus mai atent.

— Pe viitor voi fi mai grijuliu, promit solemn!

Habar n-aveam de jocul în care intrasem, dar din moment ce ea nu știa că nu știu, hotărâsem să scot de la ea toate informațiile pe care le puteam scoate așa că am continuat:

— Mi-am închipuit că ești dornică să vezi în ce formă sunt, și iată-mă am venit să-ți arăt!

— Chiar eram dornică, răspuse ea. Ai mâncat?

— Un dejun frugal, acum vreo câteva ceasuri.

Sună după servitoare și comandă ceva de mâncare.

— Știam că o să hotărăști singur când să părăsești Greenwood-ul, atunci când te vei simți în stare. Totuși nu credeam că o să fie atât de curând și nu credeam c-o să vii aici.

— Știu, de-asta am și făcut-o!

Îmi oferi o țigară, am luat-o, am aprins-o pe a ei și apoi pe-a mea.

— Totdeauna ai fost imprevizibil, spuse într-un târziu. Dacă asta te-a ajutat adesea înainte, acum n-aș mai conta pe-așa ceva.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Riscurile sunt mult prea mari pentru un bluf și cred că asta ai încercat, venind până aici. Ți-am admirat întotdeauna curajul, Corwin, dar nu face pe nebunul. Știi care-i miza.

"Corwin?" Trece-l la dosar "Corey".

— Poate că nu, am cam dormit ceva, ți-amintești?

— Vrei să spui că nu ești la curent?

— Absolut cu nimic de când m-am trezit.

Își lăsă capul într-o parte și-și îngustă minunații ei ochi.

— Ciudat, zise, dar posibil. Destul de posibil. S-ar putea să fie adevărat. S-ar putea. Deocamdată, o să mă prefac că te cred. În cazul ăsta, s-ar putea să fi făcut un lucru inteligent. Sigur. Lasă-mă să mă gândesc.

Am tras din țigară, sperând că va spune ceva mai mult. Dar n-o făcu, așa încât am hotărât să aflu care ar fi avantajele pe care le-aș obține în acest joc pe care nu-l înțelegeam, cu jucători pe care nu-i cunoșteam, pentru o miză pe care nici măcar n-o bănuiam.

— Faptul că mă aflu aici înseamnă ceva.

— Da, răspunse ea, știu. Numai că tu ești un tip inteligent, așa încât ar putea însemna mult mai mult. Om aștepta și om mai vedea.

Să așteptăm ce? Să vedem ce?

Sosiră fripturile și o cană mare de bere, astfel că pentru o vreme am scăpat de obligația de a-i spune cu subtilitate sau șiretenie vreun secret sau generalități. Friptura mea era roz înăuntru și zemoasă; am înfulecat din pâinea proaspătă cu coajă tare, am înghițit berea cu înghițituri mari, atât eram de înfometat și însetat. Îmi aruncă-o privire și izbucni în râs, în timp ce-și tăia friptura în bucățele mici.

— Ador ardoarea cu care ataci viața, Corwin. Asta-i unul din motivele pentru care nu mi-ar plăcea să te desparți de ea.

— Nici mie, am mormăit.

Și, în timp ce mâncam, m-am gândit la Evelyn. Mi se păru că o văd într-o rochie decoltată, foarte largă, verde ca verdele mării. Muzică, dans, un bal, voci, undeva în spatele nostru. Purtam ceva negru și argintiu și... Viziunea se topi. Dar era un fragment adevărat al memoriei mele, știam asta; am tras o

înjurătură în gând, pentru că nu reuşisem până la capăt. Ce-mi spusese atunci, ea în verde, eu în negru și argintiu, atunci noaptea, dincolo de muzică, de dans, de voci?

Am mai turnat în pahar bere din cană și am hotărât să verific viziunea.

— Mi-amintesc de o noapte când tu erai în verde, iar eu în culorile mele.

Ce frumos era — și muzica...

Chipul îi deveni ușor melancolic, trăsăturile i se îmblânziră.

— Da, zise. Ce zile frumoase! Și chiar n-ai luat contact cu nimeni?

— Pe cuvânt de onoare, am spus, deși nu știam la ce se referă.

— Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, iar Umbrele conțin mai multe erori decât s-ar fi gândit cineva...

— Și? am îndemnat-o.

— El are încă necazurile lui, termină ea.

— Oh!

— Da, și ar dori să știe unde ești.

— Exact aici.

— Vrei să spui că...?

— Pentru moment, i-am răspuns, poate prea repede, pentru că prea i se măriră ochii; atâta vreme cât încă nu știu totul.

Am zis-o, orice ar fi însemnat asta.

— Oh! făcu.

Am isprăvit cotletele și berea fără altă vorbă și apoi am dat cele două oase câinilor.

Am sorbit cafeaua și am început să mă simt mai bine, dar m-am stăpânit să arăt asta.

— Și ce e cu ceilalți? am întrebat, ceea ce putea însemna orice, dar cel puțin suna neprimejdios.

M-am temut o clipă că o să mă-ntrebe la ce mă refer. În loc de asta, se lăsă pe spate în fotoliu, privi tavanul și spuse:

— Ca-ntotdeauna, nici o veste despre vreunul. Poate calea ta a fost cea mai înțeleaptă. Mie îmi place mult. Dar cum poate uita cineva gloria?

Mi-am lăsat ochii în jos, pentru că nu știam ce ar fi putut exprima.

— Nimeni nu poate, am încuviințat. Nimeni, niciodată!

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare, după care spuse:

— Mă urăști?

— Firește că nu. Cum aş putea, ținând seama de împrejurări?

Asta păru s-o mulțumească și zâmbi, dezvelindu-și dinții care erau foarte albi.

— Bine, și îți mulțumesc, spuse. Orice s-ar zice, ești un gentleman.

Am făcut o plecăciune și am zâmbit afectat.

— O să-mi iei mințile!

— E greu, spuse ea, ținând seama de împrejurări.

M-am simțit stânjenit.

Eram furios, și mă întrebam dacă ea știa pe cine trebuia să mă descarc. Aveam impresia că știe. M-am luptat cu dorința de a o întreba de-a dreptul.

— Ei bine, ce propui să facem noi? mă iscodi într-un târziu, iar eu, fiind pe fază, i-am replicat:

— Firește, n-ai încredere în mine.

— Cum am putea?

Am silit-o să-și amintească de acel "noi".

— Bine, în regulă. Deocamdată vreau să mă plasez sub supravegherea ta. Aș fi bucuros să rămân aici, unde mă poți avea sub ochi.

— Și după aceea?

— După aceea? Vom vedea...

— Inteligent, spuse, foarte inteligent. Și mă pui într-o situație dificilă.

Spusesem asta pentru că n-aveam nici un loc unde să merg, iar banii obținuți din șantaj nu-mi puteau ajunge prea mult.

— Da, firește, continuă ea, poți să rămâi. Dar te avertizez — și-mi arată ceea ce crezusem că e un pandantiv pe lanțul din jurul gâtului — ăsta e un fluier ultrasonic pentru câini. Donner și Blitzen, cei de-aici, mai au patru frați, și toți sunt dresați să "aibă grijă" de tipii obraznici și toți acționează la fluierul meu. Așa că nu te apuca să mergi prin locuri în care nu ești dorit. Un fluierat sau două și până și tu o să fii doborât. Datorită rasei lor nu mai există lupi în Irlanda, să știi!

— Știu, am spus, și chiar nu mințeam — știam.

— Da, continuă ea, lui Eric o să-i placă ideea că tu ești oaspetele meu. Asta-l va face să te lase în pace, doar asta-ți dorești, *n'est-ce pas?*¹

— *Oui*, am răspuns.

"Eric"! Numele aprindea un bec în mintea mea!

Cunoscusem un Eric, și faptul acesta avusese mare importanță. Nu recent. Dar acel Eric pe care-l cunoscusem era încă prin preajmă, și asta conta în clipa de față.

De ce?

Îl uram, iată unul din motive. Îl uram îndeajuns ca să mă văd ucigându-l. Poate chiar încercasem. Mai exista, de asemenea, o altă legătură între noi, eram sigur.

De rudenie?

Da, asta era. O realitate care nu era pe placul nici unuia dintre noi — frați... mi-aminteam, mi-aminteam...

Marele, puternicul Eric, cu barba lui cârlionțată și udă, și ochii lui — exact ca ai lui Evelyn!

Eram torturat de această nouă trezire a memoriei, ceea ce-mi făcu tâmpile să zvâcnească, iar ceafa să mi se înfierbânte brusc.

N-am lăsat nimic din toate astea să mi se zugrăvească pe chip și m-am străduit să mai trag o dată din țigară, să mai iau o sorbitură de bere; îmi dădeam seama că Evelyn este, într-adevăr, sora mea! Numai că n-o chema Evelyn. Nu știam numele exact, dar în nici un caz nu era Evelyn. Am hotărât că trebuie să fiu atent. Când o să mă adresez ei, n-am să mai folosesc nici un nume, până nu mi-l amintesc pe cel exact.

Dar eu? Cum rămâne cu mine? Și ce se întâmpla de fapt în jurul meu?

Și deodată am simțit că Eric avea o anume legătură cu accidentul meu. Ar fi trebuit să fie un accident fatal, numai că eu reușisem să scap. El era vinovatul, nu-i așa? Da, răspunseră simțurile mele. Eric trebuia să fie. Și Evelyn era mână-n mână cu el, îi plătea pe cei de la Greenwood să mă țină în comă. Mai bine așa decât mort, dar...

¹ Nu-i așa? (lb. franceză)

Am înțeles că, într-un fel, venind la Evelyn, nu făcusem decât să mă predau de bunăvoie în mâinile lui Eric, și dacă rămâneam aici, puteam deveni prizonierul lui, eram chiar expus unui nou atac.

Numai că ea-mi spusese că, fiind oaspetele ei, o să fiu lăsat în pace. Eram derutat. Nu puteam judeca după aparențe. Trebuia să fiu în permanență cu ochii în patru. Poate c-ar fi fost mai bine să plec, să-mi las memoria să revină încet-încet.

Pe de altă parte, însă mai era și dorința asta febrilă de a afla toată povestea cât mai repede cu putință și abia apoi să acționez. Mă apăsa ca un viciu. Dacă pericolul e prețul memoriei și riscul — costul ocaziei favorabile — așa să fie. Rămân.

— Și-mi amintesc, spuse Evelyn, și mi-am dat seama că vorbea de mult iar eu nici măcar n-o ascultasem; poate din cauza notei meditative din cuvintele ei, care nu cereau neapărat un răspuns — dar și din cauza avalanșei din gândurile mele. Și-mi amintesc de ziua în care l-ai bătut pe Julian la jocul lui preferat, zicea ea, și el a aruncat în tine cu un pahar cu vin și te-a blestemat. Dar tu ai luat premiul. Și lui deodată i s-a făcut frică că poate a mers prea departe. Totuși, tu ai izbucnit în râs și ai băut un pahar cu el. El s-a rușinat de această demonstrație de forță, fiind de obicei atât de liniștit, și cred că în ziua aia te invidia. Ții minte? Mă gândesc că, într-un fel, imitase felul tău de a fi de până atunci. Dar încă îl urăsc și sper că s-a prăbușit repede după aia. Simt că e așa...

Julian, Julian, Julian. Da și nu. Îmi aminteam ceva despre un joc și despre un individ care nu-mi dădea pace și despre explozia unei stăpâniri de sine aproape legendare. Da, era un sentiment legat de ceva cunoscut, dar nu-mi putea spune cu siguranță ce se întâmplase.

— Și Caine, cum l-ai mai tras pe sfoară! Încă te urăște, știi...

Concluzia firească: nu prea eram iubit. Într-un fel, sentimentul mă mulțumea.

Și numele de Caine îmi suna familiar. Foarte.

Eric, Julian, Caine. Corwin. Toate mi se învârteau în cap, simțeam că e prea mult, că nu mai suport.

— A trecut atâta vreme, am spus mai mult involuntar și eram aproape sigur că nu greșeam.

— Corwin, hai să n-o mai scăldăm! Vrei mai mult decât siguranță, știu. Și ești încă destul de puternic ca să scoți ceva din asta, dacă joci cum trebuie. Nu pot ghici ce-ai în minte, dar am putea face un târg cu Eric.

Acest "am putea" părea să indice altceva decât până acum. Ajunsese la un fel de concluzie în legătură cu valoarea mea și ceea ce urma să se întâmple. Să zicem că întrevedea o șansă de a câștiga ceva pentru ea. Am schițat un zâmbet.

— De asta ai venit aici? continuă ea. Ai vreo propunere pentru Eric, ceva care ar avea nevoie de un mesager?

— S-ar putea, i-am răspuns, dar trebuie să mă gândesc mai mult. Abia mi-am revenit, mai am de meditat. Mi-aș fi dorit totuși să fiu în cel mai bun loc, de unde să pot acționa rapid, dacă aș hotărî că interesele mele se leagă de Eric,

— Ai grijă! Știi doar că voi transmite fiecare cuvânt.

— Firește, am spus — nepricepând ce vrea să zică și bâjbâind după un răspuns echivoc — numai dacă interesele tale se conjugă cu ale mele.

Se încruntă și cute fine apărură între sprâncene.

— Nu prea înțeleg ce-mi propui.

— Nu propun nimic, deocamdată. Sunt complet sincer și cinstit cu tine, spunându-ți că nu știu. Nu prea sunt convins că vreau să fac un târg cu Eric. La urma urmei...

Am lăsat deliberat fraza în suspensie, pentru că nu mai aveam cu ce s-o continui, deși simțeam că ar fi trebuit.

— Ți s-a oferit o alternativă? Se ridică brusc, înșfăcând fluierul. Bleys! Desigur!

— Stai jos și nu fi ridicolă. Crezi că m-aș fi dat pe mâinile tale atât de liniștit, de grăbit, ca să ajung hrană pentru câini, numai pentru că se-ntâmpla să te gândești la Bleys?

Se relaxă, umerii chiar îi căzură puțin, apoi se așeză la loc.

— Poate că nu, spuse într-un târziu, dar știu că ești un escroc, și mai știu că ești lipsit de loialitate. Dacă ai venit aici să-ți faci rost de un aliat, nici măcar

să nu îndrăznești să încerci. Nu sunt chiar atât de importantă. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Ca să nu mai spun că am crezut întotdeauna că mă placi.

— Mi-ai plăcut și-mi placi și n-ai de ce să-ți faci griji. Interesant totuși, că ai amintit de Bleys!

Momeală, momeală, momeală! Erau atâtea pe care vroiam să le aflu!

— De ce? Te-a abordat cumva?

— N-aș putea spune, i-am răspuns sperând că-mi va da vreun capăt de care să mă agăț. Și apoi, cunoșteam genul lui Bleys: "Dacă ar fi făcut-o, i-aș fi răspuns la fel ca lui Eric: o să mă mai gândesc!"

— Bleys, repetă ea, și "Bleys" am rostit și eu în minte.

"Bleys. Îmi place de tine. Am uitat de ce, și știi că sunt motive pentru care n-ar trebui, dar îmi place de tine. Știi asta."

Am tăcut o vreme, mă simțeam obosit, dar nu vroiam s-o arăt. Trebuia să fiu tare. Știam că trebuia să fiu tare.

Am zâmbit și am spus:

— Frumoasă bibliotecă!

— Mulțumesc!

— Bleys, repetă ea meditativ, apoi după câteva momente de tăcere continuă: Chiar crezi că are vreo șansă?

Am ridicat din umeri.

— Cine știe? Eu nu, în nici un caz. Poate el. Sau, poate nici el.

Mă privi lung, cu ochii ușor măriți și cu gura deschisă.

— Tu nu? făcu uimită. Nici nu vrei să-ncerci, nu?

Am izbucnit în râs, dar numai ca să-i domolesc surescitarea.

— Nu spune tâmpenii — am mustrat-o când m-am potolit. Eu?!

Vorbele ei însă, atinseseră o coardă adânc îngropată în mine, căci am auzit de undeva un "de ce nu?"

Dintr-o dată mi se făcu frică.

Femeia părea totuși ușurată de tăgăduirea mea, orice ar fi fost ceea ce negam. Zâmbi și-mi arătă un bar în perete, jos, în stânga mea.

— Aș bea un "Irish Mist" mic, spuse ea.

— Și eu aș vrea, dacă e vorba pe-așa. M-am ridicat și am umplut două pahare.

— Știi ceva, am spus, după ce am revenit la loc, e plăcut să stau cu tine astfel, chiar dacă numai pentru scurt timp. Îmi trezește amintirile.

Ea zâmbi; era drăguță când zâmbea.

— Ai dreptate, spuse, sorbind din băutură. Cu tine aici, mă simt de parcă aș fi în Amber.

Aproape c-am scăpat paharul din mână. Amber! Cuvântul îmi provocă un fulger prin șira spinării!

Femeia începu să plângă; m-am ridicat și am cuprins-o cu brațul pe după umeri ca s-o liniștesc.

— Nu plânge, fetițo. Te rog, nu plânge. Mă întristează și pe mine.

"Amber! Acolo era ceva, ceva puternic, electrizant!"

— Vor reveni iar zilele bune, am spus cu blândețe.

— Chiar crezi asta?

— Da, am spus cu convingere. Da, cred!

— Ești nebun. Poate de-asta ai fost întotdeauna fratele meu favorit.

Aproape că pot crede tot ce-mi spui, cu toate că știu că ești nebun.

Mai plânse un pic și apoi se opri.

— Corwin, dacă reușești — dacă prin cine știe ce șansă, ce capriciu al șansei din Umbră reușești — îți vei aminti de surioara ta, Florimel?

— Da, am spus, recunoscând în sfârșit numele. Da, îmi voi aminti.

— Îți mulțumesc. Am să-i spun lui Eric numai esențialul, n-o să spun nimic de Bleys, nici de suspiciunile mele.

— Îți mulțumesc, Flora.

— Dar nu am nici un fel de încredere în tine, adăugă ea. Să îți minte și asta.

— Se vede și fără s-o spui.

Chemă servitoarea să mă conducă într-o cameră, iar eu, — după ce am reușit să mă dezbrac, m-am prăbușit pe pat și am dormit unsprezece ore.

III

Dimineața, am descoperit că Flora plecase, fără să lase nici un mesaj. Servitoarea mi-a adus micul dejun în bucătărie, după care s-a dus să trebaluiască. Am respins ideea de a o pisa cu întrebări ca să scot vreo informație de la ea, pentru că ori nu știa, ori n-ar fi vrut să-mi spună lucrurile pe care aș fi dorit eu să le aflu, și fără îndoială i-ar fi povestit mai apoi Florei despre tentativa mea. Așa încât, din moment ce se părea că rămăsesem stăpân în casă, am hotărât să revin în bibliotecă și să văd ce puteam afla acolo, mai cu seamă că oricum îmi plac bibliotecile.

Mă fac să mă simt bine și în siguranță, înconjurat de pereți de cuvinte, frumoase și pline de înțelepciune. Întotdeauna mă simt mai bine când văd că există ceva care stăvilește Umbrele.

Donner, sau Blitzzen, sau vreuna din rudele lor, apărură nu se știe de unde și mă urină în hol, pășind țeapăn și adulmecându-mi urma. Am încercat să mă împrietenesc cu el, dar era ca și cum ai fi încercat să faci glume cu polițistul care tocmai ți-a semnalizat să tragi pe dreapta. Mi-am aruncat privirea și în alte camere prin dreptul cărora treceam, dar nu păreau interesante.

Așa că am intrat în bibliotecă, iar Africa era tot în fața mea. Am închis ușa în urma mea ca să nu intre vreunul din câini și m-am plimbat tacticos prin încăpere, citind titlurile din rafturi.

Era o mulțime de cărți de istorie. De fapt, acestea păreau să domine colecția Florei. Erau, de asemenea, multe cărți de artă, mari ca dimensiune și scumpe; am răsfoit câteva. De obicei, cel mai bine mă gândesc la problemele mele atunci când mă preocup de cu totul altceva.

M-am întrebat care era oare sursa bogăției evidente a Florei. Eram rude — asta să însemne că și eu mă bucuram de oarece opulență? M-am gândit la statutul meu economic și social, la profesie, la origini. Aveam sentimentul că niciodată nu-mi pasase prea mult de bani și că întotdeauna avusesem destule căi de a-i obține, ca să-mi satisfac toate gusturile. Oare aveam și eu, o casă la fel de mare ca asta? Nu-mi puteam aminti.

Cu ce mă ocupasem înainte?

M-am așezat în spatele biroului și mi-am scormonit memoria după vreun depozit secret de cunoștințe pe care le-aș fi posedat. E dificil să te autoexaminezi așa cum ar face-o un străin. Poate din cauza asta n-am reușit să scot nimic la suprafață. Ce-i al tău e-al tău, e o parte din tine și pare să aparțină ființei tale interioare, acolo, undeva în adânc. Asta-i tot.

Fusesem doctor? Asta-mi veni în minte când am dat cu ochii de câteva schițe anatomice ale lui Da Vinci. Aproape din reflex, am început să desfășor în minte fazele unor intervenții chirurgicale diferite. Mi-am dat seama atunci că, în trecut, operasem oameni.

Dar nu era asta. Când am realizat că aveam cunoștințe medicale, am înțeles că era doar o parte din cu totul altceva. Eram sigur că nu fusesem chirurg practician. Și-atunci? Ce elemente mai erau implicate?

Ceva îmi atrase atenția.

Stând la birou, privirea îmi alunecă pe peretele din față, unde printre alte lucruri, atârna o spadă antică de cavalerie, pe care o trecusem cu vederea la primul tur al încăperii. M-am ridicat, m-am dus la perete și am luat spada din cui.

În mintea mea, eram nemulțumit de felul cum arăta. Mi-aș fi dorit o cârpă cu ulei și o gresie, ca s-o fac să arate cum arătase odată. Știam câte ceva despre armele vechi, în special despre cele tăioase.

Spada era ușoară și de bună calitate, iar eu mă simțeam puternic așa cum o țineam în mână. Am schițat un "en garde". Am parat și am atacat de câteva ori. Da, mă pricepeam la obiectul ăsta.

Deci, ce fel de cunoștințe erau astea? Am privit în jur, după alte obiecte care să-mi îmbroscăteze memoria.

Nimic altceva nu mi-a mai trezit nici o reacție deosebită, încât am pus spada la loc și m-am întors la birou. Așezându-mă, am hotărât să merg până la capăt.

Sertar după sertar, pe rând, le-am cercetat pe toate, începând cu cel din mijloc și continuând până în stânga sus și dreapta jos. Articole de papetărie, plicuri, mărci poștale, agrafe pentru hârtie, cioturi de creioane, bandă adezivă, nimic neobișnuit.

Trăgeam fiecare sertar afară, ținându-l pe genunchi, în vreme ce îi examinam conținutul.

Nu acționam doar sub impulsul unui gând. Era o parte dintr-un fel de antrenament pe care-l făcusem odată, care mă învățase că trebuie să inspectez totul pe toate părțile.

Un amănunt aproape că-mi scăpă, l-am observat în ultima clipă: spatele sertarului de jos, din dreapta, nu era așezat la aceeași distanță ca celelalte.

Asta însemna ceva, și când am îngenuncheat și am privit locul gol al sertarului din birou, am văzut o mică umflătură ca o cutiuță, atașată în partea de sus.

Era chiar un mic sertăraș, încuiat.

Mi-a trebuit cam un minut de încercări cu agrafe, pioaneze, și. În sfârșit, cu o limbă de pantofi metalică peste care dădusem într-un alt sertar. Cu limba de pantofi am reușit să-l deschid.

Sertarul cel mic conținea un pachet de cărți de joc. Iar pachetul purta un însemn care mă făcu mări întâi să încremenesc, apoi să cad în genunchi, brusc transpirat și respirând agitat.

Era un inorog alb pe o câmpie verde, dezlănțuit, agresiv, cu capul întors spre dreapta. Iar eu știam acel însemn. Vederea lui mă tulbură cumplit.

Am desfăcut pachetul și-am scos cărțile. Erau în ordine. Tarotii cu sceptrele lor, stele în cinci colțuri, cupe și săbii, numai că Marile Atu-uri erau total diferite.

Înainte de a continua inspecția, am pus la loc ambele sertare, având grijă să nu-l încui pe cel mic.

Marile Atu-uri parcă erau vii, gata să pășească afară de pe suprafețele strălucitoare. Cărțile erau destul de reci la atingere, era o adevărată plăcere să le pipăi. Mi-am amintit deodată că și eu avusesem un pachet ca ăsta.

Am început să înșir fiecare carte pe sugativa din fața mea.

Una înfățișa un tip mic de statură, viclean, cu nasul ascuțit, gura întinsă în rânjet și părul de culoarea paiului. Era îmbrăcat într-un fel de costum din Renaștere, portocaliu, roșu și maron. Purta ciorapi lungi și o vestă strâmtă, brodată.

Și-l cunoșteam. Numele lui era Random.

Următoarea — expresia pasivă a lui Julian, păr lung, negru, atârând, ochi albaștri în care nu se citea nici pasiune, nici milă. Era complet îmbrăcat într-o armură albă, nu de nuanță argintie sau metalică, arătând însă ca și cum ar fi fost satinată. Știam totuși, că era extraordinar de dură și de rezistentă la lovituri, în ciuda aspectului decorativ de paradă. El era cel pe care-l bătusem la jocul lui favorit, drept care îmi aruncase în față un pahar cu vin. Îl știam și-l uram.

Urma chipul oacheș, cu ochi căprui, al lui Caine, care era înveșmântat de sus până jos în satin negru și verde; purta dezinvolt pe cap un tricorn negru cu un panaș verde care atârna pe spate. Stătea în profil, cu o mână în șold, cu vârfurile cizmelor curbate în sus, și avea prinsă la centură o dagă bătută în smaralde. Sufletul mi-era bântuit de sentimente contradictorii.

Apoi venea Eric. Chipeș, orice s-ar spune, părul îi era atât de negru încât bătea în albastru. Barba creață din jurul gurii permanent zâmbitoare; îmbrăcat într-o jachetă de piele, jambiere, o mantie largă, cizme negre, înalte. Purta centură roșie și o sabie argintie, lungă, încrustată cu un rubin. Gulerul înalt al mantiei era tivit cu roșu, asortându-se cu ornamentația mânecilor. Măinile, cu degetele mari vârâte în centură, erau extraordinar de puternice și de late. O pereche de mănuși negre sub centură, lângă șoldul drept. El era, eram sigur, cel care încercase să măucidă în ziua aceea când aproape că am murit. Uitându-mă la el, m-am simțit într-un fel cuprins de spaimă.

Benedict, înalt și sever, subțirel; subțire la trup, supt la față, prost ca noaptea. Îmbrăcat în portocaliu și galben și maron, îmi amintea de o șură de paie, de un dovleac, de o sperietoare de ciori și de "Legenda Văii Adormite". Falca prelungă, puternică, ochii căprui, păr castaniu drept. Stătea lângă un cal negru și se sprijinea într-o sulică pe care era împletit un șirag de flori. Dădea să râdă. Mi-a plăcut de el.

M-am oprit când am descoperit următoarea carte, inima îmi zvâcni brusc și se zbătu de parcă vroia să-mi spargă pieptul.

Eram eu.

Îmi știam fața de când mă bărbierisem, și asta era chiar tipul din oglindă. Ochii verzi, părul negru, îmbrăcat în negru și argintiu, da. Purtam o mantie, ușor încrețită ca bătută de vânt. În picioare, cizme negre, ca ale lui Eric, și

aveam și eu o spadă, numai că a mea era mai grea, deși nu la fel de lungă. Purtam mănuși argintii, lungi până la cot. Agrafa de la gât avea forma unui trandafir de argint.

Eu, Corwin.

De pe cartea care urma, mă privea un bărbat solid, puternic. Semăna destul de tare cu mine, numai că falca îi părea mai grea, și știam că era mai solid ca mine, deși mai încet în mișcări.

Puterea lui era legendară. Purta un halat bleu-cenușiu, strâns în jurul mijlocului cu o centură lată, neagră. Râdea. La gât, de un șnur gros, atârna un corn de vânătoare din argint. Barba îi era îngrijită, mustața subțire. În mâna dreaptă ținea un pocal cu vin. Am simțit o afecțiune brusca pentru el. Apoi mi-am amintit și numele. El era Gérard.

Și iată un bărbos cu privirea feroasă, cu părul galben-roșcat, îmbrăcat în roșu și portocaliu, mai ales mătase, ținând în mâna dreaptă o sabie, iar în stânga un pahar cu vin, și diavolul însuși îi lucea în ochi, la fel de albaștri ca ai Florei, sau ai lui Eric. Obrazul îi era fin, dar acoperit de barbă. Avea o sabie încrustată în filigran lucrat minuțios din fir auriu. Pe mâna dreaptă purta două inele enorme și un altul pe stânga: un smarald, un rubin și, al treilea, un safir. Știam: ăsta era Bleys.

După Bleys, urma o figură care semăna atât cu el, cât și cu mine. Trăsăturile mele, deși mai mici, ochii mei. părul lui Bleys, fără barba lui însă. Purta un costum verde de călărie și stătea pe un cal alb, privind către partea dreaptă a cărții. Degaja în același timp forță și slăbiciune, căutare și abandonare. Îl aprobam și nu-l aprobam, îmi plăcea și-l găseam respingător. Numele lui era Brand, știam. De îndată ce mi-au căzut ochii pe el am știut.

De fapt, mi-am dat seama că-i știam bine pe toți, mi-i aminteam pe toți, cu puterile lor, cu slăbiciunile lor, cu victoriile și înfrângerile lor.

Pentru că ei erau frații mei.

Mi-am aprins țigara pe care o șterpelisem din cutia de pe biroul Florei, m-am afundat în fotoliu și m-am gândit la lucrurile pe care mi le reamintisem.

Erau frații mei, acești opt bărbați ciudați. Înveșmântați în costumele lor ciudate. Și mai știam că era corect și potrivit să se îmbrace așa cum se îmbrăcau, exact cât de corect pentru mine era să port negru și argintiu. Și am

chicotit când mi-am dat seama ce purtam, ce cumpărasem în micul magazin din orășelul unde mă oprisem după plecarea mea din Greenwood: pantaloni negri, iar cămășile, toate trei. erau gri-argintii. Și vesta era tot neagră.

Am revenit la cărți și am văzut-o pe Flora într-o rochie verde ca marea, exact așa cum mi-o reamintisem noaptea trecută; și apoi, o fată cu păr negru care atârna pe umeri, cu aceiași ochi albaștri, îmbrăcată toată în negru, cu o cingătoare de argint în jurul taliei. Ochii mi se umplură de lacrimi, nu știu de ce. Numele ei era Deirdre. Apoi, Fiona, cu părul ca al lui Bleys, ochii mei și tenul ca sideful. Am urât-o din clipa în care am întors cartea. Următoarea era Llewella, al cărei păr se potrivea cu ochii de culoarea jadului, îmbrăcată în gri strălucitor și verde, cu o centură de levănțică, arătând udă și tristă. Dar și ea era sora mea.

Am avut o îngrozitoare senzație de înstrăinare, de îndepărtare față de toți acești oameni. Deși, într-un fel, din punct de vedere fizic părea să fiu aproape de ei.

Cărțile erau atât de reci la atingere, încât le-am lăsat iarăși din mână, deși simțeam un anume regret la gândul de a le abandona.

Altele nu mai erau însă. Toate celelalte erau cărți mici. Și știam — nu știu cum se făcea că iarăși știam — că lipseau câteva.

Dar nu știam, jur pe viața mea, ce reprezentau Atu-urile lipsă.

Faptul acesta m-a întristat și, trăgând un fum din țigară, am căzut pe gânduri.

De ce au revenit cu ușurință toate lucrurile astea când am văzut cărțile — au revenit fără să-și destăinuie încă înțelesul? Știam mai multe acum decât înainte, în ceea ce privea numele și chipurile. Dar cam asta era totul.

Nu-mi dădeam seama de semnificația faptului că eram cu toții înfățișați astfel pe cărți. Aveam însă o puternică dorință să am și eu un pachet ca acesta, numai al meu. Deși, dacă l-aș fi furat pe-al Florei, știam că-și va da imediat seama că lipsea și aș fi avut necazuri. Astfel că le-am pus înapoi în sertărașul din spatele celui mare și le-am încuiat. Apoi, Doamne, cât mi-am mai torturat creierii! Dar fără nici un folos.

Până când mi-am amintit cuvântul magic.

"Amber".

Fusesem adânc preocupat de cuvântul acesta cu o seară înainte. Fusesem îndeajuns de preocupat ca să evit să mă mai gândesc la el de-atunci. Dar acum nu mai țineam seama. Acum mă gândeam numai la el și studiam toate asociațiile pe care mi le sugera.

Cuvântul era încărcat cu un dor puternic și o mare nostalgie. Avea, învăluit în adâncuri, un sens de frumusețe abandonată, de mare împlinire, și un sentiment de putere cumplită și aproape supremă. Într-un fel, cuvântul făcea parte din vocabularul meu. În același fel nedefinit, eram o parte din el, iar el era o parte din mine. Era numele unui loc. M-am luminat deodată. Era numele unui loc pe care-l știusese cândva. Însă în minte nu-mi reveneau imagini, ci numai emoții.

Cât am rămas așa, nu știu. Timpul se distanțase parcă de reveriile mele.

Într-un târziu, un ciocănit ușor în ușă mă smulse din gândurile în care eram cufundat. Clanța se aplecă încet și servitoarea, al cărei nume era Cannella, intră și mă întrebă dacă nu vreau să iau prânzul.

Ideea nu era rea, așa încât am urmat-o în bucătărie, am mâncat jumătate de pui și am băut un sfert de litru de lapte.

Am luat o cană de cafea și m-am întors în bibliotecă, având grijă să scap de câini. Eram la a doua ceașcă atunci când sună telefonul.

M-am gândit să-l ridic, dar mi-am închipuit că trebuie să existe derivații în toată casa, și o să răspundă Cannella de pe undeva.

M-am înșelat. Telefonul continua să sune.

În cele din urmă, n-am mai putut rezista.

— Alo, aici reședința Flaumel.

— Vă rog, aș putea vorbi cu d-na Flaumel?

Era o voce de bărbat, grăbită și ușor tensionată. Gâfâia, iar cuvintele erau înăbușite și învăluite de un țârâit slab și de voci fantomatice care indicau o convorbire interurbană.

— Îmi pare rău, acum nu e aici. Să-i transmit vreun mesaj, sau reveniți?

— Cu cine vorbesc?

Am ezitat, apoi:

— Mă numesc Corwin.

— Dumnezeule! spuse, și urmă o lungă tăcere.

Începusem să cred că a închis. Am spus din nou, alo? exact când începu să vorbească:

— Ea mai e în viață?

— Bineînțeles că e în viață! Da cine dracu' e la telefon?

— Nu-mi recunoști vocea, Corwin? Sunt Random. Ascultă, sunt în California și am neazuri. Am sunat s-o rog pe Flora să m-adăpostească. Stai la ea?

— Deocamdată.

— Înțeleg! O să mă aperi, Corwin? Pauză, apoi: Te rog!

— Cât îmi stă în puteri, dar nu pot s-o oblig pe Flora la nimic, fără s-o consult.

— O să mă aperi de ea?

— Da.

— Atunci ești omul meu! O să-ncerc acum s-ajung la New York. O să vin pe un drum ocolit, așa că nu știu cât o să-mi ia. Dacă reușesc să evit umbrele cele rele, ne vedem. Urează-mi noroc!

— Noroc!

Apoi se auzi un declic și din nou târâitul îndepărtat și vocile fantomelor.

Așadar, micuțul infatuat Random avea neazuri! Aveam senzația că nu trebuie să mă preocupe în mod deosebit. Numai că, acum, el era una din cheile către trecutul meu, și, destul de posibil, către viitor. Deci, trebuia să-ncerc să-l ajut, cum o să pot, până când o să aflu de la el tot ce doream. Simțeam că între noi nu prea exista o dragoste frățească. Dar știam că nu e prost; era descurcăreț, viclean, ciudat de sentimental față de cele mai aiurea lucruri; dar, pe de altă parte, nu prea puteai pune bază pe cuvântul lui. și, probabil, mi-ar fi vândut cadavrul la școala de medicină dacă din asta i-ar fi ieșit un ban frumos. Mi-aminteam de micul trădător doar cu o umbră de afecțiune, poate din pricina celor câtorva clipe plăcute petrecute cândva împreună. Dar să am încredere în el? Niciodată. Am hotărât să nu-i spun Florei de sosirea lui decât în ultima clipă. Trebuia silit să servească drept as, sau măcar valet, în locul rămas liber.

Am mai turnat cafea fierbinte peste ce mai rămăsese în ceașcă și am sorbit-o încet.

Oare de cine fugea?

În nici un caz de Eric, altfel n-ar mai fi telefonat aici. M-am oprit apoi asupra întrebării dacă Flora era moartă și asta, numai pentru că se întâmpla să fiu eu prezent aici. Oare ea era, într-adevăr, acel aliat puternic al fratelui pe care eu îl uram, încât să fie ceva de la sine înțeles în familie că o să-i dau ei o șansă? Părea ciudat, dar el pusese întrebarea.

Și pentru ce erau aliați? Care era sursa acestei tensiuni, a acestei dușmăanii? De ce fugea Random?

Amber.

Ăsta era răspunsul.

Amber. Cum-necum, cheia tuturor explicațiilor era în Amber, știam asta. Secretul întregii încurcătură era în Amber, într-un anume eveniment care se petrecuse acolo, și destul de recent, mai mult ca sigur. Trebuia să fiu foarte atent. Trebuia să mă prefac că știu ceea ce nu știam, urmând să reconstitui piesă cu piesă din ceea ce urma să aflu de la alții. Nu mă îndoiam că aveam să reușesc. Era destulă neîncredere între toți ceilalți, iar eu trebuia să fiu atent. Să speculez exact acest lucru. O să aflu ce-mi trebuia și o să iau ce vreau amintindu-mi de cei care m-au ajutat, iar de ceilalți n-o să țin seama. Pentru că știam că era legea după care trăia familia noastră, iar eu eram un adevărat fiu al tatălui meu...

Durerea de cap reveni brusc, să-mi spargă tâmplele.

Ceva ce am gândit, am ghicit, am simțit, în legătură cu tatăl meu, a adus la suprafață durerea. Dar nu știam de ce sau cum.

După un timp, durerea scăzu iar eu am adormit, acolo, în fotoliu. După alt timp, mult mai lung, ușa se deschise și intră Flora. Afară era noapte, altă noapte.

Era îmbrăcată cu o bluză de mătase verde și o fustă lungă de lână gri. În picioare avea bocanci și ciorapi groși. Părul era dat peste cap și obrazii ei erau ușor palizi. La gât avea atârnat fluierul pentru câini.

— Bună seara, am spus, ridicându-mă.

Dar ea nu-mi răspunse. Traversă încăperea spre bar, își turnă o porție de "Jack Daniels" și o dădu pe gât ca un bărbat. Apoi își turnă încă una și, cu paharul în mână, se așeză în fotoliu.

Am aprins o țigară și i-am dat-o.

Dădu din cap, apoi spuse:

— Drumul către Amber e greu.

— De ce?

Mă privi nedumerită.

— Când l-ai încercat ultima oară?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc.

— Mă rog, fie și-așa, spuse. Mă întrebam doar cât de pregătit ești pentru asta.

N-am răspuns, pentru că nu știam despre ce vorbește. Dar pe urmă mi-am amintit că exista o cale mai ușoară decât Drumul, pentru a ajunge la locul numit Amber. Era limpede că ea nu știa de el.

— Îți lipsesc câteva Atu-uri — am spus deodată, cu o voce care aproape că era a mea.

Țâșni brusc în picioare, vărsându-și jumătate din băutură pe dosul mâinii.

— Dă-mi-le-napoi! strigă, întinzând mâna după fluier.

Am pășit înainte și am prins-o de umeri.

— Nu le am! i-am spus. Pur și simplu am făcut o constatare.

Se liniști puțin, apoi începu să plângă, iar eu am împins-o ușor înapoi, în fotoliu.

— Credeam că vrei să spui că le-ai luat pe cele pe care le-am lăsat aici — spuse. M-am gândit că ai putea să faci o răutate gratuită.

Nu mi-am cerut scuze. Nici nu părea să fie nevoie.

— Cât de departe ai ajuns?

— N-am ajuns deloc! Apoi izbucni în râs și mă privi cu o altă strălucire în ochi. Acum îmi dau seama ce-ai făcut, Corwin.

Am aprins o țigară, ca să nu fiu nevoit să răspund.

— Unele din lucrurile alea erau ale tale, nu? Mi-ai blocat drumul spre Amber înainte să vii aici, nu? Știai că o să mă duc la Eric. Dar acum nu mai pot. Va trebui să aștept până va veni el la mine. Inteligent. Vrei să-l ademenești până aici, nu? Numai că el o să trimită un mesager. N-o să vină singur.

Era un ton ciudat de admirație în vocea acestei femei, care recunoștea că încercase să mă trimită în brațele dușmanului meu, și încă ar fi făcut-o dacă i s-ar fi ivit șansa — din moment ce vorbea despre faptul că făcusem ceva care-i încurcase planurile. Cum poate cineva să fie atât de fățiș machiavelic în prezența presupusei victime? Răspunsul veni imediat din adâncurile minții: așa acționam noi. Nu trebuia să umblăm cu subtilități unul cu celălalt. Cu toate că aveam senzația că-i lipsea întrucâtva rafinamentul unui profesionist adevărat.

— Crezi că sunt prost, Flora? am întrebat-o. Crezi că am venit aici numai ca să te-aștept să mă dai pe mâinile lui Eric? Orice ți s-ar fi întâmplat, ți-a fost de folos.

— E-n regulă, nu sunt în echipa ta! Dar și tu ești în exil! Asta demonstrează că n-ai fost chiar atât de deștept!

Cuvintele ei mă afectară, deși știam că n-avea dreptate.

— Al naibii să fiu dacă nu sunt! i-am zis.

Izbucni din nou în râs.

— Știam eu că asta o să te stârnească. E-n regulă, atunci mergi în Umbră dinadins. Ești nebun!

Am ridicat din umeri.

— Ce vrei? mă întrebă. De fapt, de ce-ai venit aici?

— Eram curios să aflu de partea cui ești. Asta-i tot. Nu mă poți ține aici dacă nu vreau eu să rămân. Nici măcar Eric n-ar putea face asta. Poate că, de fapt, nu vroiam decât să te vizitez. Poate că am devenit un sentimental, din pricina vârstei. În orice caz, acum am să rămân mai mult și după aceea o să plec de-a binelea. Dacă nu te-ai fi grăbit să vezi ce poți scoate de la mine, ai fi putut profita mult mai mult, doamnă. Mi-ai cerut să-mi amintesc de tine, dacă se va întâmpla un anumit lucru...

Îi luă câteva secunde pentru ceea ce credeam că va fi o implicare a ei.

Apoi spuse:

— Văd că vrei să-ncerci! Cu-adevărat ai de gând să încerci?

— Că bine zici, chiar c-am să-ncerc! — am spus știind că o voi face, indiferent despre ce-ar fi fost vorba — și poți să-l anunți și pe Eric dacă vrei,

dar ține minte că s-ar putea să reușesc. Ține minte că dacă reușesc, s-ar putea să fie bine să fii prietenă cu mine.

Firește că aș fi vrut să știu despre ce naiba tot vorbeam, dar ciupisem destule date și intuisem cât de importante erau, astfel că le puteam folosi cum trebuie, chiar fără să știu ce semnificație aveau. *Dar păreau* corecte, atât de corecte...

Brusc, mă sărută.

— N-o să-i spun. Serios, n-o să-i spun, Corwin! Cred c-o să reușești. Cu Bleys o să fie mai greu, dar probabil că Gérard o să te-ajute, și — poate și Benedict. Iar Caine o să oscileze când o să vadă ce s-a-ntâmplat...

— Pot să mă descurc și singur.

Flora se duse la bar, umplu două pahare cu vin și-mi dădu unul mie.

— Pentru viitor, spuse.

— Voi bea mereu pentru asta!

Și am băut.

Apoi îmi umplu numai mie paharul și rămase cu ochii cercetători, ațintiți asupra mea.

— Trebuiau să fie Eric, Bleys, sau tu, spuse. Voi sunteți singurii îndrăzneți sau cu mintea la cap. Dar tu ai dispărut din peisaj de-atâta vreme, încât am crezut că ai abandonat afacerea.

— Totdeauna există un "nu se știe niciodată"!

Am sorbit din vin sperând în sinea mea ca femeia să tacă măcar un minut. Mi se părea că fusese puțin prea demonstrativă când încercase să accepte fiecare idee. Ceva nu-mi plăcea în povestea asta și vroiam să mă gândesc în liniște.

— Câți ani aveam?

Știam că întrebarea era o reacție la cumplitul sentiment al distanței și îndepărtării pe care îl avusesem față de toate personajele înfățișate pe cărțile de joc. Eram mai bătrân decât păream. (Treizeci, am socotit când m-am privit în oglindă — dar acum știam că era așa din cauza Umbrelor care mințiseră în locul meu). Eram mult, mult mai bătrân și trecuse destulă vreme de când îmi văzusem frații și surorile, toți împreună și prietenoși, unul lângă altul exact ca în cărți, fără tensiuni, fără conflicte între ei.

Am auzit sunetul clopoțelului și pe Carmella ducându-se să răspundă la ușă.

— Ar trebui să fie fratele Random, am spus știind că el era. E sub protecția mea.

Flora făcu ochii mari, apoi zâmbi, ca și cum ar fi apreciat lucrul inteligent pe care-l făcusem.

Nu făcusem nimic de acest fel, firește, dar îmi plăcea s-o las să creadă așa.

Mă făcea să mă simt mai în siguranță.

IV

M-am simțit în siguranță vreo trei minute.

Am ajuns la ușă odată cu Carmella. Am deschis eu în locul ei. În casă intră un tip abia ținându-se pe picioare; închise imediat ușa în spatele lui și trase zăvorul. Avea cearcăne sub ochii luminoși; nu purta vesta deschisă și ciorapii lungi. Era neras și îmbrăcat într-un costum de lână cafenie. Pe braț ducea un pardesiu de gabardină iar pantofii erau negri de antilopă. Dar era Random, da — același Random pe care-l văzusem pe carte — numai gura surâzătoare arăta obosită. Unghiile îi erau murdare.

— Corwin! exclamă el și mă îmbrățișă.

L-am strâns pe după umeri.

— Arăți ca și cum ți-ar trebui ceva de băut! am zis.

— Da, da. Da... aprobă el.

L-am condus către bibliotecă.

Trei minute mai târziu, după ce se așezase cu băutura într-o mână și o țigară în cealaltă, îmi spuse:

— Mă urmăresc. Vor fi în curând aici.

Flora scoase un mic țipăt, pe care nici unul dintre noi nu-l luă în seamă.

— Cine? am întrebat.

— Oamenii de dincolo de Umbre — spuse. Nu știu cine sunt, sau cine i-a trimis. Sunt patru sau cinci, poate chiar șase. Erau în avion deasupra mea. Am folosit un jet. Au apărut pe la Denver. Am mișcat avionul de mai multe ori ca să scap, dar n-a ținut — și nu vroiam să mă depărtez prea mult de rută. M-am descotorosit de ei în Manhattan, dar e doar o chestiune de timp. Cred că ajung repede aici.

— Și chiar nu bănuiești cine i-a trimis?

Zâmbi o clipă.

— Ei bine, cred. c-ar fi corect să ne limităm numai la familie. Poate Bleys, poate Julian, poate Caine. Poate chiar tu, ca să m-aduci aici. Sper totuși că nu. Dar nu tu ai făcut-o, nu?

— Mă tem că nu, am răspuns. Cât de neînduplecați păreau?

Ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost numai doi sau trei, aș fi încercat să-i surprind. Dar cu trupa aia întreagă, nu puteam!

Era un tip mic de statură, nu mai mult de un metru jumătate, iar ca greutate să zicem că avea vreo șaiszeci de kilograme. Dar vorbea ca unul hotărât să ucidă. Eram sigur că fusese foarte serios când spusese că i-ar fi atacat cu mâinile goale pe cele două sau trei brute. Și în acea clipă m-am gândit la propria mea condiție fizică, pur și simplu pentru că eram fratele lui. Mă simțeam destul de puternic. Știam că aș putea învinge pe oricine în luptă dreaptă, fără teamă. Cât de puternic eram în realitate?

Se auzi o bătaie la ușa din față.

În clipa următoare am înțeles că aveam să aflu care mi-era puterea.

— Ce facem? întrebă Flora.

Random izbucni în râs, își desfăcu cravata, o puse peste pardesiul de pe birou. Își scoase și haina de la costum, apoi privi prin încăpere. Ochii îi căzură pe spadă și, din doi pași fu lângă ea, luând-o în mână. Am simțit greutatea "32"-ului în buzunarul vestei; am tras piedica.

— Ești pregătit? întrebă Random. Este foarte posibil să reușească să intre. Deci, vor intra. Când te-ai luptat ultima oară, surioară?

— E mult de atunci, răspunse ea.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să-ți reamintești cât mai repede, pentru că nu mai e timp. Sunt programați, sunt sigur de asta. Numai că noi suntem trei iar ei cel puțin șase. De ce să stăm cu sufletul la gură?

— Nu știm încă ce sunt! spuse ea.

Bătaia răsună iar.

— Asta contează?

— Tocmai, că nu contează, am spus. Să le dau drumul înăuntru?

Amândoi păliră ușor.

— N-ar fi mai bine să așteptăm...

— Ar trebui să chem poliția, am continuat.

Amândoi izbucniră într-un râs aproape isteric.

— Sau pe Eric, și m-am uitat brusc la Flora.

Dar ea clătină din cap.

— Numai că nu mai avem timp. Avem Atu-ul, dar atunci când ar putea acționa — dacă vrea să o facă — s-ar putea să fie prea târziu.

— Și s-ar putea, totuși, să fie acțiunea lui, nu? spuse Random.

— Mă îndoiesc foarte tare. Nu e stilul lui.

— E-adevărat, am răspuns doar de-al dracului, ca să creadă că știu despre ce e vorba.

Bătaia în ușă se repetă mult mai tare de data asta.

— Dar Carmella unde e? am întrebat pradă unui gând brusc.

Flora clătină din cap.

— Nu prea cred că o să răspundă ea la ușă.

— Dar nu știi peste cine dai, strigă Random, și ieși brusc din cameră.

L-am urmat pe coridor până la intrare, exact la timp s-o oprim pe Carmella să deschidă ușa.

Am trimis-o înapoi la ea în cameră, cu instrucțiuni să se încuie pe dinăuntru, iar Random remarcă:

— Asta demonstrează cât de puternici sunt dușmanii. Cum stăm, Corwin?

Am dat din umeri.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Pentru moment cel puțin, suntem în rahat amândoi. Feriți-vă!

Și am deschis ușa.

Primul încercă să mă dea la o parte, dar l-am împins înapoi.

Erau șase, atâta am putut observa.

— Ce vreți? i-am întrebat.

N-am auzit nici un cuvânt, în schimb am văzut arme.

Am trântit ușa și am tras zăvorul.

— Așa care va să zică, au sosit. Dar de unde știu că nu e ceva pus la cale chiar de tine?

— Nu e, răspunse, deși tare mi-aș fi dorit. Ăștia par fioroși.

Trebuia să recunosc că așa era. Tipii de la intrare erau de categorie grea și aveau pălării trase mult pe frunte ca să le acopere ochii. Fețele le erau complet în umbră.

— Tare mi-aș dori să știu cum stăm, repetă Random.

Am simțit un țuit ascuțit în timpane. Am știut în aceeași clipă că Flora suflase în fluier. Când am auzit zgomotul unei ferestre sparte, undeva în dreapta mea, n-am fost surprins să aud un mârâit amenințător și câteva lătrături, de data asta în stânga.

— Și-a chemat câinii, am spus, șase javre mârșave și sălbaticе care, în alte împrejurări, ar fi putut sări pe noi.

Random încuviință și ne-am îndreptat amândoi în direcția zgomotului.

Când am ajuns în sufragerie, doi tipi erau deja înăuntru, înarmați amândoi.

Am tras în primul și m-am azvârlit la podea, trăgând în mișcare asupra celui de-al doilea. Random sări peste mine, fluturându-și spada, și am văzut capul celui de-al doilea părăsindu-i umerii.

În clipa următoare apăreau alți doi pe fereastră. Mi-am golit pistolul asupra lor și am auzit mârâiturile câinilor amestecate cu focuri de armă care nu mai erau ale mele.

Am văzut trei bărbați pe podea și un număr egal de câini. M-am bucurat la gândul că ucisesem jumătate din agresori, iar când au năvălit și ceilalți pe fereastră, am mai omorât unul într-un mod care m-a surprins.

Brusc, fără să mă gândesc la ce fac, am luat un scaun foarte greu și l-am azvârlit în partea cealaltă a camerei cam la nouă metri distanță. Nimeri în spatele unuia dintre indivizi și-i frânse coloana.

M-am repezit spre cei doi care mai rămăseseră, dar, înainte de a ajunge eu, Random îl și străpunsese pe unul cu spada, lăsând câinii să termine treaba începută de el, și se îndrepta deja spre ultimul.

Acesta fu doborât înainte de a apuca să acționeze serios. Izbuti totuși să ucidă un câine dar atâta a fost tot. Random îi frânse gâtul.

Am constatat că doi câini erau morți, iar al treilea grav rănit. Random îl ucise pe cel vătămat cu o împunsătură de sabie, apoi ne-am îndreptat atenția spre agresori.

Era ceva neobișnuit în înfățișarea lor.

În aceeași clipă intră și Flora și împreună ne-am apucat să-i cercetăm.

În primul rând, aveau ochii injectați. Foarte, foarte injectați. În starea în care erau, să zicem că era un lucru normal...

Apoi, toți aveau o articulație în plus la degetele mâinilor și gheare ascuțite, încovoiate, pe dosul mâinilor.

Fălcile erau proeminente, și, când am deschis una cu forța, am numărat patruzeci și patru de dinți, mulți dintre ei mai lungi decât dinții umani și părând a fi mult mai ascuțiți. Carnea era cenușie, tare și lucioasă.

Fără îndoială că mai existau și alte diferențe, dar cele de până acum erau suficiente pentru a dovedi ceva.

Le-am luat armele, trei pistoale mici, plate.

— Au acționat în numele Umbrelor, e clar, spuse Random, iar eu am încuviințat. Și eu am avut noroc. Mai mult ca sigur că nu se așteptau să dea nas în nas cu întăririle pe care le-am avut — un frate războinic și aproape jumătate de tonă de câini.

Se apropie de fereastra spartă și privi afară; nu l-am oprit.

— Nimic, spuse după un timp. Sunt sigur că i-am ucis pe toți — și trase draperiile portocalii grele, apoi împinse în fața lor câteva scaune cu spătarul înalt. Între timp, eu cotrobăiam prin buzunare.

N-am fost deloc surprins când n-am găsit nimic ce ne-ar fi putut ajuta să-i identificăm.

— Hai să ne întoarcem în bibliotecă să-mi termin băutura, mă rugă el și o porni înainte.

Când ajunse acolo, înainte de a se așeza, curăță grijuliu spada și o puse la loc în cui. În timpul ăsta, eu i-am adus Florei ceva de băut.

— Așadar, oftă Random, s-ar părea că pentru un timp suntem în siguranță, din moment ce-am scăpat toți trei cu bine.

— Așa s-ar părea, încuviință Flora.

— Doamne, n-am mâncat de ieri, se trezi Random deodată.

Flora se duse să-i spună Carmellei că acum putea să iasă liniștită din cameră, drept care putea să ne și aducă mâncare multă în bibliotecă.

Imediat după plecarea Florei, Random se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Ascultă, ce e între voi?

— Să nu stai niciodată cu spatele la ea!

— E încă de partea lui Eric?

— Așa s-ar zice.

— Atunci ce cauți aici?

— Încercam să-l fac pe Eric să vină el însuși după mine. Știe că numai așa mă poate prinde și-aș fi vrut să văd cât de tare își dorește acest lucru.

Random clătină din cap.

— Nu cred că are s-o facă. Nu merită osteneala. Atâta vreme cât tu ești aici și el acolo, de ce să se mai obosească să-și scoată nasul afară? Deocamdată el e cel mai tare pe poziție. Dacă-l vrei, va trebui să te duci tu după el.

— Tocmai am ajuns la aceeași concluzie.

Ochii îi luciră și vechiul zâmbet îi reapăru. Își trecu o mână prin părul de culoarea paiului, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ai de gând s-o faci? Întrebă.

— Poate.

— Nu mă lua pe mine cu "poate", pușor. E scris că trebuie s-o faci. Aproape că mi-aș dori și eu să vin, să știi. Dintre toate, sexul îmi place cel mai mult, iar Eric cel mai puțin.

Mi-am aprins o țigară și am căzut pe gânduri.

— Știu la ce te gândești, spuse el. Câtă încredere pot avea în Random de data asta? E ticălos și viclean, cum îl arată și numele², și nu încapе îndoială că o să mă trădeze dacă cineva îi oferă un târg mai bun. Corect?

Am încuviințat dând din cap.

— Cu toate astea, frate Corwin, amintește-ți că, deși nu ți-am făcut niciodată prea mult bine, nici vreun rău deosebit nu ți-am făcut. Oh, câteva glume acolo, recunosc. Dar, una peste alta, se poate spune că noi doi ne-am înțeles cel mai bine dintre toți membrii familiei — asta e, ne-am ferit fiecare din drumul celuilalt. Gândește-te la asta. Cred c-o aud pe Flora venind sau pe Carmella, așa că hai să schimbăm subiectul... Dar repede! Nu cred că ai pe aici vreun pachet cu cărțile de joc preferate ale familiei.

Am clătinat din cap.

Flora intră în încăpere și spuse:

— Carmella o s-aducă imediat ceva de mâncare.

Am băut pentru asta și Random, din spatele ei, îmi făcu cu ochiul.

A doua zi dimineață, cadavrele dispăruseră din sufragerie, pe covor nu era nici o pată, iar fereastra fusese reparată, Random explicându-mi că "se ocupase el de asta". Am considerat că nu mai era nevoie să-i pun alte întrebări.

Am împrumutat Mercedesul Florei și am plecat într-o plimbare. Aveam impresia că peisajul era schimbat în chip straniu. Nu puteam spune exact dacă lipsea ceva sau dacă era ceva nou, numai că lucrurile arătau parcă altfel. Și când am încercat să înțeleg ce se întâmplă, m-a cuprins o asemenea durere de cap, încât am hotărât să renunț pentru moment.

Eram la volan, cu Random lângă mine. La un moment dat i-am spus că mi-ar fi plăcut să fiu iarăși înapoi în Amber — numai ca să văd ce răspuns primeam.

— Tocmai mă întrebam, răspuse el, dacă ai ieșit pentru răzbunare, pur și simplu, sau pentru ceva mai mult.

Îmi trimitea mingea înapoi, și acum aștepta răspuns.

— Și eu mă gândeam tot la asta, culmea, am zis, folosind o frază comună prin care încercam să-mi cântăresc șansele. Știi, ar trebui să "încerc".

² random = (ad.) întâmplător, aleator

Se întoarse spre mine (până atunci se uitase pe fereastră) și spuse:

— Cred că toți am avut ambiția asta, sau cel puțin gândul ăsta — eu știu că l-am avut, deși am ieșit din joc devreme — și după felul în care văd eu situația, merită încercat. Știu c-o să mă-ntrebi dacă vreau să te ajut. Răspunsul este "da". O s-o fac numai ca să-i încurc pe ceilalți. După câteva clipe de tăcere mă întrebă: "Ce părere ai despre Flora? Ne-ar putea fi de vreun ajutor?"

— Mă-ndoiesc foarte mult. S-ar arunca numai dacă lucrurile ar fi sigure. Dar, ce poate fi sigur în clipa asta?

— Sau în oricare alta? făcu el.

— Sau în oricare alta, am repetat ca să creadă că știu ce răspuns aș fi primit.

Mi-era teamă să am încredere în el și să-i mărturisesc starea memoriei mele. Mi-era teamă să-i spun adevărul, așa că n-am făcut-o. Erau atât de multe lucruri pe care aș fi vrut să le aflu, dar n-aveam de la cine. Tot gândindu-mă la asta am condus o vreme în tăcere.

— Ei bine, când vrei să pornești? am întrebat.

— Atunci când ești pregătit.

Poftim, mingea în terenul meu, și nu știam ce să fac cu ea.

— Ce-ai zice să pornim chiar acum? am spus.

Tăcu. Își aprinse o țigară — ca să câștige timp, cred.

Am făcut același lucru.

— Bine, spuse într-un târziu. Când ai fost în Amber ultima oară?

— A trecut al dracului de mult timp, nici nu sunt sigur că-mi mai pot aminti drumul.

— E-n regulă, spuse, arunci va trebui să ne depărtăm înainte de a putea reveni. Câtă benzină ai?

— Rezervorul plin pe trei sferturi.

— Atunci, la următorul colț ia-o la stânga și-o să vedem ce se-ntâmplă.

L-am ascultat și, pe măsură ce înaintam, trotuarele începură să scânteieze.

— La naiba! spuse. Sunt aproape douăzeci de ani de când am trecut pe aici. Îmi amintesc perfect ce trebuie făcut.

Am continuat drumul, iar eu nu pricepeam nimic din ce se întâmpla în jur. Cerul deveni întâi verzui, apoi se coloră în roz.

Mi-am mușcat limba ca să nu pun întrebări.

Am trecut pe sub un pod și, când am ieșit pe partea cealaltă, cerul avea iarăși o culoare normală, numai că pretutindeni erau mori de vânt, mari și galbene.

— Nu-ți fă probleme, spuse precipitat, ar putea fi și mai rău!

Am remarcat că oamenii de pe stradă erau îmbrăcați mai degrabă straniu și că șoseaua era din cărămidă.

— Ia-o la dreapta!

Așa am făcut.

Nori purpurii acoperiră soarele și curând începu să plouă. Fulgere brăzdau cerul, tunete bubuiau deasupra noastră. Ștergătoarele mergeau la maximum, fără prea mare efect însă. Am aprins luminile de poziție și-am mai încetinit.

Aș fi putut să jur că am trecut pe lângă un călăreț care alerga în direcția opusă; era îmbrăcat în gri, cu gulerul ridicat și cu capul plecat, ca pentru a înfrunta ploaia.

Apoi. norii se risipiră, iar noi ne-am trezit că mergeam de-a lungul unei faleze. Valurile imense se spărgeau cu forță de țărm și pescăruși gigantici zburau jos, la mică distanță deasupra lor. Ploaia contenise, așa că am stins luminile și am oprit ștergătoarele. Acum drumul era din macadam, dar nu recunoșteam deloc locurile. În oglinda retrovizoare nu se zărea nici urmă din orașul pe care tocmai îl părăsisem.

Am strâns zdravăn de volan când am trecut pe lângă o spânzurătoare, apărută ca din senin și de care era atârnat un schelet bălăbănit de suflarea vântului.

Random fuma și privea prin parbriz la drumul care, la un moment dat, se depărtă de faleză și descrie o curbă în jurul unei coline. O câmpie fără copaci, cu iarbă înaltă, se întindea în dreapta noastră iar în stânga, un șir de dealuri. Cerul era acum albastru-închis. dar strălucitor, ca apa dintr-un bazin adânc, limpede, adăpostit și întunecos. Nu-mi aminteam să mai fi văzut vreodată un asemenea cer.

Random coborî geamul să arunce chiștocul și o adiere înghețată pătrunse înăuntru, răspândindu-se în interiorul mașinii; ridică repede geamul. Adierea avea un miros marin, sufocant și pătrunzător.

— Toate drumurile duc la Amber, spuse el, ca și cum ar fi fost o axiomă.

Atunci mi-am amintit ce spusese Flora cu o zi înainte. Nu vroiam să sune ca o speculație sau ca o informație de importanță crucială, dar când mi-am dat seama ce implica relatarea ei, am înțeles că trebuie să-i spun, pentru sufletul meu ca și pentru al lui.

— Știi ceva, am început, când ai sunat ieri și am răspuns eu la telefon, pentru că Flora era plecată, aveam o bănuială cum că ea încerca să ajungă la Amber, dar a găsit drumul blocat.

Auzind asta, Random izbucni în râs.

— Femeia asta are foarte puțină imaginație, replică el. Firește că drumul e blocat pe o vreme ca asta. Spre capăt, vom fi nevoiți să mergem pe jos, sunt sigur, și, fără îndoială, ne vor trebui toată puterea și îndemânarea ca să reușim — *dacă* vom reuși. Ce credea ea, că o să se poată duce ca o prințesă de onoare, călcând pe covoare de flori tot drumul? E o stricată și proastă pe deasupra. De fapt, nici nu merită să trăiască, dar nu eu hotărâsc asta, deocamdată! La răspântie, ia-o la dreapta.

Ce se petrecea oare? Știam că, într-un fel, el era responsabil de schimbările exotice ale căror martor eram, dar nu puteam preciza cum proceda, unde vroia să ajungă. Știam că trebuie să-i aflu taina, dar nu puteam să-l întreb pur și simplu, pentru că atunci ar fi aflat că nu știu. Atunci m-aș fi dat pe mâna lui.

Nu părea să facă mare lucru, în afară că fuma și privea, dar când am ieșit dintr-un povârniș al drumului, am intrat într-un deșert albastru, iar soarele era acum roz deasupra noastră, pe cerul strălucitor. În oglinda retrovizoare, mile și mile de deșert se întindeau înapoia noastră, cât cuprindeai cu privirea. Frumoasă scamatorie, n-aveam ce zice.

Și în aceeași clipă, motorul începu să tușească, să sfârâie, își reveni singur, apoi repetă figura.

Volanul își schimbă forma în mâinile mele. Deveni un semicerc; și scaunul părea dat mult înapoi, mașina părea mai aproape de șosea, iar parbrizul mult mai înclinat.

N-am spus nimic totuși, nici măcar atunci când ne izbi o furtună de nisip cu miros de levănțică.

Dar când dispăru, mi se tăie respirația: în fața noastră, pe o lungime de jumătate de kilometru, un blestemat de șir de mașini bară în bară. Toate stăteau pe loc și claxonau.

— Încetinește, spuse Random. E primul obstacol.

Am încetinit și un nou val de nisip năvăli peste noi.

Înainte să apuc să aprind luminile, furtuna dispăruse; și am clipit din ochi de mai multe ori nevenindu-mi să cred.

Toate mașinile dispăruseră, iar claxoanele tăcuseră. Dar șoseaua strălucea acum, așa cum făcuseră trotuarele mai înainte, și l-am auzit pe Random blestemând în barbă pe cineva sau ceva.

— Nu mai am nici o îndoială că am luat-o exact pe drumul pe care vroia el, oricine ar fi construit asta, spuse, și mă enervează că am făcut ceea ce s-aștepta — evident.

— Eric? am întrebat.

— Probabil. Ce crezi că-i mai bine? Să ne oprim și să încercăm calea cea grea pentru un timp, sau să continuăm și să vedem dacă mai sunt bariere?

— Hai să mergem mai departe, un timp. În definitiv, ăsta n-a fost decât primul obstacol.

— Bine, spuse și adăugă: cine știe cum o să fie al doilea?

Al doilea obstacol era un lucru — nu știu să-l descriu altfel. Era ceva care arăta ca un cuptor de topit, cu multe brațe, ghemuit în mijlocul drumului, întinzându-se după mașini pe care le ducea la un fel de gură și le mânca.

Am, pus frâna.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Random. Mergi înainte. Cum altfel crezi că putem trece?

— M-a șocat un pic, am spus și Random mă privi ciudat, dintr-o parte.

Și brusc o altă furtună de praf.

Spusesem ceva nepotrivit, mi-am dat seama.

Când praful dispăru, ne găseam iarăși de-a lungul unei șosele pustii. Și în depărtare se zăreau niște turnuri.

— Cred că l-am păcălit, spuse Random, am combinat mai multe elemente într-unui singur și am impresia că a ieșit ceva ce el n-a reușit să anticipeze. La urma urmei, nimeni nu poate controla toate drumurile spre Amber.

— Corect, am spus sperând să compensez mișcarea greșită pentru care mă privise atât de ciudat.

M-am gândit la Random. Un tip mărunț, cu înfățișare fragilă, care noaptea trecută ar fi putut muri la fel de ușor ca și mine. Ce forță avea el? Și ce era toată povestea asta cu Umbrele? Ceva îmi spunea că, orice-ar fi fost aceste Umbre, ne mișcăm printre ele chiar și în aceste clipe. Cum? Random deținea secretul, numai el știa ce făcea, și, din moment ce trupul îi părea liniștit, cu mâinile așezate la vedere, mi-am zis că făcea ceva cu mintea.

Și iarăși, cum?

Ei bine, îl auzisem vorbind despre "adunare" și "scădere", ca și cum universul în care se mișca era o mare ecuație.

Mi-am spus — cu o bruscă certitudine — că, într-un fel, aduna și scădea elemente *la și din* această lume vizibilă nouă, în scopul de a ne apropia cât mai mult de acel loc ciudat, Amber, pe care încerca să-l descifreze.

Era ceva pe care și eu știussem cândva să-l fac. Și cheia rezolvării, am înțeles deodată, era să-ți amintești de Amber.

Numai că eu nu puteam.

Drumul coti pe neașteptate, deșertul se sfârși, dând locul unor câmpii cu iarbă înaltă, albastră, ascuțită. După un timp, terenul deveni ceva mai deluros, iar la picioarele celui de-al treilea deal, asfaltul se termină iar noi am intrat pe un drum îngust și prăfuit. Era foarte bătătorit și-și croia calea printre dealuri mai înalte, pe care începeau să apară mici arbuști și tufișuri cu ciulini ascuțiți ca o baionetă.

După vreo jumătate de oră, dealurile dispărură și drumul continuă printr-o pădure cu arbori mari, cu frunze în formă de diamant, frunze de toamnă portocalii și purpurii.

Începu să cadă o ploaie ușoară; de jur-împrejur numai umbre.

Aburi palizi se ridicau din grămezile de frunze ude.

Undeva în dreapta, am auzit un urlet.

Volanul își schimbă forma încă de trei ori, ultima dintre ele fiind un octogon de lemn. Mașina era mai înaltă acum. și, nu se știe cum, căpătase o ornamentație de lemn în forma unui flamingo. M-am abținut să comentez toate astea, acomodându-mă însă cu noile poziții ale scaunului și cu noile cerințe de manevrare pe care le impunea automobilul; între timp, Random aruncă totuși o privire scurtă spre volan, chiar în clipa în care se auzi un alt urlet. Clătină din cap și deodată copacii devin mult mai înalți, împodobiți cu viță-de-vie și cu ceva ca o mantie albastră de mușchi spaniol, iar mașina era din nou aproape normală. Am privit indicatorul de benzină și am văzut că mai aveam jumătate de rezervor.

— Câștigăm teren, remarcă fratele meu, iar eu am confirmat.

Drumul se lăți brusc și se acoperi cu beton. Canale pe ambele părți, pline de ape măloase. Frunze, crenguțe mici și pene colorate alunecau pe suprafața ei.

M-am simțit deodată agitat și puțin amețit, dar...

— Respiră lent și adânc, spuse Random, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă. O luăm pe o scurtătură și atmosfera și gravitația vor fi puțin altfel pentru un timp. Cred că am fost destul de norocoși până aici și vreau să profităm cât putem — să ajungem cât mai aproape și cât mai repede cu putință.

— Bună idee, am zis.

— Poate da, poate nu, răspunse el, dar cred că jocul meri... Atenție!

Urcam un deal, când din față apăru un camion care venea mugind spre noi. Era pe contrasens. Am tras spre stânga, încercând să-l evit dar făcu și el același lucru. Exact în ultima clipă a trebuit să părăsesc de tot drumul și să o iau pe pantă la vale spre buza canalului, ca să pot evita ciocnirea.

În dreapta mea, camionul scrâșni din frâne. Am încercat să revin pe drum, dar ne împotmolisem în solul moale.

Apoi am auzit o portieră trântindu-se și l-am văzut pe șofer coborând pe partea dreaptă a cabinei — ceea ce însemna că, probabil, el mergea pe sensul bun la urma urmei și noi pe contrasens. Eram convins că nicăieri în Statele Unite traficul nu se desfășura conform tipicului britanic, dar nu mai începea

nici o îndoială că, de data asta, părăsisem, demult Pământul pe care-l știam eu.

Camionul era o cisternă. Pe o parte scria "ZUNOCO" cu litere mari, roșii — sângerii, iar dedesubt motto-ul "Nui acupirem lumia" (Noi suntem pretutindeni). Am coborât și eu am ocolit mașina și m-am apropiat ca să-mi cer scuze, dar șoferul tăbărî asupra mea cu înjurături. Era la fel de înalt ca mine, rotund ca un butoi de bere; într-o mână ținea un cric.

— Ascultă, doar ți-am cerut scuze, i-am zis. Ce-ai vrea să fac? Nimeni n-a pățit nimic și n-a fost nici o stricăciune.

— N-ar trebui să dea drumu' pe șosele unor șoferi blestemați ca line! urlă el. Ești un labagiu periculos!

Random coborî și el și veni spre noi.

— Domnule, mai bine ai spăla putina! zise întărindu-și spusele cu pistolul pe care-l avea în mână.

— Lasă aia deoparte! am încercat să-l domolesc, dar el trase piedica și ținti.

Tipul se întoarse și o luă la fugă, cu ochii măriți de spaimă și cu gura căscată.

Random ridică pistolul, ținti atent în spatele tipului, dar m-am repezit și i-am dat peste mână chiar în clipa în care apăsase pe trăgaci.

Glonte ciupi asfaltul și ricoșa undeva departe.

Random se întoarse spre mine și fața îi era aproape albă.

— Nenorocitele! Glonte ar fi putut nimeri cisterna!

— La fel de bine îl putea nimeri pe tipul în care ai țintit!

— Și cui dracu-i pasă? N-o să mai trecem niciodată pe aici, cel puțin o generație. Nenorocitul ăsta a îndrăznit să insulte un Prinț din Amber! M-am gândit la ONOAREA TA.

— Pot să am grijă și singur de onoare mea, i-am răspuns, și, deodată, ceva neîndurător și puternic mă cuprinse și m-am trezit răspunzând: pentru că EU trebuia să-l ucid, nu tu, așa am hotărât — și m-am lăsat copleșit de un val de furie.

Lasă capul în jos, în timp ce ușa cabinei se trânti și camionul porni pe drum la vale.

— Iartă-mă, frate, spuse. N-am vrut să te supăr. Dar m-am simțit jignit să aud pe cineva vorbindu-ți în halul ăsta. Știu c-ar fi trebuit să aștept să rezolvi tu treaba cum crezi de cuviință, sau măcar să mă fi sfătuit cu tine.

— Bine, lasă, mai bine să încercăm să revenim pe drum și s-o luăm din loc, dacă mai putem.

Roțile mașinii erau scufundate până în dreptul capacelor, și, în timp ce eu mă uitam la ele încercând să găsesc cea mai bună soluție, numai ce-l aud pe Random că strigă:

— O.K., am prins bara din față. Apucă mașina și s-o cărăm înapoi pe șosea — și ar fi bine s-o plasăm pe culoarul din stânga.

Nu glumea.

Spusese ceva despre o gravitație mai mică, numai că eu NU simțeam asta. Știam că sunt puternic, dar aveam îndoielile mele că sunt în stare să ridic partea din spate a unui Mercedes.

Dar, pe de altă parte, trebuia să încerc, din moment ce el mă aștepta să mă opintesc, și nu puteam da vina pe golurile mele din memorie ca să dau bir cu fugiții!

Așa încât mi-am înfipt bine picioarele în pământ, m-am ghemuit, mi-am încheștat mâinile și am început să-mi îndrept genunchii. Cu un zgomot de ventuză, roțile se eliberară din pământul cleios. Țineam spatele mașinii cam Ia vreo șaiszeci de centimetri deasupra pământului! Era grea — la dracu', era grea! — dar reușisem!

Cu fiecare pas pe care-l făceam mă afundam vreo cincisprezece centimetri în pământ. Dar o căram!

Și Random făcea același lucru pe partea lui.

Am pus-o la loc pe șosea cu o ușoară contracție a suspensiilor. Apoi mi-am scos pantofii, i-am golit de noroi, i-am curățat cu un șomoioag de iarbă, mi-am stors ciorapii, mi-am periat manșetele pantalonilor, mi-am aruncat ciorapii și pantofii pe scaunul din spate și am urcat la volan desculț.

Random țopăi înăuntru pe locul din dreapta.

— Ascultă, vreau să-mi cer încă o dată scuze...

— Stai liniștit, i-am zis. S-a terminat, a trecut.

— Da, dar nu vreau să ai ceva împotriva mea.

— N-o să am. Pe viitor stăpânește-ți însă impetuozitatea, mai ales dacă presupune omucideri în prezența mea.

— Promit.

— Atunci, hai s-o luăm din loc.

Ceea ce și am și făcut. Am trecut printr-un canion stâncos, apoi printr-un oraș care părea construit în întregime din sticlă, sau o substanță asemănătoare, cu clădiri înalte, prelungi și cu aspect fragil, cu oameni prin care treceau razele soarelui roz, scoțând la iveală organele lor interne și resturile ultimelor prânzuri.

Ne-am uitat când am trecut pe lângă ei. Erau adunați pe la colțurile străzilor, dar nici unul nu încerca să ne oprească sau să ne treacă prin față.

— Prostovani de pe-aici or să povestească întâmplarea asta ani de zile de-acum încolo, spuse fratele meu.

Eram convins de asta.

Apoi drumul dispăru și ne-am trezit că mergeam de-a lungul a ceea ce părea a fi o foaie nesfârșită de silicon. După un timp, foaia se îngustă și luă forma unui drum, și, după încă un timp, în dreapta și-n stânga apărură mlaștini, joase, brune și împutite. Și am văzut ceea ce aș fi jurat că e un Diplodocus și care înălță capul și se holbă la noi. Apoi, o formă enormă cu aripi de liliac trecu pe deasupra. Cerul era acum bleu-regal, iar soarele, auriu-roșcat.

— Avem mai puțin de un sfert de rezervor, am ținut să-i atrag atenția.

— Bine, oprește mașina!

Am oprit-o și-am așteptat.

Mult timp — poate vreo șase minute — tăcu, apoi:

— Dă-i drumul mai departe!

După vreo trei mile am ajuns la o baricadă de bușteni și am încercat s-o ocolesc. O poartă apăru într-o parte și Random spuse iarăși:

— Oprește și claxonează!

L-am ascultat și, după un timp, poarta de lemn scârțâi din enormele balamale de fier și se deschise înspre înăuntru.

— Intră, spuse. Nu-i nici un pericol.

Am intrat și, undeva în stânga, erau trei pompe "Esso" cu extremitatea sferică, iar clădirea cea mică din spatele lor era la fel cu cele pe care le văzusem de nenumărate ori înainte, în împrejurări mult mai normale. Am oprit dinaintea unei pompe și am așteptat.

Tipul care ieși din clădire avea aproximativ un metru cincizeci, cu o talie cât un butoi, nasul ca o căpșună, iar în șolduri măsura aproape un metru.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă. Plinul?

Am încuviințat.

— Regular, am spus.

— Trăgeți-o puțin mai în față, ceru el.

L-am ascultat apoi m-am întors către Random:

— Banii mei sunt valabili aici?

— Uită-te la ei, îmi spuse ceea ce am și făcut.

Portofelul era burdușit cu bancnote portocalii și galbene, cu cifre romane în colțuri, urmate de literele "D.R."

Rânji când văzu cum cercetam hârtia.

— După cum vezi, m-am îngrijit de toate, spuse.

— Excelent. Că mi-am amintit, mi-e foame!

Am privit în jur și am văzut o reclamă uriașă din care privea în jos spre noi un domn care vindea Pui Fript Kentucky nu-știm-pe-unde-în-altă-parte.

Nas-de-Căpșună vărsă puțină benzină pe jos, agăță furtunul, se apropie și spuse:

— Opt Drachae Regum!

Am găsit o bancnotă portocalie cu un V. D. R. pe ea, și încă trei cu I. D. R., și i le-am dat.

— 'țumesc, spuse el și le îndesă în buzunar. Să verific uleiul și apa?

— Da.

Mai turnă puțină apă, îmi spuse că nivelul uleiului era în regulă și șterse parbrizul cu o zdreanță murdară. Apoi ne făcu un semn cu mâna și se întoarse în baracă.

Am condus până la Kenny Roi's și ne-am luat o cutie plină de Pui Kentucky și o alta plină de bere slabă, sărată la gust.

Apoi ne-am spălat la toaletă, am claxonat la poartă, și am așteptat până când a venit un tip, cu o halebardă atârând pe șoldul drept, și ne-a deschis. Și am ajuns din nou pe drum.

Un tiranozaur sări în fața noastră, ezită o clipă, apoi își văzu de ale lui undeva în stânga.

Pe deasupra trecură trei pterodactili.

— Nu-mi face nici o plăcere să părăsesc cerul din Amber, spuse Random, și am mormăit aprobator deși habar n-aveam la ce se referea. Mi-e teamă, totuși, să încerc brusc, continuă el. Am putea fi sfâșiați în bucăți.

— Așa e, am încuviințat.

— Dar, pe de altă parte, nu-mi place locul ăsta.

Am dat din cap și ne-am continuat drumul, până când câmpia de silicon se sfârși, iar în jurul nostru nu se mai afla decât piatră goală.

— Ce-ai de gând să faci acum? am îndrăznit eu.

— Acum, când am obținut cerul, o să încerc terenul.

Și pe măsură ce mergeam mai departe, câmpia de piatră se transformă în stânci și între ele, pământ gol, negru. După un timp, era tot mai mult pământ și din ce în ce mai puține stânci. În sfârșit am văzut smocuri de iarbă. Mai întâi puțină iarbă ici și colo. Dar un verde foarte, foarte deschis, care nu semăna cu ceea ce văzusem pe Pământ.

Curând iarba se îndesi și mai mult.

După un timp apărură copaci, presărați la întâmplare de-a lungul drumului.

Apoi, o pădure.

Și ce pădure!

Niciodată nu văzusem asemenea copaci — puternici și maiestuoși, cu frunziș verde-închis, bogat, cu ușoare nuanțe de auriu. Dominau, se avântau spre cer. Erau pini enormi, stejari, arțari și mulți alții pe care nu-i deosebeam.

Am coborât puțin geamul și am simțit briza cu o mireasmă fantastic de plăcută ce adia printre ei. Am hotărât să-l deschid de tot și să-l las așa, și să inspir adânc, adânc.

— Pădurea din Arden, spuse bărbatul care era fratele meu, și știam că are dreptate și simțeam că îl iubesc și-I invidiez în același timp pentru înțelepciunea lui, pentru știința lui.

— Frate, i-am spus, te descurci de minune. Mai bine decât m-aș fi așteptat. Îți mulțumesc.

Asta păru să-l ia prin surprindere. Ca și cum nici o rudă nu-i adresase vreodată înainte un cuvânt bun.

— Îmi dau toată silința și o s-o fac până la capăt, promit. Privește! Avem cerul, și-avem și pădurea! E-aproape prea frumos ca să fie adevărat! Am trecut de jumătatea drumului și nu ne-a deranjat nimic în mod special. Cred că suntem foarte norocoși. Îmi dai o Regență?

— Da, am spus, neștiind ce înseamnă asta dar dorind să fiu de acord, dacă-mi stătea în puteri.

Dădu din cap și apoi spuse:

— Ești un tip de treabă!

Iar el un mic ucigaș, care, mi-aminteam acum, fusese întotdeauna un fel de rebel. Părinții noștri încercaseră să-l tempereze, dar nu reușiseră niciodată. Și, în timp ce mă gândeam la acestea, mi-am dat seama că noi doi aveam părinți comuni, ceea ce nu puteam spune despre mine și Eric, sau Flora, sau Caine sau Bleys și Fiona. Și probabil la fel era și în cazul celorlalți, dar numai de aceștia îmi aminteam, și de ei eram sigur.

Înaintam pe o șosea dură, prăfoasă, printr-o catedrală de arbori enormi. Părea un drum fără sfârșit. Mă simțeam în siguranță aici. Din când în când zăream un cerb, surprindeam o vulpe traversând sau stând lângă drum. Din loc în loc, drumul era presărat cu urme de copite.

Lumina soarelui era uneori filtrată printre frunze, înfățișându-se ca niște corzi aurii și subțiri ale unui instrument muzical hindus. Adierea era umedă și parcă vorbea de ființe vii. Mi se părea că știu locul ăsta, că parcursesem adesea drumul ăsta în trecut. Trecusem prin Pădurea din Arden călare, mă plimbasesm prin ea, vânasem, zăcusem pe spate sub aceste crengi enorme, cu brațele sub cap, privind în sus. Mă cățarasem printre ramurile acestor uriași și privisem în jos, spre o lume verde, în continuă schimbare.

— Îmi place locul ăsta, am spus, realizând doar pe jumătate că am spus-o cu voce tare, iar Random răspunse:

— Întotdeauna ți-a plăcut — și parcă era o ușoară urmă de amuzament în vocea lui.

Nu eram foarte sigur.

Apoi, undeva, departe, am auzit un sunet care știam că e al unui corn de vânătoare.

— Condu mai repede, spuse deodată Random. Pare a fi cornul lui Julian. L-am ascultat.

Cornul sună iarăși, mai aproape.

— Blestemații lui de câini or să sfâșie în bucăți mașina asta, iar șoimul lui se va hrăni cu ochii noștri! spuse. Nu-mi place să-l întâlnesc când e atât de bine pregătit. Orice-ar vâna, sunt sigur c-ar renunța bucuros numai ca să-i poată hăitui pe doi dintre frații lui.

— "Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască", e filozofia mea în aceste zile, am spus.

Random chicoti.

— Ce noțiune ciudată. Pariez că n-o să dureze mai mult de cinci minute! Apoi cornul răsună iar, și mai aproape.

— La dracu'! Înjură Random.

Vitezometrul arăta 120 kilometri pe oră, cu cifre ciudate, runice, și mi-era teamă să gonesc mai repede pe șoseaua aia.

Și cornul sună iarăși, mult mai aproape acum, trei note lungi, și undeva în stânga puteam auzi mârâitul câinilor.

— Ne aflăm acum foarte aproape de Pământul cel adevărat, deși încă departe de Amber, îmi explica fratele meu. N-ar avea rost s-o luăm printre Umbrele adiacente, pentru că dacă într-adevăr pe noi ne urmărește, se va ține după noi. Sau se va ține Umbra lui.

— Și-atunci ce facem?

— Accelerează și să sperăm că nu pe noi ne urmărește!

Și cornul sună încă o dată, de data asta aproape lângă noi.

— Ce dracu' călărește, o locomotivă? am întrebat.

— Cred că-l călărește pe puternicul Morgenstern, cel mai rapid cal pe care l-a creat vreodată!

Am lăsat cuvântul "creat" să mi se rostogolească prin minte un timp, întrebându-mă și minunându-mă de înțelesul lui. Da, e adevărat, am auzit o voce interioară. El îl crease pe Morgenstern din Umbre, topind în fiară forța și viteza unui uragan și cea a unui berbec de atac.

Mi-am amintit că animalul acela mă îngrozea pe vremuri și dintr-odată l-am văzut.

Morgenstern era cu șase brațe mai înalt decât oricare alt cal ce existase vreodată, ochii aveau culoarea întunecată a unui dog Weimaraner, pielea cenușie, iar copitele arătau ca oțelul lustruit.

Alerga iute ca vântul, lăsându-ne mult în urmă, iar Julian era aplecat în șa — Julian, cel din cărțile de joc, cu păr lung, negru și ochi albastru-deschis, îmbrăcat în armura albă.

Julian ne zâmbi și făcu semn cu mâna, iar Morgenstern înălță capul și coama lui superbă flutură în vânt ca un steag. Picioarele erau ca o negură.

Mi-am amintit că, odată, Julian dăduse hainele mele vechi unui tip și asta îl tulburase pe animal, într-atât încât încercase să mă calce în picioare la o vânătoare, când am descălecat să jupoi un iepure în fața lui.

Am ridicat geamul, ca să nu simtă după miros că sunt înăuntru. Dar Julian mă zărise, și știam ce însemna asta. Pe lângă el alergau Câinii Furtunii, cu trupurile lor tari, tari și cu dinții lor ca de oțel. Și ei se trăgeau din Umbre. Pentru că nici un câine normal n-ar fi putut alerga așa. Dar știam tot atât de bine că noțiunea de "normal" nu se putea aplica nimănui în acest loc.

Julian ne făcu semn să ne oprim, eu m-am uitat spre Random și acesta a încuviințat.

— Dacă nu ne oprim, ne face una cu pământul, îmi șopti.

Așa că am frânat, am încetinit, am oprit.

Morgenstern se cabră, lovi aerul cu copitele, izbi pământul cu toate cele patru potcoave și își sfârși galopul. Câinii se învârteau în cerc, cu limbile atârânănd și balele curgând. Calul era acoperit cu o peliculă lucioasă, care știam că e transpirație.

Am coborât geamul.

— Ce surpriză! spuse Julian în felul lui domol, aproape împiedicat, de a vorbi; și roti în aer o secure imensă, neagră și verde, pe care apoi o puse pe șoldul stâng.

— Da, nu-i așa? i-am răspuns. Cum o mai duci?

— Oh, extraordinar, spuse, ca de obicei. Dar tu și fratele Random?

— Sunt în formă bună, am spus și Random încuviință nerăbdându-i inima să nu adauge:

— Credeam că te dedai altor sporturi pe o vreme ca asta.

Julian înclină capul și-l privi chiondorâș prin parbriz.

— Îmi place să măcelăresc fiarele, spuse, și mă gândesc adesea la rudele mele.

Un fior rece îmi trecu pe șira spinării.

— Am fost deranjat din vânătoarea mea de zgomotul motorului mașinii voastre, continuă. Mărturisesc că nu m-așteptam să vă găsec pe voi doi înăuntru. Presupun că nu călătoriți doar de plăcere, ci aveți o destinație precisă în minte, cum ar fi Amber. Corect?

— Corect, am încuviințat. Aș putea să te-ntreb de ce te afli aici, în loc să fii acolo?

— Eric m-a trimis să supraveghez drumul ăsta.

Mâna mi se opri pe unul din pistoalele pe care le aveam la centură. Mă îndoiam, totuși, că un glonte i-ar fi putut străpunge armura. M-am gândit să-l împușc pe Morgenstern.

— Ei bine, fraților, spuse zâmbind, bine ați revenit și vă urez o călătorie sprâncenată. Fără îndoială, vă voi revedea cât de curând în Amber. Vă urez o după-amiază plăcută! Astea fiind zise, se întoarse și se îndreptă către pădure.

— Hai să plecăm dracului de-aici! spuse Random. Probabil plănuiește o ambuscadă sau o Urmărire!

Și-și scoase un pistol din centură și-l puse în poală.

Am condus normal, fără să mă grăbesc.

După vreo cinci minute, când tocmai începusem să răsflu ceva mai ușurat, am auzit cornul. Am apăsat accelerația la maximum, știind că oricum o să ne ajungă din urmă, însă cu gândul să câștig cât mai mult timp și cât mai multă distanță între noi. Am derapat la curbe și am urcat dealuri, printre văi.

La un moment dat, aproape am lovit un cerb, dar am reușit să-l ocolesc fără să pierd direcția sau să încetinesc.

Cornul se auzea acum mai aproape, iar Random mormăia obscenități.

Aveam senzația că mai aveam cale lungă până în pădure, ceea ce nu avea darul să mă liniștească.

Am dat peste o porțiune mai lungă în linie dreaptă, unde am apăsător pedala până la refuz, timp de aproape un minut. Sunetele cornului lui Julian părăură în acele clipe mai îndepărtate. Dar apoi am intrat pe o porțiune unde drumul era prost și sinuos și a trebuit să încetinesc. Cornul se apropie de noi.

După câteva minute, l-am văzut pe Julian în oglinda retrovizoare, tunând și fulgerând, mâncând pământul, cu haita în jurul lui, lătrând și curgându-le balele.

Random lăasă geamul jos, și, după o clipă se aplecă în afară și deschise focul.

— Blestemată armură! spuse. Sunt sigur că l-am nimerit de două ori și nu s-a întâmplat nimic.

— Urăsc ideea de a ucide animale, am spus, dar trage în cal!

— Am făcut-o deja, de mai multe ori, zise aruncând pistolul descărcat pe podea și scoțându-l pe celălalt, și ori sunt un țintaș mai prost decât credeam, ori e-adevărat ce se spune: că-ți trebuie un glonte de argint ca să-l ucizi pe Morgenstem.

Doborî șase câini cu gloanțele care-i mai rămăseseră, dar mai erau cel puțin două duzini.

l-am dat unul din pistoalele mele și astfel mai ucise încă cinci fiare.

— Am păstrat ultimul glonte, spuse, pentru capul lui Julian, dacă se apropie suficient de mult!

Erau cam la vreo cincisprezece metri în spate și se apropiau vijelios, așa încât am apăsător frânele. Câțiva câini nu s-au putut opri Ia timp, dar Julian dispăru brusc și o umbră întunecată trecu pe deasupra noastră.

Morgenstem pășise peste automobil! Apoi se roti și, când cal și călăreț se întoarseră să ne înfrunte, am apăsător la fel de brusc accelerația și mașina țâșni înainte.

Cu un salt magnific, Morgenstern se dădu la o parte din calea noastră: în oglinda retrovizoare am văzut doi câini evitând bara de protecție și reluând urmărirea. Câțiva zăceau pe drum, și vreo cinsprezece-șaisprezece renunțaseră.

— Frumos lucrat, spuse Random, dar ai noroc că nu le plac cauciucurile. Probabil n-au mai vânat mașini înainte.

I-am dat și celălalt pistol și i-am spus:

— Mai omoară niște câini.

Trase fără grabă și cu o precizie perfectă, ucigând șase.

Dar Julian era acum lângă mașină, cu o sabie în mâna dreaptă.

Am claxonat, sperând să-l sperii pe Morgenstern, dar n-a ținut. Am virat spre ei, dar calul sări deoparte. Random se ghemuise pe locul său și țintea pe deasupra mea, cu mâna dreaptă ținând pistolul rezemat pe antebrațul stâng.

— Nu trage încă. Am să încerc să-l iau eu.

— Ești nebun, făcu în timp ce frânam.

Lăsă totuși arma jos.

De îndată ce mașina se opri, am deschis portiera și am sărit afară — în picioarele goale! La dracu'!

M-am eschivat pe sub sabia lui Julian, l-am prins de braț, și l-am azvârlit din șa. În cădere mă izbi în cap cu pumnul stâng înmănușat în fier, de-am văzut stele verzi și am simțit o durere cumplită.

Julian zăcea acolo unde căzuse, amețit, iar de jur-împrejurul meu câinii lui mă mușcau; Random îi lovea furios. Am înșfăcat sabia lui Julian de unde căzuse și i-am pus vârful în dreptul gâtului.

— Potolește-i! am strigat. Sau te țintuiesc de pământ!

Urlă câteva comenzi câinilor și aceștia se retraseră. Random îl ținea pe Morgenstern de frâu, luptându-se cu el.

— Și-acum, dragă frate, ce-ai de zis? l-am întrebat.

Avea în ochi o sclipire albastră, rece, iar chipul era golit de orice expresie.

— Dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum! spuse.

— Toate la timpul lor, i-am răspuns, bucurându-mă cumva la vederea prafului de pe armura lui impecabilă. Între timp, cât valorează viața ta pentru tine?

— E tot ce am, firește.

Am pășit înapoi.

— Ridică-te și urcă pe bancheta din spate, i-am spus.

Mă ascultă, iar eu am avut grijă să-i iau daga de la brâu înainte de a închide portiera. Random își reluă locul, ținând pistolul cu ultimul glonte ațintit spre capul lui Julian.

— De ce să nu-l omorâm chiar acum? întrebă Random.

— Cred că ne poate fi de folos. Sunt multe pe care vreau să le aflu. Și mai avem încă un drum lung de parcurs.

Am pornit. Căinii încă ne dădeau roată. Morgenstem începu să galopeze în spatele mașinii.

— Mă tem că nu valorez prea mult ca prizonier, remarcă Julian. Chiar dacă o să mă torturați, nu pot să vă spun decât ce știu, și asta nu reprezintă mare lucru.

— Începe atunci cu ce știi, am spus.

— Se pare că Eric are cea mai puternică poziție, fiind chiar acolo, în Amber, unde totul a scăpat de sub control. Cel puțin așa am văzut eu lucrurile, și atunci i-am oferit sprijinul meu. Dacă ar fi fost vorba despre vreunul din voi, probabil c-aș fi făcut același lucru. Eric m-a însărcinat să stau de pază în Arden, căci pe aici e una din căile principale de acces. Gérard controlează drumurile pe mare în sud, iar Caine apele din nord.

— Și Benedict? întrebă Random.

— Nu știu. N-am auzit nimic despre el. S-ar putea să fie cu Bleys. Ar putea fi undeva în Umbră și s-ar putea ca nici măcar să nu fi auzit de ce se întâmplă. S-ar putea să fi și murit. De ani de zile nu mai am nici o veste de la el.

— Câți oameni aveți în Arden? întrebă Random.

— Peste o mie. Unii vă observă, probabil, chiar în clipa asta.

— Și dacă vor să te aibă în viață, să se mărginească numai la asta, avertiză Random.

— Fără îndoială, ai dreptate! Trebuie să recunosc. Corwin a făcut un lucru deștept luându-mă prizonier. În loc să măucidă. Așa poate chiar o să reușiți să străbateți pădurea.

- Spui asta numai pentru că vrei să trăiești, se prinse Random.
- Firește că vreau să trăiesc. Îmi dați voie?
- De ce?
- Drept recompensă pentru informațiile pe care vi le-am dat.

Random râse.

— Ne-ai spus foarte puțin și sunt sigur că putem smulge mult mai mult de la tine. Vedem noi, numai să reușim să ne oprim. Ce zici, Corwin?

- O să vedem. Unde-i Fiona?
- Undeva în sud, cred, răspunse Julian.
- Ce știi despre Deirdre?
- Nimic.
- Llewella?
- În Rebma.
- O.K., am zis, cred că mi-ai spus tot ce știi.
- Tot.

Am continuat să înaintăm în tăcere și, în sfârșit, pădurea începu să se rărească. Îl pierdusem de mult pe Morgenstem, cu toate că uneori îl mai zăream pe șoimul lui Julian dându-ne târcoale.

Drumul o cotea în sus și ne îndreptam către o trecătoare între doi munți purpurii. Rezervorul de benzină arăta puțin peste un sfert din plin. Peste încă o oră treceam printre niște stânci înalte.

- Asta ar fi un loc bun pentru o blocare a drumului, spuse Random.
 - Se prea poate. Ce zici, Julian?
- Oftă.

— Da, recunosc el, o să dați peste așa ceva foarte curând. Știți cum să treceți!

Știam. Când am ajuns la poartă și paznicul, îmbrăcat în piele verde și maro și cu spada scoasă din teacă, înaintă spre noi, am arătat prada aflată pe bancheta din spate.

- Te-ai prins? l-am întrebat.

Bineînțeles că s-a prins și în aceeași clipă ne recunosc și pe noi. Se grăbi să ridice poarta și ne salută când am trecut pe lângă el.

Mai erau încă două porți până să traversăm trecătoarea — dar, la un moment dat, am observat că ne-am rătăcit. Eram acum la mai multe mii de picioare înălțime, am oprit mașina pe o porțiune de drum care șerpuia pe peretele unei prăpăstii. În dreapta noastră nu era nimic altceva decât un lung drum până jos.

— Dă-te jos, am zis. O să mergi puțin la plimbare.

Julian păli.

— N-o să mă târăsc în fața voastră, n-o să vă cerșesc viața! Și coborî.

— La naiba, am zis, n-am mai văzut un târâș ca lumea de săptămâni de zile! Buun... du-te acolo pe margine. Puțin mai aproape, te rog.

Random ținea în continuare pistolul ațintit spre capul lui Julian.

— Ceva mai înainte spuneai că probabil, ai fi sprijinit pe oricine ar fi ocupat poziția lui Eric.

— E-adevărat.

— Uită-te-n jos!

Se uită. Era un drum lung.

— O.K., am spus, să ții minte asta, dacă lucrurile vor lua o întorsătură neașteptată. Și să mai ții minte cine ți-a dăruit viața, când altul ți-ar fi retezat-o! Hai, Random. Hai să plecăm naibii de aici.

L-am lăsat acolo; gâfâia. Sprâncenele îi erau încruntate.

Am ajuns în vârf; rezervorul era aproape gol. Am oprit motorul și am început lungul drum de coborâre.

— Mă gândeam, spuse Random, că n-ai pierdut nimic din vechea ta șiretenie. Eu, personal, l-aș fi ucis, probabil, pentru ce a încercat să facă. Dar cred că ai făcut exact ce trebuia. Cred că ne va sprijini, dacă reușim să ajungem până la Eric. Între timp, firește, îi va povesti lui Eric cele întâmplute.

— Firește.

— Și tu ai mai multe motive să-i vrei moartea decât oricare dintre noi.

Am zâmbit.

— Patimile personale nu fac casă bună cu politica, cu deciziile legale, sau cu afacerile.

Random aprinse două țigări și-mi dădu una mie.

Privind în jos printre norii de fum, am dat cu ochii de marea aceea. Dincolo de albastrul adânc, aproape ca un cer noptatic, cu soarele auriu reflectat în ea. marea era atât de bogată — densă ca o pictură, deasă ca țesătura unui veșmânt bleu-royal, aproape purpuriu — încât mă tulbura când o priveam. M-am trezit vorbind într-o limbă pe care habar n-aveam c-o știu.

Recitam *Balada Celor Ce Traversează Apa*, iar Random mă ascultă până la sfârșit și mă-ntrebă:

— S-a spus adesea că tu ai compus-o. E-adevărat?

— A trecut atâta vreme, încât nici nu mai țin minte.

Pe măsură ce costișa o lua tot mai mult spre stânga, iar noi coboram de-a lungul ei. Îndreptându-ne către o vale împădurită, marea ni se înfățișa privirilor pe o porțiune din ce în ce mai mare.

— Farul din Carba, spuse Random, arătând spre un enorm turn cenușiu care se ridica dintre ape, departe în mare. Aproape uitasem de el.

— Și eu, am răspuns. E un sentiment straniu întoarcerea, și zicând acestea mi-am dat seama că nu mai vorbeam engleza, ci limba numită Tharu.

După aproape o jumătate de oră. am ajuns la poale. An continuat să merg cu motorul oprit cât mai mult posibil; după care am învârtit din nou cheia în contact. La zgomotul acestuia, un stol de păsări negre țâșni în văzduh din arbuștii aflați în stânga. Ceva cenușiu, cu înfățișare de lup, țâșni din întuneric și sări înspre hățșul din apropiere; cerbul pe care-l pândise, invizibil până atunci, făcu un salt rapid. Ne aflam într-o vale luxuriantă, deși nu atât de deasă sau atât de masiv împădurită ca Pădurea din Arden, care cobora lent, dar hotărât, către marea din depărtare.

Deasupra noastră, și mai ales în stânga, se înălțau munții. Cu cât pătrundeam mai adânc în vale, cu atât zăream mai bine goliciunea și dimensiunile stâncii masive, față de pantele mai mici pe lângă care trecuserăm. Munții continuau să înainteze spre mare, lărgindu-se și îmbrăcându-se cu o mantie schimbătoare, cu nuanțe de verde, mov, purpuriu, auriu și indigo. Dinspre vale, partea îndreptată spre mare ne era invizibilă, dar din spatele munților, cel mai înalt pisc străpungea vâlul estompat al norilor fantomatici, și, din când în când, soarele auriu îl îmbrăca într-o mantie de foc. După calculele noastre, eram cam la vreo cincizeci și trei de kilometri de țarcul

luminos, iar indicatorul de benzină era aproape de zero. Știam că piscul ultim este destinația noastră, și o dorință puternică începu să mă copleșească. Random privea și el în aceeași direcție.

— Încă e acolo, am remarcat.

— Aproape uitasem, spuse Random.

Când am schimbat vitezele, am observat că pantalonii căpătaseră o strălucire pe care n-o aveau înainte. Se și îngustaseră considerabil spre glezne, iar manșetele dispăruseră. Abia apoi am observat cămașa.

Arăta mai mult ca o vestă, neagră, împodobită cu argintiu; și centura se lățise mult față de cum era înainte.

La o privire mai atentă, am băgat de seamă o panglică argintie pe cusătura laterală a pantalonilor.

— Găsesc că sunt foarte bine îmbrăcat, am remarcat, ea să văd cum reacționează Random.

Chicoti; asta m-a făcut să mă uit la el și să văd că brusc și la fel de inexplicabil, era îmbrăcat în pantaloni maro vărgați cu roșu și o cămașă portocalie cu maro. O beretă maro cu bordură galbenă se odihnea pe banchetă lângă el.

— Chiar mă întrebam când o să observi, spuse. Cum te simți?

— Destul-de bine. Suntem aproape fără combustibil, să știi.

— Prea târziu să mai putem face mare lucru. Acum ne aflăm în lumea reală, și ar fi un efort cumplit să ne jucăm cu Umbrele. Unde mai pui că n-ar trece neobservat. Mi-e teamă că va trebui s-o luăm pe jos când o să se termine benzina.

Se termină cinci kilometri mai încolo. Am tras cu motorul oprit spre marginea drumului. De-acum, soarele era înspre apus, iar umbrele erau, într-adevăr, mult alungite.

Am întins mâna spre bancheta din spate, unde pantofii mei se transformaseră în cizme negre, și ceva zăngăni sub degetele mele dibuitoare.

Am tras afară o sabie de argint, nu prea grea, și o teacă. Teaca se potrivea perfect la centură. Mai era și o mantie neagră, cu o cataramă de forma unui trandafir de argint.

— Credeai că le-ai pierdut pentru totdeauna? Întrebă Random.

— Aproape că da, am spus.

Am ieșit din mașină și am început să mergem pe jos. Seara era răcoroasă, cu mirese proaspete.

Spre est apăruseră stelele, iar soarele se îndrepta spre culcușul său.

Ne târam picioarele de-a lungul drumului, când Random spuse:

— Nu prea-mi place toată treaba asta!

— Adică?

— Prea au mers ușor toate până aici, îmi spuse. Nu-mi place. Am parcurs toată Pădurea din Arden doar cu un singur obstacol. E-adevărat, Julian a avut grijă de noi acolo — dar, știi eu?!... Ne-am descurcat atât de bine, încât aproape bănuiesc că ni s-a îngăduit s-o facem.

— Și mie mi-a trecut asta prin minte, am mințit. Crezi că prevestește ceva rău?

— Mă tem că am căzut într-o capcană.

Am mers câteva minute în tăcere.

— O ambuscadă? am întrebat după o vreme. Pădurea asta pare ciudat de liniștită.

— Știi eu? Nu-mi dau seama.

Am mai străbătut vreo trei kilometri și soarele dispăru. Noaptea era neagră și smălțuită cu stele strălucitoare.

— Țsta nu e un drum pe care să meargă doi ca noi, spuse Random.

— Adevărat.

— Și totuși, mi-e frică să nu apară armăsarii.

— Și mie la fel.

— Ce părere ai despre situație?

— Moarte și rahat. Am senzația c-or să sară pe noi curând.

— Crezi c-ar trebui să părăsim șoseaua?

— Chiar mă gândisem la asta, am mințit iar, și nu văd nici un motiv să nu mergem pe lângă ea un timp.

Așa au și făcut.

Am trecut printre copaci, peste formele întunecate ale stâncilor și tufișurilor. Și luna răsări încet, mare, de argint, luminând noaptea.

— Mă apasă sentimentul că n-o să reușim, îmi spuse Random.

— Ce motive ai să crezi asta?

— Multe.

— De ce?

— Prea am ajuns departe și repede. Nu-mi place, nu-mi place deloc. Acum ne aflăm în lumea reală, e prea târziu să ne întoarcem. Nu ne putem juca cu Umbrele, ci trebuie să ne bazăm pe spadele noastră.

Avea și el una scurtă, strălucitoare.

— Și totuși, continuă el, am senzația că e dorința lui Eric ca noi să fi ajuns până aici. Nu prea mai putem face mare lucru acum, dar din moment ce suntem aici, mi-aș dori să trebuiască să ne batem pentru fiecare centimetru de drum.

Ani mai parcurs încă un kilometru jumătate și ne-am oprit să fumăm câte o țigară, având grijă să ascundem mugurii de jar.

— E o noapte frumoasă, le-am spus lui Random și brizei răcoroase.

— Așa zic și eu... Ce-a fost asta?

Un foșnet ușor al arbuștilor puțin înapoia noastră.

— Vreun animal, poate.

Avea deja spada în mână.

Am așteptat mai multe minute, dar n-am mai auzit nimic.

Își vârî spada la loc în teacă și pornirăm din nou la drum. Nu mai răsună nici un zgomot în spatele nostru, dar, după un timp, am auzit ceva venind din față.

Random dădu din cap când l-am privit, și am început să ne mișcăm cu mai multă precauție.

O lucire ușoară, ca a unui foc de tabără, undeva, departe, la mare distanță.

Nu mai distingeam zgomote, dar ridicatul lui din umeri însemna că mi-a înțeles gestul atunci când am luat-o în direcția pădurii, spre dreapta.

Ne-a trebuit aproape o oră să ajungem la tabără. Erau patru bărbați așezați în jurul focului și alți doi care dormeau mai încolo, în întuneric. De un stâlp era legată o fată; nu-i vedeam fața, era cu spatele la noi, dar mi-am simțit inima tresăltând când i-am privit silueta.

— Ar putea fi...? am șoptit.

— Da, răspunse el, cred că da.

În clipa aceea ea întoarse capul și am știut că ghicisem.

— Deirdre!

— Mă întreb ce-o fi făcut nenorocita? spuse Random. Judecând după figurile ăstora, aș îndrăzni să spun că o duc înapoi în Amber.

Am observat că purtau negru, roșu și argintiu, și mi-am amintit, din Aturile căiților de joc sau din altă parte, că acestea erau culorile lui Eric.

— Dacă Eric o vrea, n-o s-o aibă, am mârâit printre dinți.

— Niciodată n-am ținut prea mult la Deirdre, mărturisi Random, dar știu că tu ții, așa că... și scoase sabia din teacă.

Am făcut la fel.

— Fii gata! i-am spus, lăsându-mă pe vine.

Și ne-am năpustit asupra lor.

Nu ne-a luat mai mult de două minute.

Ochii ei ne priveau de pe chipul acela transformat într-o mască deformată de lumina flăcărilor. Țipa și râdea și ne striga numele, cu o voce puternică și înfricoșată, l-am tăiat legăturile și-am ajutat-o să se ridice în picioare.

— Salutări, surioară. Ni te alături pe drumul către Amber?

— Nu, spuse ea. Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața, dar vreau s-o și păstrez. De ce mergeți în Amber. ca și cum n-ați ști?!

— E un tron care trebuie cucerit, spuse Random, iar lucrul acesta era o noutate pentru mine și asta ne interesa.

— Dacă ați fi deștepți, ați sta deoparte și ați trăi mai mult, spuse ea.

Și Doamne! cât de drăguță era, deși arăta puțin obosită și murdară.

Am luat-o în brațe, pentru că asta simțeam nevoia să fac, și am îmbrățișat-o. Random găsi un burduf de vin și am băut toți.

— Eric este singurul prinț în Amber, spuse Deirdre, iar trupele îi sunt loiale.

— Nu mi-e frică de Eric, am răspuns, deși eram conștient cât de nesigur eram de cele afirmate.

— N-o să te lase niciodată în Amber, spuse ea. Și eu am fost prizonieră, până am reușit să scap pe un drum tăinuit, acum două zile. Credeam c-o să pot merge prin Umbre și să aștept acolo să se rezolve totul, numai că nu e

ușor să încep asta atât de aproape de locul real. Drept care trupele lui m-au găsit azi dimineață. Acum tocmai mă duceau înapoi. Cred că m-ar fi ucis, odată ajunși acolo — deși nu sunt sigură. În orice caz, aș fi rămas o marionetă în oraș. Cred că Eric e nebun — dar, repet, nu sunt sigură.

— Și Bleys? Întrebă Random.

— Mai dă câte un semn din Umbre, și Eric e foarte stânjenit. Dar, până acum n-a atacat niciodată cu forța lui reală, și asta îl neliniștește pe Eric, iar hotărârea Coroanei și a Sceptrului rămâne incertă, deși până la urmă tot numai de Eric depinde.

— Înțeleg. A vorbit vreodată despre noi?

— Despre tine, nu, Random. Dar despre Corwin, da. Încă se teme de întoarcerea lui Corwin în Amber. Există o oarecare siguranță pe următorii șapte-opt kilometri, să zicem, dar după asta fiecare centimetru al drumului e presărat cu pericole. Fiecare copac și piatră sunt o posibilă capcană sau o ambuscadă. Din cauza lui Bleys și din cauza lui Corwin. A vrut să ajungi măcar până aici, unde nu te mai poți folosi de Umbre și nici nu mai poți scăpa ușor de sub puterea lui. E absolut imposibil pentru oricare din voi să intrați în Amber fără să cădeți în vreuna din capcanele lui.

— Și, totuși, tu ai scăpat.

— Asta a fost altceva. Eu am încercat să IES, nu să intru. Poate că pe mine nu m-a păzit cu atâta grijă cum ar fi făcut-o cu voi, din cauză că sunt femeie și nu am ambiții. Drept e că n-am reușit, după cum vedeți.

— Ai reușit acum, surioară, am spus, câtă vreme spada mea e gata să sară oricând în apărarea ta.

Și ea mă sărută pe frunte și-mi strânse mâna.

Niciodată nu m-am priceput la vorbe mari.

— Sunt sigur c-am fost urmăriți, spuse Random, ceea ce ne făcu să ne topim toți trei în întuneric cât ai clipi.

Am stat nemișcați lângă un tufiș, privind cu atenție în urma noastră.

După un timp, șoaptele noastre indicau că trebuia să iau o decizie. Întrebarea era cât se poate de simplă: Și acum ce facem?

Situația era mult prea serioasă, și eu nu mai puteam răspunde în doi peri. Știam că nu pot avea încredere în ei, nici chiar în draga de Deirdre, dar dacă

trebuia să discut cu cineva, Random cel puțin era în aceeași oală cu mine, cufundat până-n gât, iar Deirdre era preferata mea.

— Dragi rude, le-am spus, trebuie să vă fac o mărturisire.

Nici n-am rostit bine aceste cuvinte că mâna lui Random era deja pe mânerul spadei. Cam asta era încrederea pe care o aveam unul în altul. Îi și auzeam gândul: "Corwin m-a adus aici ca să mă trădeze", așa-și spunea în minte.

— Dacă m-ai adus aici ca să mă vinzi, își rosti gândul, n-o să mă duci decât mort!

— Glumești? am pufnit. Am nevoie de ajutorul tău, nu-ți vreau capul. N-am de spus decât atât: nu știu ce dracu' se-ntâmplă. Am mai ghicit eu câte ceva, dar nu știu unde dracu' ne aflăm, nu știu ce înseamnă Amber, nu știu ce face Eric, cine e Eric, nu știu de ce stăm ghemuiți aici în tufe, ascunzându-ne de trupele lui, și, de fapt, nici nu știu cine sunt eu cu-adevărat!

Urmă o tăcere cumplită, lungă, după care Random șopti:

— Ce vrei să spui?

— Da, chiar, se încruntă și Deirdre.

— Vreau să spun că am încercat să te păcălesc, Random. Nu ți s-a părut straniu că în toată călătoria asta n-am făcut altceva decât să conduc mașina?

— Tu erai șeful, și mi-am închipuit că aveai un plan clar. Ai tăcut câteva lucruri foarte deștepte pe drum. Știu că TU ești Corwin.

— Țsta-i un lucru pe care l-am aflat și eu de-abia acum două zile, am zis. Știu că eu sunt cel căruia voi îi spuneți Corwin, dar cu puțin timp în urmă am avut un accident. Am fost rănit — o să vă arăt cicatricile când o să avem mai multă lumină — și sufăr de amnezie. Nu înțeleg nimic din toată discuția asta despre Umbre. Nici măcar nu-mi amintesc prea multe despre Amber. Nu-mi amintesc decât de rudele mele, și de faptul că nu pot avea prea mare încredere în ele. Asta-i povestea mea. Ce părere aveți?

— Isuse! exclamă Random. Da, acum înțeleg! Înțeleg toate micile amănunte care m-au nedumerit în timpul drumului... Dar pe Flora cum ai reușit s-o păcălești atât de bine?

— Am avut baftă, și o șiretenie subconștientă, cred. Nu! Nu e asta! A fost proastă. Acum am chiar nevoie de voi, de-adevăratelea.

— Crezi că putem reuși în Umbre? se întoarse Deirdre, către Random.

— Da, răspunse acesta, dar nu asta-mi doresc. Mi-ar plăcea să-l văd pe Corwin în Amber și mi-ar plăcea să văd capul lui Eric într-un țărnuș. Îmi doresc să avem șansa să vedem lucrurile astea, așa încât n-o să mă întorc la Umbre. Voi puteți să vă întoarceți, dacă vreți. Amândoi credeți că șovăi și că vă arunc cu praf în ochi. Acum aveți ocazia să vă convingeți. Vreau să merg până la capăt!

— Mulțumesc, frate! am zis.

— Nebuni sub clar de lună, mormăi Deirdre.

— Ai fi putut fi încă legată de un stâlp, spuse Random, și ea tăcu mîlc.

Am mai rămas acolo încă un timp, când deodată trei bărbați intrară în tabără și cercetară locul. Doi dintre ei îngenuncheară și adulmecară pământul, după care priviră în direcția noastră.

— Baraj! șopti Random, când cei trei se îndreptară spre noi.

Am văzut ce se petrece, deși erau ascunși de umbră. Se lăsaseră în patru labe și lumina lunii se juca cu hainele lor.

Apoi apărură cei șase ochi strălucitori ai urmăritorilor noștri.

Am străpuns primul lup cu spada mea de argint și-am auzit un urlet omenesc. Random îl decapită pe unul cu o singură lovitură, și, spre uimirea mea, am văzut-o pe Deirdre că îl ridică pe al treilea în aer și-i zdrobește coloana de genunchi, mișcare ce produse un zgomot sec, de obiect spart.

— Repede, sabia ta! spuse Random, și am străpuns întâi victima lui, apoi pe a ei, și în tot vălmășagul se auziră și alte strigăte.

— Mai bine s-o luăm repede din loc! se agită Random. Pe aici! Și ne-am luat după el.

— Unde mergem? întrebă Deirdre, după aproape o oră de furișare printre arbuști.

— Spre mare, răspunse Random.

— De ce?

— Acolo e memoria lui Corwin.

— Unde? Cum?

— Rebma, firește.

— Or să vă omoare acolo și or să v-arunce la pești.

— N-o să merg chiar până acolo. Va trebui să ajungi tu la țărnișă și să vorbești cu sora surorii tale.

— Vrei să spui că trebuie să-și ia din nou Modelul?

— Da.

— E riscant.

— Știu... Ascultă, Corwin, spuse, te-ai purtat foarte frumos cu mine deunăzi: Dacă, prin cine știe ce întâmplare, nu ești cu adevărat Corwin, ești un om mort. Totuși, tu trebuie să fii. Nu se poate să fii altcineva. După felul în care ai acționat, chiar și fără memorie. Nu, uite, pun pariu pe viața-ta. Încearcă-ți norocul și încearcă lucrul numit Modelul. Sorti de izbândă există, îți vei recăpăta memoria. Intri în joc?

— Să zicem, am spus, dar ce e Modelul?

— Rebirth este cetatea-fantomă, îmi explică el. Este reflectarea lui Amber în adâncul mării. În ea, tot ce există în Amber este reprodus întocmai ca într-o oglindă. Oamenii lui Llewella trăiesc acolo, așa cum o fac și în Amber. Mă urăsc pentru câteva mici păcate din trecut, așa încât nu mă pot aventura acolo cu tine, dar dacă le vorbești cinstit și poate faci o aluzie la misiunea ta, cred că te vor lăsa să iei Modelul din Returul, care, din moment ce este reflectarea elementului real din Amber, ar trebui să aibă același efect. Și anume, îi conferă unui fiu al tatălui nostru puterea de a merge printre Umbre.

— Și cum îmi va fi de folos această putere?

— Te va face să știi ce ești.

— Atunci accept.

— Bravo. În cazul ăsta, o să ne îndreptăm spre sud. Ne va lua câteva zile să ajungem la scară... Mergi cu el, Deirdre?

— Voi merge cu fratele meu Corwin.

Știam c-o să spună asta, și m-am bucurat... Mi-era teamă, dar m-am bucurat.

Am mers toată noaptea. Am evitat trei întâlniri cu trupe înarmate, iar dimineața am dormit într-o grotă.

V

Am petrecut două seri, croindu-ne drum către nisipurile roz și negre ale mării celei mari. De-abia în dimineața celei de-a treia zile am ajuns la plajă, după ce cu o seară înainte, am evitat cu succes o întâlnire. Eram nerăbdători să ieșim la loc deschis, căci știam exact unde trebuia să ajungem. Faiella-bionin, Scara spre Rebma, și într-acolo urma să ne îndreptăm cât mai repede cu putință.

Răsăritul arunca miliarde de săgeți strălucitoare în spuma umflată a apelor, și ochii ne erau orbiți de dansul lor, încât nu puteam zări nimic dincolo de suprafață. Două zile ne hrănisem numai cu fructe și apă și-mi era îngrozitor de foame, dar am uitat de asta când am văzut plaja largă, vărgată ca un tigru, cu ridicăturile neașteptate de coral, portocaliu, roz și roșu, cu îngrămădirile abrupte de scoici, lemne și pietricele lucioase; și marea la doi pași: ridicându-se și căzând, împrôșcând ușor cu stropi de spumă, toată aurie și albastră și purpurie, răspândind briza ca un cântec al vieții, ca o binecuvântare sub cerurile violete ale zorilor.

Muntele care înfrunta zorii, Kolvir, care ținuse mereu în brațe Amberul așa cum o mamă își ține pruncul în brațe, se găsea probabil la douăzeci de mile în stânga noastră, spre nord, și soarele îl acoperea cu aur, tăcând din curcubeu o mantie deasupra orașului. Random privi spre el și scrâșni din dinți, apoi întoarse privirea. Poate și eu am tăcut la fel.

Deirdre îmi atinse mâna, făcu un semn din cap și începu să meargă spre nord, paralel cu țărmul. Random și cu mine o urmam îndeaproape. Se părea că zărise ea vreun marcaj al teritoriului.

Am înaintat aproape o jumătate de kilometru, când pământul păru a se scutura ușor.

— Lovituri de copită! șopti Random.

— Priviți! spuse Deirdre, cu capul dat pe spate și arătând în sus.

I-am urmărit direcția privirii.

Deasupra se rotea un șoim.

— Cât de departe e? am întrebat.

— Grămada aia de stânci, spuse ea. Am zărit un morman la vreo sută de metri, poate, aproape opt picioare înălțime, alcătuită din pietre cenușii, cam de mărimea unui cap, tocite de vânt. nisip și apă, și semănând cu un trunchi de piramidă.

Copitele se auziră mai tare, și apoi și sunetele unui corn, dar nu al lui Julian.

— S-o luăm la fugă! strigă Random, și l-am ascultat.

După vreo douăzeci și cinci de pași, șoimul coborî. Se repezi la Random, dar acesta își scosese spada și acum o roti deasupra capului. Atunci șoimul se îndreptă spre Deirdre. Mi-am smuls spada din teacă și-am încercat să-l lovesc. Câteva pene zburară. Se înălță și atacă iarăși, și de data asta spada mea lovi ceva tare — și am avut senzația că șoimul s-a prăbușit, dar n-aș putea spune cu siguranță asta, pentru că nu puteam să mă opresc și să privesc înapoi.

Zgomotul copitelor era acum destul de aproape, puternic, iar sunetele cornului se auzeau la o aruncătură de băț. Am ajuns la stânci și Deirdre le ocoli îndreptându-se direct spre mare.

Nu mă puteam contrazice cu cineva care părea să știe ce face. Am urmat-o și, cu coada ochiului, i-am zărit pe călăreți.

Erau încă destul de departe de noi, dar goneau de-a lungul țărmului, cu câinii lătrând și cornii sunând, iar Random și cu mine am alergat după sora noastră cât ne-au ținut picioarele și ne-am croit drum în valuri.

Eram în apă până la mijloc, când l-am auzit pe Random:

— Și dacă stăm pe loc, și dacă înaintăm, tot moarte înseamnă.

— Dacă stăm pe loc, moartea e iminentă, am spus, dar dacă înaintăm, poate putem negocia. Hai!

Am pornit înainte. Ne aflam pe un fel de suprafață stâncoasă care-cobora în mare. Habar n-aveam cum vom respira când ne vom fi scufundat, dar Deirdre părea că nu se sinchisește și am încercat și eu să nu mă mai gândesc la asta, dar n-am reușit. Când apa ne cuprinse capetele, eram foarte îngrijorat. Deirdre mergea drept înainte totuși, coborând, și-am urmat-o, și după noi venea Random.

La fiecare câțiva pași era un mic hop. Coboram o scară enormă, despre care știam că se numește Faiella-bionin.

Încă un pas și apa urma să-mi treacă peste cap, dar Deirdre deja intrase sub apă.

Așa încât am inspirat adânc și m-am scufundat.

Simțeam alte trepte și am început să le cobor. Mă întrebam cum se făcea că trupul meu nu plutea, căci continuam să rămân drept și fiecare treaptă mă purta în jos ca și cum m-aș fi aflat pe o scară normală, cu toate că mișcările erau cumva încetinite. Mă întrebam ce-o să fac atunci când n-o să-mi mai pot ține respirația.

În jurul capului lui Random și al lui Deirdre erau bășicuțe. Am încercat să văd ce fac ei, dar n-am reușit. Piepturile lor păreau a se ridica și a se coborî ca și când ar fi respirat normal.

Când ne aflam cam la vreo zece picioare sub suprafața mării, Random, care mergea în stânga mea, mă privi și începu să vorbească. Era ca și cum aș fi avut urechea lipită de cada unei băi și cuvintele lui veneau ca zgomotul cuiva care bătea în ea din afară. Cu toate astea, le distingeam clar:

— Nu cred c-or să-i convingă pe câini să ne urmărească, poate doar caii or s-o facă.

— Cum reușești să respiri? am încercat să spun, și mi-am auzit propriile cuvinte undeva, la distanță.

— Nu te teme, se grăbi el să mă liniștească. Dacă încă îți mai ții respirația, expiră și nu-ți tace griji. Poți respira liniștit câtă vreme nu te aventurezi dincolo de scară.

— Cum e posibil așa ceva? am întrebat.

— Dacă o să reușim, o să afli, spuse și vocea lui suna clară, deși trecea prin verdele rece al apei.

Acum eram cam la vreo douăzeci de picioare sub nivelul apei și am expirat o cantitate mică de aer încercând să inspir măcar pentru o secundă.

Nu se întâmplă nimic îngrijorător, așa încât am continuat să respir normal. Au apărut ceva mai multe bășicuțe, dar, în afară de asta, n-am simțit nimic neplăcut în cursul trecerii.

Presiunea nu dădea nici un semn de creștere pe parcursul următoarelor zece picioare, și zăream scara pe care ne deplasam, ca printr-o ceață verzuie.

Ducea în jos, tot mai în jos. Drept. Direct. Iar de undeva de sub noi se întrezărea un fel de lumină.

— Dacă reușim să trecem pe sub arcadă, suntem în siguranță, îmi explică sora mea.

— TU vei fi în siguranță, o corecta Random, și m-am întrebat ce făcuse de era disprețuit în locul numit Rebma.

— Dacă ei călăresc cai care n-au mai făcut călătoria înainte, atunci vor fi siliți să ne urmărească pe jos, spuse Random. În cazul ăsta, vom reuși!

— Așa încât nu trebuie să ne mai urmărească — dacă despre asta-i vorba, completă Deirdre.

Am început să grăbim pasul.

Când ne aflam cam la vreo cincizeci de picioare sub nivelul mării, apele deveniră mai întunecate și mai reci, dar strălucirea dinainte și de sub noi creștea, și, după alți zece pași, am reușit să localizez sursa: în dreapta se ridica un stâlp. În capăt avea ca un fel de glob strălucitor. Aproximativ cincisprezece pași mai jos, un alt stâlp se iveaua din stânga. Apoi un altul la dreapta, și așa mai departe.

Când am ajuns în apropiere, apele deveniseră mai calde și scara însăși se vedea mai limpede: era albă, pătată ici-colo cu roz și verde, părând a fi marmură, dar nu era alunecoasă, în ciuda apei. Avea cam cincizeci de picioare lățime, cu câte o balustradă lată din aceeași substanță de fiecare parte.

Pe măsură ce înaintam, o sumedenie de pești înotau pe lângă noi. Am privit peste umăr înapoi, dar nu se zărea nimeni care să ne urmărească.

Se luminase și mai mult. Când ne-am apropiat de prima sursă de lumină, am observat că în capătul stâlpului nu era un glob. Probabil mintea mea făcuse această asociație, încercând să găsească ceva cât de cât rațional în tot ce se întâmpla. Se dovedi a fi o flacăra, de aproape șaiszeci de centimetri înălțime, care dansa acolo ca o torță imensă. Am decis să întreb despre ea mai târziu, economisindu-mi — dacă mi se permitea expresia — respirația pentru coborârea rapidă pe care o făceam.

După ce am intrat în strada de lumină și am trecut pe lângă alte șase torțe, Random ne anunță:

— Vin după noi.

Și am privit iarăși înapoi și am văzut câteva siluete îndepărtate care coborau pe același drum, patru dintre ele călare. Ciudat sentiment să râzi sub apă și să te auzi râzând.

— Lasă-i, am spus și am atins mânerul spadei, acum, când am ajuns atât de departe, simt că m-a cuprins o tortă nebănuită!

Ne-am grăbit totuși, iar jos, în dreapta și în stânga noastră, apa devenise neagră ca cerneala. Numai scara era luminată, în fuga noastră nebună pe ea, iar în depărtare am zărit ceea ce părea a fi o arcadă solidă.

Deirdre sărea treptele două câte două. Simțeam o trepidație datorată bătăii ritmate a potcoavelor cailor din urma noastră.

Banda celor înarmați — umplea scara dintr-o balustradă în alta — era undeva departe, înapoi și deasupra noastră. Dar cei patru călăreți aproape că ne ajunseseră. O urmăam îndeaproape pe Deirdre care se năpustise în jos, și eram cu mâna gata pregătit pe spadă.

Trei, patru, cinci. Pe lângă atâtea lumini am trecut înainte de a privi iar înapoi: călăreții erau la vreo cincizeci de picioare deasupra noastră. Ceilalți aproape nu se mai vedeau. Arcada se înălța în față, la alte două sute de picioare distanță. Mare, strălucind ca alabastrul, și sculptată cu tritoni, nimfe ale mării, sirene și delfini.

— Probabil se-ntreabă de ce-am venit aici, gâfâi Random.

— O întrebare pur teoretică, dacă nu izbutim, am replicat în grabă, după ce o altă privire aruncată peste umăr mi-a dezvăluit că deja călăreții se apropiaseră cu zece picioare.

Mi-am scos spada care sclipi în lumina torțelor. Random făcu același lucru.

După încă alte douăzeci de trepte, trepidațiile deveniseră cumplite, răsunau în apa verde. Ne-am răsucit în grabă pentru a nu fi striviți în timp ce alergam.

Erau aproape peste noi. Porțile erau la o sută de picioare, dar tot atât de bine puteau fi la o sută de kilometri, dacă nu scăpăm de cei patru călăreți.

M-am ghemuit, în clipa în care individul care venea direct spre mine și-a scos spada. În dreapta sa și ușor în spate se afla un alt călăreț, așa încât

firește că m-am ferit în stânga lui, aproape de balustradă. Asta îl obliga să lovească pieziș, din moment ce ținea spada în dreapta.

Când lovi, am parat printr-o *quartă* și-am ripostat.

Se aplecase mult înainte în șa, iar vârful spadei mele îi străpunse gâtul prin dreapta.

Un șuvoi imens de sânge, ca un fum stacojiu, țâșni și se răspândi în lumina verzuie. Oricât de prostesc părea gândul, îmi doream să fie aici Van Gogh să vadă spectacolul.

Calul fără călăreț trecu mai departe, iar eu m-am repezit la cel de-al doilea călăreț din spate.

Se răsuci să pareze lovitura și reuși. Dar viteza lui prin apă și forța loviturii mele îl smulseră din șa. În timp ce cădea, l-am lovit cu piciorul, făcându-l să alunece. L-am lovit iar, când plutea deasupra mea, și reuși din nou să pareze, dar asta-l făcu să se prăbușească dincolo de balustradă. L-am auzit urlând, când presiunea apelor îl cuprinse. Apoi se lăsă liniștea.

Am avut răgazul să-mi îndrept atenția spre Random, care ucisese un om cu cal cu tot și care tocmai se duela cu un alt individ rămas fără cal. Când am ajuns lângă el, îl răzbise și pe acesta și acum râdea. Sângele șiroia deasupra noastră, și deodată mi-am dat seama că-l *cunoscusem* pe nebunul, tristul, apucatul Vincent Van Gogh și că era, într-adevăr, mare păcat că nu putea picta un asemenea tablou.

Următorii erau probabil la vreo sută de picioare în spatele nostru; noi ne-am întors și ne-am îndreptat către arcadă. Deirdre trecuse deja pe sub ea.

Am alergat și noi și-am reușit să ajungem la vreme.

În jurul nostru, era o mulțime de oameni înarmată cu săbii, încât următorii renunțară la intențiile lor. Ne-am băgat și noi spadele în teacă.

— Am izbutit! strigă Random, după care ne-am îndreptat către oamenii care se ridicaseră să ne apere.

Lui Random i se ceru imediat să predea spada, și el se supuse fără să protesteze. Apoi veniră doi bărbați care-l încadrară și un al treilea în spatele lui. și astfel am continuat să coborâm scara spre lumea apelor.

Pierdusem orice noțiune a timpului, dar aveam senzația că nu mersesem mai mult de o jumătate de oră înainte să ajungem aici, la destinație.

Porțile de aur ale Rebmei se înălțau în fața noastră. Am trecut prin ele. Și am intrat în cetate.

Totul se întrevedea printr-un abur verde. Se vedeau clădiri, toate cu un aspect de fragilitate și cele mai multe înalte, grupate pentru a închipui diferite modele și pictate în culori țipătoare. Îmi scormoneam mintea să găsesc amintiri.

Singurul rezultat: durerea, de-acum cunoscută, care însoțea frânturile de amintiri sau neputința de a le aduce la suprafață.

Și uite că totuși știam, mai trecusem înainte pe străzile astea, sau în orice caz pe unele foarte asemănătoare.

Random nu scosese o vorbă de când fusese luat sub pază. Singura dată când Deirdre a deschis gura a fost să întrebe de sora noastră, Llewella. I se spusese că Llewella e în Rebma.

Am observat cu atenție escorta. Erau bărbați cu părul verde sau purpuriu sau negru, și toți aveau ochii verzi, în afară de unul singur care-i avea căprui. Toți purtau ciorapi din solzi și mantii, bretele încrucișate pe piepturi și spade scurte care atârnavă de centuri din scoici. Corpurile nu le erau acoperite cu păr. Niciunul nu mi-a adresat vreun cuvânt, deși unii mă priveau drept în față, iar alții îmi aruncau câte o privire feroasă. Mi s-a îngăduit să-mi păstrez arma.

În interiorul cetății am fost conduși de-a lungul unei străzi largi, luminate de torțele de pe stâlpi, care se aflau la distanțe și mai mici între ele decât cei din Faiella-bionin; oamenii ne priveau din spatele unor ferestre ortogonale diferit colorate, iar peștii cu pântecul strălucitor înotau pe lângă ei. Când am dat colțul, ne izbi un curent rece, ca o briză, și după câțiva pași, unul cald, ca un vânt.

Am fost duși la palatul din centrul cetății; mi-am dat seama că-l cunoșteam ca pe propriul meu buzunar. Era o imagine a palatului din Amber, ascuns numai de perdeaua verde și multiplicat de numeroasele oglinzi ciudat plasate cu care erau decorate zidurile pe dinăuntru și pe dinafară. O femeie stătea pe tron în încăperea transparentă pe care mi-am reamintit-o imediat; părul ei era verde dar brăzdat cu argintiu, ochii rotunzi ca pietrele de jad, iar sprâncenele roz, ca aripile unui pescăruș. Gura era mică, la fel și chipul; obraji erau proeminenți, largi și rotunzi. Un cerc de aur alb îi înconjura fruntea, iar

În jurul gâtului avea un colier de cristal. De capătul lui strălucea un safir care atârna între superbii ei sâni goi, ale căror sfârcuri erau de un verde-pal. Purta ciorapi din solzi albaștri și o centură de argint, iar în mâna dreaptă ținea un sceptru de coral roz. Pe mâini avea câte un inel pe fiecare deget, iar fiecare inel avea o piatră în nuanțe diverse de albastru. Nu schiță nici un zâmbet când ni se adresă:

— Ce căutați aici, voi, paria ai Amber-ului? Vocea ei avea ceva sâsâit, moale, fluid.

Deirdre îi răspunse:

— Fugim de mânia prințului care locuiește în cetatea cea adevărată, Eric! Suntem deschiși cu tine și-ți spunem că vrem să-l detronăm. Dacă el e iubit aici, suntem pierduți, neam predat singuri în mâinile dușmanului nostru. Dar eu simt că nu e iubit aici. Așa încât am venit să cerem sprijin, blândă Moire...

— Nu vă voi da ostași ca să atacați Amber-ul, replică ea. După cum știți, haosul s-ar reflecta și pe tărâmul meu.

— Nu asta vrem de la tine, dragă Moire, continuă Deirdre, ci doar un mic lucru, care poate fi făcut cu ușurință fără a vă costa nimic pe tine sau pe supușii tăi.

— Numește-l! Pentru că, după cum știi, Eric este aici la fel de disprețuit ca acest re-creat? care stă în stânga ta — și arată spre fratele meu, care o privea, cântărind-o obraznic, cu un mic zâmbet în colțul gurii.

Dacă trebuia să plătească — oricare ar fi fost prețul — pentru ceea ce făcuse, știam că va plăti ca un adevărat prinț din Amber — și mi-am amintit deodată că la fel făcuseră și cei trei frați ai noștri, morți cu ani în urmă. Va plăti, batjocorindu-i pe toți râzând, chiar dacă gura i-ar fi plină de propriu-i sânge, și, când va muri, va pronunța un ultim blestem, care mai apoi se va îndeplini.

Și eu aveam puterea asta, știam, și eram gata să o folosesc dacă împrejurările ar fi cerut-o.

— Lucrul pe care l-aș cere, vorbi din nou Deirdre, este pentru fratele meu, Corwin, frate și cu Lady Llewella care sălășluiește cu tine aici. Cred că nu te-a supărat niciodată...

— Asta e adevărat. Dar de ce nu vorbește chiar el?

— Asta e un alt aspect al problemei, Doamnă. Nu poate, pentru că nu știe ce să ceară. Și-a pierdut o mare parte din memorie în urma unui accident care s-a petrecut când viețuia printre Umbre. L-am adus aici pentru a-și reface memoria, pentru a-și readuce în minte timpurile trecute, ca să-l poată înfrunta pe Eric în Amber.

— Continuă, spuse femeia de pe tron privind-mă printre gene.

— Undeva, în clădirea asta, spuse mai departe Deirdre, există o încăpere unde puțini ajung. În încăperea aceea pe podea, înconjurată de foc, se află un duplicat a ceea ce noi numim Modelul. Numai un fiu sau o fiică a unui nobil lord din Amber pot păși peste acel Model fără să piară. În schimb va căpăta de la Model putere asupra Umbrei.

La aceste vorbe, Moire clipi de mai multe ori, și mă întrebai oare câți supuși trimisese la Model pentru a câștiga măcar puțin din puterea acestuia pentru Rebma. Fără nici un folos, bineînțeles.

— Faptul ca pășește peste Model, continuă Deirdre, noi credem că ar trebui să-i redea lui Corwin memoria și amintirea faptului că este prinț de Amber. El nu poate merge în Amber s-o facă, și aici e singurul loc în care memoria lui e duplicată, în afară de Tir-na Nog'th unde bineînțeles, nu putem merge acum.

Moire își îndreaptă privirea spre sora mea, trecu peste Random, apoi privi spre mine.

— Dorește Corwin să încerce acest lucru? întrebă.

M-am înclinat.

— Dorește doamnă, am spus și ea zâmbi.

— Foarte bine, ai permisiunea mea. Dar nu-ți pot da nici o garanție de siguranță dincolo de tărâmul meu.

— Cât privește asta, maiestate, spuse Deirdre, n-avea nici o pretenție, vom avea noi grijă, din clipa în care vom pleca.

— Cu excepția lui Random, spuse Moire, care va fi în siguranță...

— Adică? se miră Deirdre, pentru că Random, firește, n-ar fi vorbit, date fiind împrejurările.

— Sunt convinsă că-ți amintești, o săgetă Moire, că, odată, prințul Random a venit pe tărâmul meu ca prieten, pentru ca apoi să dispară în grabă cu fiica mea, Morganthe.

— Am auzit vorbindu-se despre asta; Lady Moire, dar nu sunt convinsă de adevărul sau de temeinicia acestei povești.

— E adevărată, spuse Moire, și o lună după aceea, Morganthe mi-a fost adusă. Sinuciderea ei s-a petrecut Ia câteva luni după nașterea fiului ei, Martin. Ce-ai de spus despre asta, prințe Random?

— Nimic, răspuse acesta.

— Când Martin a împlinit vârsta cerută de orice descendent de sânge Amber, a hotărât să treacă prin Model, continuă Moire. E singurul dintre oamenii mei care a reușit. Apoi, a plecat spre Umbră și de-atunci nu l-am mai văzut. Ce-ai de spus despre asta, Lord Random?

— Nimic, răspuse acesta.

— Atunci, te voi pedepsi, continuă Moire. Te vei căsători cu femeia pe care o voi alege eu și vei rămâne alături de ea pe tărâmul meu vreme de un an, sau îți vei pierde viața. Ce-ai de spus despre asta, Random?

Random nu spuse nimic, dar încuviință brusc.

Moire lovi cu sceptrul în brațul tronului de turcoază.

— Foarte bine, spuse. Așa să fie!

Și așa a fost.

Ne-am instalat în încăperile pe care ni le-a oferit, ca să ne îmbroșăm. După un timp, a apărut în ușa camerei mele.

— Te salut, Moire, am spus.

— Lord Corwin din Amber, adesea mi-am dorit să te întâlnesc.

— Și eu la fel, am mințit.

— Faptele tale glorioase sunt deja intrate în legendă.

— Mulțumesc, dar de-abia îmi reamintesc câte ceva.

— Pot să intru?

— Desigur, și m-am dat la o parte, invitând-o astfel înăuntru.

Intră în apartamentul frumos aranjat, pe care mi-l rezervase mie. Se așeză pe brațul canapelei portocalii.

— Când ai vrea să încerci Modelul?

— Cât mai curând posibil, i-am spus.

Chibzui puțin, apoi spuse:

— Unde ai fost printre Umbre?

— Foarte departe de-aici într-un loc pe care am învățat să-l iubesc.

— E ciudat pentru un lord din Amber să aibă însușirea asta.

— Ce însușire?

— Să iubească, răspunse ea.

— Poate am ales un cuvânt nepotrivit.

— Mă-ndoiesc, pentru că baladele lui Corwin ating coarda cea mai sensibilă a sufletului.

— Doamna e prea amabilă.

— Dar nu se-nșeală.

— Am să-ți dedic o baladă într-o bună zi.

— Cu ce te ocupai când viețuiai în Umbră?

— Mi se pare că eram mercenar, doamnă. Luptam pentru oricine mă plătea. De asemeni, am compus cuvintele și muzica multor cântece populare.

— Amândouă aceste ocupații mi se par logice și normale.

— Te rog, spune-mi, ce e cu fratele meu Random?

— Se va însura cu o fată pe care o voi alege eu, numită Vialle. E oarbă și n-are nici un pretendent.

— Ești sigură că faci lucrul cel mai nimerit pentru ea?

— Va obține un statut bun în felul ăsta, deși el va pleca peste un an și nu va reveni niciodată. Pentru că, orice s-ar spune despre el, el ESTE un prinț din Amber.

— Și dacă se va îndrăgosti el... el de ea?

— Ar putea face cu-adevărat cineva asta?

— În felul meu, îl iubesc ca frate.

— Atunci, e pentru prima dată când un fiu al Amber-ului spune un asemenea lucru, iar eu o pun pe seama temperamentului tău poetic.

— Oricum, să fii încredințată că pentru fată e cel mai bun lucru.

— M-am gândit mult la asta și sunt absolut sigură. Își va reveni de pe urma oricărei dureri provocate de el, iar după plecarea lui va deveni o mare doamnă la curtea mea.

— Așa să fie, am spus și mi-am întors privirea, simțindu-mă cuprins de tristețe — pentru fată, desigur. Ce-aș putea să mai zic? am continuat. Poate faci un lucru bun. Cel puțin așa sper.

Și i-am luat mâna și i-am sărutat-o.

— Tu, Lord Corwin, ești singurul prinț din Amber pe care l-aș sprijini, poate cu excepția lui Benedict. A plecat de doisprezece ani și numai Lir știe pe unde-i zac oasele. Păcat!

— Habar n-aveam de asta. Memoria mea a atât de distrusă. Te rog, ajută-mă. Vroiam să-ntreb de Benedict; și el poate că a și murit. A fost Profesorul meu de Arme, el m-a învățat tot ce știu. Era de viță nobilă.

— Ca și tine, Corwin, îmi spuse luându-mi mâna și trăgându-mă spre ea.

— Nu, nu chiar.

M-am așezat lângă ea, pe canapea.

— Avem destul timp până la masă, zise și se lipi de mine cu umărul ei, care era foarte moale.

— Când mâncăm? am întrebat.

— Când hotărâsc eu, șopti.

Se apropie și mai mult, întorcându-și fața spre mine.

Am strâns-o în brațe și cu o mână am căutat catarama care-i acoperea moliciunea pântecului. Dedesubt am dat peste și mai multă moliciune.

Am întins-o pe spate și i-am dedicat balada. Buzele ei mi-au răspuns tară cuvinte.

După ce am mâncat — și am învățat cum se poate mânca sub apă. lucru pe care îl voi explica mai târziu dacă va fi nevoie — ne-am ridicat de pe locurile noastre din încăperea înaltă din marmură, împodobită cu plase și frânghii roșii și cafenii, și am luat-o de-a lungul unui coridor îngust, care ducea în jos, tot mai jos, sub nivelul mării înseși, ajungând până la urmă la o scară în spirală și strălucitoare, care-și croia drum prin întunericul absolut. După ce am coborât vreo douăzeci de trepte, fratele meu spuse:

— Sări! și pășind alături de scară. Începu să înoate, în jos, pe lângă ea.

— E mai rapid astfel, mă lămuri Moire.

— Și până jos drumul e lung, spuse Deirdre care cunoștea distanța corespunzătoare din Amber.

Așa încât am pășit cu toții pe lângă scară și am început să înotăm în jos, prin întuneric, fără să ne depărtăm de scara strălucitoare.

Ne-au trebuit aproape zece minute să ajungem în afund, dar când tălpile noastre atinseră podeaua, am rămas drepti în picioare, fără nici o tendință de a ne înclina. În jurul nostru era o slabă lumină, aruncată de cele câteva făclii în nișele din zid.

— De ce partea asta a oceanului, ca dublură a Amber-ului, e atât de diferită de oricare alte ape? am întrebat.

— De-aia! trânti Deirdre, răspuns care avu darul să mă irite.

Ne aflam într-o cavernă gigantică, din care porneau tuneluri în toate direcțiile. Ne-am îndreptat către unul din ele.

După ce am mers prin el un timp care mi s-a părut îngrozitor de lung, am ajuns într-o zonă în care se formau pasaje laterale, dintre care unele aveau uși sau grătare în dreptul intrării, iar altele nu.

La al șaptelea pasaj ne-am oprit. Era blocat de o imensă ușă gri, făcută dintr-un fel de substanță asemănătoare cu ardezia, întărită cu metal, mai înaltă de două ori decât mine.

Văzând-o, mi-am amintit ceva despre dimensiunea Tritonilor. Apoi Moire îmi furișă un zâmbet și scoase o cheie mare de pe un inel pe care-l avea la centură și o introduse în lacăt.

Nu izbuti să-l deschidă. Poate că obiectul nu fusese folosit de multă vreme.

Random mormăi ceva și o dădu la o parte pe Moire.

Luă cheia în mâna dreaptă și răsuci.

Se auzi un declic.

Lacătul se deschise, el împinse ușa cu piciorul și cu toții au pătruns înăuntru.

Într-o încăpere de mărimea unei săli de bal se afla Modelul. Podeaua era neagră și arăta netedă ca sticla. Acolo pe podeaua aceea domina Modelul.

Strălucea ca un foc rece, ceea ce și era de fapt, pâlâpâia, făcând ca întreaga încăpere să pară imaterială.

Era o schiță elaborată cu grijă, o schiță puternic luminoasă, alcătuită în principal din curbe, deși mai erau și câteva linii drepte în apropierea centrului.

Îmi amintea de o variantă fantastic de complicată și la scară mare, a unuia din acele scheme pe care le faci cu creionul (sau cu pixul, dacă e cazul) pentru a arăta cum se ajunge sau se pleacă dintr-un anumit loc. Aproape că puteam vedea cuvintele "începeți de aici", scrise undeva, în spate. Întreaga alcătuire avea poate nouăzeci de metri în mijloc, unde era mai îngust, și aproape o sută patruzeci de metri în lungime.

Un clopoțel răsună într-un cotlon al creierului, apoi am simțit vibrația. Mentea mea se opuse atingerii ei.

Dar dacă eram un prinț de Amber, arunci undeva în sângele meu, în sistemul meu nervos, în gene, acest model trebuia să fie înregistrat, și asta însemna că puteam acționa așa cum se cuvenea, adică puteam trece prin încercarea blestemată.

— Simt că doresc o țigară, am spus și fetele chicotiră, poate prea pripit și prea strident.

Random mă prinse de braț.

— E un calvar, dar nu imposibil de depășit, altfel n-am fi aici. Ia-o încet și nu-ți abate atenția. Nu intra în panică atunci când vei vedea ploaia de scânteii care se va produce la fiecare pas. Nu-ți va face nici un rău. Vei simți un curent slab care va trece prin tine tot timpul, și după o vreme o să te simți ca drogat. Dar nu-ți pierde concentrarea, și nu uita — continuă să mergi! Nu te opri, orice s-ar întâmpla, și nu te abate din drum, altfel vei muri.

Am mers tot timpul cât a vorbit. Ne țineam aproape de zidul din dreapta, ocolind Modelul, și ne îndreptam spre capătul îndepărtat al încăperii. Fetele ne urmau.

— Am încercat s-o trag de limbă în legătură cu ce plănuiește pentru tine, i-am șoptit. N-a ținut.

— Îmi închipuiam că ai s-o faci. Nu te îngrijora. Pot rezista un an, și poate ăștia mă lasă să plec mai devreme — dacă izbutesc să-i scot destul din sărite.

— Fata pe care vrea să ți-o pună în brațe se numește Vialle. *E oarbă.*

— Bună, spuse el. Bună glumă!

— Ți-amintești de regența despre care-am vorbit?

— Mda.

— Atunci poartă-te frumos cu ea, rămâi tot anul, și eu voi fi generos.

În prima clipă nu avu nici o reacție.

Apoi mă prinse de braț.

— E-o prietenă de-a ta, hm? chicoti. Cum e?

— Batem palma? am spus răspicat.

— O batem.

Apoi ne-am oprit în locul unde începea Modelul, aproape de colțul camerei.

Am pășit înainte și am privit șirul focurilor întrepătrunse, care începea aproape de locul unde-mi plasasem piciorul drept. Modelul era singura sursă de lumină din încăperea. Apele erau reci în jurul meu.

Primul pas l-am făcut cu piciorul stâng. De jur împrejur scânteii albe-albastre. Apoi am pus piciorul drept, și am simțit curentul de care vorbea Random.

Am făcut încă un pas.

Atunci trosni ceva și am simțit părul că mi se ridică măciucă. Am mai făcut un pas.

Apoi șirul focurilor începu să o ia brusc înapoi. Am mai făcut zece pași, și am început să simt o oarecare rezistență la înaintare. Era ca și cum s-ar fi înălțat o barieră neagră înaintea mea, făcută dintr-o substanță care mă respingea înapoi la fiecare pas pe care-l făceam.

Nu m-am dat bătut. Era Primul Văl, mi-am amintit deodată. Dacă reușeam să trec dincolo de el însemna o Realizare, un semn bun, demonstra că, într-adevăr, eram o parte din Model.

Fiecare ridicare și coborâre a piciorului cereau un efort teribil, iar din păr îmi săreau scânteii.

M-am concentrat asupra liniei de foc. Mergeam respirând cu greutate.

Deodată, presiunea scăzu. Vălul se dădu la o parte dinaintea mea. la fel de brusc precum apăruse. Izbutisem să trec de ei, reușisem.

Câștigasem o bucată din mine.

Am văzut pieile pergamentoase și oasele umflate ale morților de la Auschwitz. Fusesem prezent la Nürnberg, știam asta. Am auzit vocea lui Stephen Spender recitând *Viena*, am văzut-o pe Mutter Courage traversând scena la premiera unei piese de Brecht. Am văzut rachetele țâșnind din locurile

blindate, Peenemiinde. Vandenberg. Kennedy, Kâzâl-Kum în Kazahstan. și am atins cu mâinile mele Zidul Chinezesc. Am băut bere și vin, și Shakespeare spunea că e beat și că vrea să verse. Am intrat în pădurile verzi ale Rezervației de Vest și am scalpat trei oameni într-o zi. Am fredonat o melodie în timp ce mărșăluiam și a plăcut oamenilor. A devenit *Aupres de ma Blonde*.

Mi-aminteam, mi-aminteam,... viața mea în locul Umbrelor pe care locuitorii lui îl numeau Pământul.

Încă trei pași, și aveam în mâna o spadă însângerată și am văzut trei oameni morți și calul meu pe care am reușit să-l scap viu în Revoluția din Franța.

Și încă, atât de multe, înapoi la...

Am mai făcut un pas.

Înapoi la...

Morți. Erau cu toții în jurul meu. Era o duhoare cumplită, mirosul cărnii putrezite — și am auzit urletele unui câine care era omorât în bătaie. Valuri de fum negru umpleau cerul, și un vânt înghețat bătea în jurul meu, purtând mici picături de ploaie. Gâtul mi-era uscat, mâinile îmi tremurau și capul mi-era în flăcări. Mă clătinam pe picioare, vedeam totul prin ceața febrei care mă ardea. Rigolele erau pline de gunoi și pisici moarte și excremente golite din țucale. Zdrăngănind și sunând din clopot, trenul morții gonea ca un tunet, împroșcându-mă cu noroi și apă rece.

Nu știu exact cât am rătăcit, până când o femeie m-a înșfăcat de braț și am văzut inelul cu Craniul Morții pe degetul ei. M-a condus la ea în cameră, dar acolo am descoperit că n-am bani și că eram incoerent. O umbră de groază a trecut pe chipul ei boit, ștergându-i zâmbetul de pe buzele subțiri, și femeia a fugit, iar eu m-am prăbușit pe patul ei.

Mai târziu — iarăși, nu știu cât de târziu — un bărbat solid, peștele femeii, a apărut și m-a pocnit peste față, ridicându-mă în picioare. M-am prins de brațul lui drept și am rămas agățat de el. Pe jumătate cărat, pe jumătate împins, m-a dus către ușă.

Când mi-am dat seama că vrea să mă arunce afară, în frig, mi-am întezit strânsoarea ca să mă opun. L-am apucat cu toată forța care-mi mai rămăsese, murmurând rugă doar pe jumătate inteligibile.

Apoi, cu ochii înlăcrimați, i-am văzut fața uluită și am auzit un urlet ieșindu-i printre dinții încleștați.

Strângându-l, îi frânsesem osul brațului.

M-a împins cu brațul stâng și a căzut în genunchi, plângând. M-am așezat pe podea, iar mintea mi s-a limpezit pentru o clipă.

— Am... să... rămân aici, am spus, până o să mă simt mai bine. Ieși afară. Dacă te întorci — te omor!

— Ești bolnav de ciumă! a strigat el. Mâine or să vină după oasele tale! și-apoi a scuipat, s-a ridicat în picioare și a ieșit, clătănându-se.

Am reușit să ajung până la ușă și am zăvorât-o. Apoi m-am târât înapoi în pat și am adormit.

Dacă aveau să vină a doua zi după oasele mele, aveau să fie dezamăgiți. Pentru că, poate zece ore mai târziu, în mijlocul nopții, m-am trezit scaldat în sudori reci și mi-am dat seama că febra trecuse.

Eram slăbit, dar încă lucid.

Mi-am dat seama că supraviețui sein ciumei.

Am luat o mantie pe care am găsit-o în șifonier și ceva bani pe care i-am găsit într-un sertar.

Apoi, m-am întors în Londra și în Noapte, în anul ciumei, căutând ceva...

Nu-mi aminteam cine am fost sau ce făceam acolo.

Așa începuse...

Acum mă aflam în Model, iar scânteile luceau încontinuu la picioarele mele, ajungând la înălțimea genunchilor. Nu mai știam în ce direcție să mă îndrept, nici unde se aflau Random, Deirdre și Moire. Curenții treceau prin mine, și parcă globii oculari vibrau. Apoi, am simțit o amorțeală în obraji și o răceală în ceafă. Mi-am încleștat dinții ca să nu clănțâne.

Nu accidentul de mașină îmi provocase amnezia. Fusesem cu memoria incompletă din timpul domniei reginei Elisabeta I. Flora trăsesese, probabil, concluzia era că accidentul recent mă restabilise. Știa starea mea.

Mi-a venit brusc ideea că ea se afla pe acel Pământ al Umbrei mai ales ca să mă țină sub observație.

Încă din secolul al XVI-lea, atunci?

Asta n-o puteam ști. Aveam să aflu, totuși.

Am mai făcut repede șase pași, atingând capătul unei arcade și ajungând la locul de început al unei linii drepte.

Am pus piciorul pe ea, și cu fiecare pas în fața mea se înălța o nouă barieră. Era Cel de-al Doilea Văl.

Apăru apoi o cotitură în unghi drept, apoi alta, apoi alta...

Eram un prinț din Amber. Era adevărat. Am fost cincisprezece frați și au murit șase. Au fost opt surori, și două au murit, poate chiar patru. Am petrecut o mare parte din viață rătăcind în Umbră, sau în propriile noastre universuri. E o chestiune teoretică, deși valabilă din punct de vedere filosofic, dacă cineva cu putere asupra Umbrei poate să-și creeze propriul univers. Oricare ar fi răspunsul final, practic este posibil.

Apăru o nouă curbă, și era ca și cum aș fi mers prin clei, atât de încet mă mișcam de-a lungul ei.

Unu, doi, trei, patru... ridicam cizmele mele și apoi le lăsam jos.

Capul îmi zvâcnea, iar inima o simțeam ca și cum ar fi fost sfâșiată în bucăți.

Amber!

Înaintarea deveni iarăși și mai ușoară când mi-am amintit de Amber.

Amber era cea mai mare cetate care existase și avea să existe vreodată. Amber a existat dintotdeauna și avea să existe veșnic, și orice altă cetate, de oriunde, orice altă cetate care a existat nu a fost decât o reflectare a umbrei unui anumit fragment din Amber.

Amber, Amber. Amber... Mi-amintesc de tine. Nu te voi mai uita niciodată. Cred, undeva în adâncul meu, că nu te-am uitat niciodată de-a lungul secolelor în cure am rătăcit pe Umbra Pământ, pentru că, adesea, noaptea, visurile îmi erau tulburate de imaginile turlor tale verzi și aurii și de terasele tale mari. Mi-amintesc de falezele tale largi și de platformele cu flori, aurii și roșii. Mi-amintesc dulceața aromelor tale, templele, palatele și plăcerile pe care le adăpostesc și le-au adăpostit, le vor adăposti pentru totdeauna. Amber, cetate nemuritoare, după care s-au luat toate celelalte cetăți. Nu te pot uita, chiar și acum, așa cum nu pot uita ziua aceea din Modelul lui Rebma, când mi-am amintit de tine între zidurile tale reflectate. Împrospătat de prânzul înainte de care fusesem atât de înfometat, după

dragostea cu Moire, dar nimic nu se poate compara cu plăcerea și dragostea de a-mi reaminti de tine; și chiar și acum, când stau și contemp lu Cetatea Haosului, și spun această poveste singurei ființe prezente care mă ascultă și poate o va repeta, ca să nu moară după ce-am murit eu; chiar și acum, mi-amintesc de tine cu dragoste, cetate pentru care m-am născut să-i fiu stăpân...

Încă zece pași, apoi un filigran rotitor de foc mă cuprinse. Am trecut prin el, și transpirația dispărea în apă de îndată ce apărea.

Era înșelător ce se petrecea în jurul meu, al dracului de înșelător, și parcă apa din încăperea se transformase brusc în curenți puternici care amenințau să mă abată din Model. M-ani luptat, încercând să le rezist. Instinctiv, am știut că părăsirea Modelului înainte de limită însemna moartea mea. Nu îndrăzneam să-mi dezlipesc ochii de locurile luminoase dinaintea mea, ca să văd cât de departe ajunseseam și cât mai aveam încă de mers.

Curenții se liniștiră și îmi reveniră alte amintiri, amintiri din viața mea ca prinț de Amber... Nu, nu sunt ale voastre, sunt ale mele, unele brutale și crude, altele poate nobile — amintiri din copilăria mea în marele palat din Amber, cu marele stindard al tatălui meu Oberon fluturând deasupra, un inorog alb, furios, în fața unui scut.

Random reușise să treacă prin Model. Chiar și Deirdre reușise. De aceea eu, Corwin, o să reușesc indiferent de obstacole.

Am ieșit din țesătură și am pornit de-a lungul Marii Curbe. Foițele care modelau universul s-au năpustit asupra-mi și m-au făcut după chipul și asemănarea lor.

Totuși, aveam un avantaj față de oricare altă persoană care-ar fi încercat să treacă pe aici. Știam că o mai făcusem înainte, deci știam că pot reuși. Asta m-a ajutat să înving spaimile care mă cuprindeau ca niște nori negri și care dispăruseră numai pentru a reveni, cu și mai multă forță. Treceam prin Model și-mi aminteam totul, îmi aminteam zilele dinaintea secolelor pe care le petrecusem pe Umbra Pământ și-mi aminteam alte locuri ale Umbrei, multe dintre ele deosebite și dragi mie, și unul anume pe care-l iubeam cel mai mult din toate, în afară de Amber.

Am mai parcurs trei curbe, o linie dreaptă și o serie de arcade. ascuțite, și aveam încă o dată conștiința unui lucru pe care, de fapt, nu-l pierdusem niciodată: era puterea mea asupra Umbrelor.

Zece cotituri care mă amețiră, încă o arcadă scurtă, o linie dreaptă și Ultimul Văl.

Deplasarea era un chin. Totul încerca să mă abată din drum. Apele erau când reci, când fierbinți. Mi se părea că mă împiedică în mod continuu. M-am opus, punând un picior înaintea altuia. Aici scânteile se înălțau deja până la talie, apoi până la piept, până la umeri. Îmi intrau în ochi. Erau peste tot în jurul meu. De-abia mai puteam zări Modelul.

Apoi o curbă strânsă, care se termina în beznă.

Unu, doi... Ultimul pas era ca și cum ai fi încercat să treci printr-un zid de beton.

Am reușit.

Apoi m-am întors încet și am privit înapoi traseul pe care-l parcursesem. Nu-mi puteam îngădui slăbiciunea de a cădea în genunchi. Eram prinț de Amber și, pe Dumnezeu nimic nu mă putea umili în prezența nobililor! Nici măcar Modelul!

M-am îndreptat încrezător înspre ceea ce mi se părea a fi direcția cea bună. Dacă puteam fi văzut foarte limpede sau nu, asta era o altă problemă.

Atunci am stat în loc o clipă și m-am gândit.

Acum cunoșteam puterea Modelului. A mă reîntoarce nu era deloc o glumă.

Dar de ce să-mi fac probleme?

Îmi lipsea pachetul de cărți, dar puterea Modelului îmi putea folosi la fel de bine.

Eram așteptat de fratele meu și de sora mea și de Moire, cea cu coapsele ei ca niște coloane de marmură.

Deirdre se putea descurca și singură de aici încolo — în fond, noi îi salvasem viața. Nu mă simțeam obligat să continui s-o protejez zi de zi. Random era blocat în Rebma pentru un an, doar dacă nu cumva avea destulă îndrăzneală ca să fugă și să intre în Model prin acest centru de forță liniștit și poate, astfel, să scape. Cât despre Moire, mi-a părut bine de cunoștință și

poate o voi mai întâlni într-o bună zi, și asta era tot. Am închis ochii și mi-am înclinat capul.

Dar înainte de a-i închide, am apucat totuși să văd o umbră fugară.

Random? Încerca oare să treacă? Oricum, n-ar fi știut încotro mă îndreptasem. Nimeni n-avea cum să știe.

Am deschis ochii: mă aflam acum în centrul aceluiași Model, inversat.

Mi-era frig și eram îngrozitor de obosit, dar eram în Amber — în încăperea reală, pentru că cea din care plecasem era doar o imagine reflectată. Pornind din Model, mă puteam transfera în Amber în orice punct doream.

Întoarcerea ar fi fost, totuși, o problemă.

Așa încât am stat acolo, cântărind lucrurile și chibzuind.

Dacă Eric luase apartamentul regal, înseamnă că-l puteam găsi acolo. Sau, poate, în sala tronului. Numai că, în cazul ăsta, trebuia să-mi găsesc singur calea înapoi spre punctul de forță, trebuia să trec din nou prin Model, pentru a ajunge în punctul de ieșire.

M-am transferat într-o ascunzătoare din palat, pe care o știam. Era o cămăruță fără ferestre, în care pătrundea puțină lumină prin fantele de observație tăiate undeva deasupra. Am zăvorât panoul glisant în interior, am șters de praf o laviță de lemn așezată lângă zid, am întins mantia și m-am pus să trag un pui de somn. Dacă cineva și-ar fi croit drum bâjbâind pe deasupra, l-aș fi auzit mult înainte de a ajunge la mine.

Am adormit.

După un timp, m-am trezit. M-am ridicat, mi-am scuturat mantia și am îmbrăcat-o. Apoi am început să urc scărițele care duceau în palat.

Știam unde mă aflu, etajul al treilea, după însemnele de pe ziduri.

Am sărit pe un mic palier și am căutat gaura cheii. Am găsit-o și am privit prin ea. Nimeni. Biblioteca era pustie. Așa încât am împins panoul glisant și-am intrat.

Din prima clipă am fost izbit de cât de multe cărți erau. Întotdeauna pățesc așa. Am examinat totul, inclusiv casetele-ecran, și, în cele din urmă,

m-am îndreptat spre locul în care se afla o casetă de cristal care conținea tot ceea ce e legat de o reuniune de familie — gluma îmi aparține! Adică patru pachete de cărți ale familiei. Trebuia să găsesc o modalitate de a obține unul dintre pachete fără să întrerup sistemul de alarmă care îmi stătea în cale.

După zece minute, am reușit să iau pachetul dorit. A fost destul de complicat. Apoi, cu pachetul în mână, am găsit un loc confortabil unde să mă pot așeza și să-l cercetez.

Cărțile erau exact ca acelea ale Florei și erau reci la atingere. Acum știam de ce.

Le-am amestecat și le-am înșirat în fața mea, așa cum trebuie. Apoi am citit în ele și am văzut că se anunțau clipe grele pentru întreaga familie; după care le-am strâns la loc.

În afară de una.

Era cea care-l înfățișa pe fratele meu, Bleys.

Pe celelalte le-am pus în caseta lor iar pe aceasta la centură. Apoi l-am examinat pe Bleys.

În clipa aceea se auzi un scrâșnet în lacătul de la ușa bibliotecii. Ce puteam face? Am scos puțin spada din teacă și am așteptat. M-am lăsat totuși ușor în jos, în spatele biroului.

Trăgând cu coada ochiului, am văzut că intrase un tip numit Dick, care venise evident să deretice, să golească scrumierele și coșurile de hârtii și să șteargă praful de pe rafturi.

Deoarece ar fi fost înjositor să fiu descoperit, am ieșit singur.

M-am ridicat și am spus:

— Bună, Dick. Mă mai ții minte?

Fața îi trecu prin toate culorile, încercă să fugă, apoi spuse:

— Desigur, domnule. Cum aş putea să vă uit?

— Cred că ar fi posibil, după atâta timp.

— Niciodată, lord Corwin.

— Cred că mă aflu aici fără permisiunea oficială și sunt într-un fel de cercetare ilicită, am zis, dar dacă lui Eric n-o să-i placă atunci când îi vei spune că m-ai văzut, te rog explică-i faptul că îmi exercitam drepturile pur și simplu, și-atunci o să vină personal să mă vadă — imediat.

— Așa am să fac, milord, spuse înclinând din cap.

— Stai cu mine o clipă, prietene Dick, și-o să-ți spun mai multe.

Omul se supuse.

— A fost o vreme, m-am adresat eu acestui chip antic, când s-a crezut că am plecat de-a binelea și că am renunțat pentru totdeauna la tot. Din moment ce încă mai trăiesc și din moment ce sunt în depline facultăți mintale, mă tem că va trebui să înfrunt pretenția lui Eric pentru tronul din Amber. Deși nu e o chestiune care se poate rezolva ușor, pentru că nu e el primul născut, iar eu nu cred că se va bucura de sprijinul poporului în cazul în care ar fi vizat altcineva. Iată din ce pricină, printre alte motive — cele mai multe dintre ele personale — îl voi înfrunța. Încă nu m-am hotărât cum, nici pe ce tărâmurii, dar, pe Dumnezeul meu, merită să încerc! Spune-i asta. Dacă vrea să mă caute, spune-i că locuiesc printre Umbre, altele însă de data asta. O să știe ce am vrut să spun. Nu voi putea fi distrus cu ușurință, pentru că mă voi păzi cel puțin la fel de bine cum se păzește el aici. II voi înfrunța și nu voi înceta să fac asta până când unul dintre noi nu va fi mort. Ce-ai de spus, bătrâne servitor?

El îmi luă mâna și mi-o sărută.

— Salutare ție, Corwin, Lord al Amberului, spuse, și în ochi îi luci o lacrimă.

Atunci ușa bubui în spatele lui și se deschise, în prag apăru Eric.

— Salut, am spus, ridicându-mă și vorbind cu un ton cât mai neplăcut cu putință. Nu mă așteptam să intri atât de repede în joc. Cum merge treaba în Amber?

Făcu ochii mari de uluială și vocea îi era plină de ceea ce se numește sarcasm — nu găsesc un termen mai potrivit — atunci când îmi răspunse:

— Bine, dacă e vorba de treabă, Corwin. Și prost, din alte puncte de vedere.

— Păcat, l-am compătimit eu, și cum am putea pune lucrurile la punct?

— Știu o cale, spuse și privi spre Dick, dându-i a înțelege că trebuia să plece imediat.

Ușa se închise cu un păcănit în urma lui.

Eric pipăi mânerul spadei de la brâu.

— Vrei tronul, spuse.

— Nu toți vrem asta?

— Așa cred, oftă el. E-adevărat, dar asta nu ușurează situația. Nu știu de ce suntem siliți să luptăm atât pentru poziția asta ridicolă. Dar sunt nevoit să-ți amintesc că te-am apărat de două ori, salvându-ți plin de mărinimie viața, ultima dată în lumea Umbrei.

— N-ai fost chiar atât de mărinimos. Știi unde m-ai părăsit, m-ai lăsat să mor de ciumă. Prima dată, dacă țin bine minte, a fost mai mult un meci egal.

— Atunci e numai între noi doi, Corwin. Sunt fratele tău mai mare și mai bun. Dacă vrei să ne luptăm, n-am nimic împotriva. Ucide-mă, și tronul va fi probabil al tău. Încearcă! Deși nu cred c-o să poți izbândi. Și mi-ar plăcea să renunți la pretenția ta chiar acum. Hai! Să vedem ce-ai învățat pe Umbra Pământ!

Spada era deja în mâna lui, ca și a mea.

Am ieșit de după birou.

— Câtă neobrăzare poți să ai, i-am spus. Prin ce ești mai presus decât noi, și mai potrivit să conduci?

— Prin faptul că am reușit să cuceresc tronul, răspuse el. Încearcă să-l iei.

Am pornit la luptă.

Am încercat o lovitură la cap, pe care a parat-o; am parat și eu riposta lui spre inima mea, și am încercat să-l tai la încheietură.

A parat și asta și a aruncat spre mine un scăunel care era între noi. L-am evitat, încercând să-l îndrept în direcția feței lui cu degetul mare de la piciorul drept, dar am ratat și m-a atacat din nou.

I-am parat atacul, și el pe-al meu. Apoi am fandat, a parat, m-a atacat, și eu am parat din nou.

Am încercat un atac fantezist, lucru pe care-l învățasem în Franța, care presupunea atac, fentă în *quartă*, fentă în *sixtă* și fandare terminată printr-un atac la încheietură.

L-am crestat și sângele începu să curgă.

— Ah, frate blestemat! icni, bătând în retragere. Am auzit că și Random te însoțește.

— E-adevărat. Suntem mai mulți împotriva ta.

Și-atunci fandă și mă sili să bat în retragere, iar eu am simțit deodată că, în ciuda efortului meu, el încă era mai bun ca mine.

Era poate unul din cei mai mari spadasi pe care-i înfruntasem vreodată.

Am avut brusc sentimentul că n-o să-l pot înfrânge, și param ca un nebun și mă retrăgeam în același fel în care mă ataca el, pas cu pas. Amândoi petrecusem secole sub bagheta celor mai mari maeștri spadasi. Cel mai mare încă în viață, știam, era fratele Benedict, și nu se afla aici ca să-mi dea o mână de ajutor, într-un fel sau altul. Așa încât am înhățat obiectele de pe birou cu mâna stângă și le-am azvârlit înspre Eric. Dar el le evita pe toate și ataca în forță, iar eu mă deplasam spre stânga lui și tot așa, dar nu puteam îndepărta vârful spadei lui de ochiul meu stâng. Și mi-era frică. Tipul era magnific. Dacă nu l-aș fi urât atâta, i-aș fi aplaudat performanța.

Continuam să mă retrag, năpădit de groază și de recunoașterea faptului că știam că ÎNCĂ nu-l pot înfrânge. În materie de spadă, era mai bun ca mine. Blestemam în gândul meu, dar nu reușeam să fac nimic. Am încercat încă trei atacuri elaborate cu grijă, dar am fost respins de fiecare dată. Para și mă făcea să mă retrag în fața atacurilor lui.

Acum să nu credeți cine știe ce. Și eu sunt al naibii de bun. Numai că el părea a fi și mai bun.

Atunci am auzit larmă și pași în holul de-afară.

Soseau servitorii lui Eric, și dacă nu mă ucidea el înainte de sosirea lor, atunci nu aveam nici o îndoială că avea să o facă ei — probabil cu o arbaletă.

Din încheietura dreaptă îi curgea sânge. Mâna era încă fermă, dar aveam sentimentul că, în alte împrejurări, chiar și luptând defensiv, aș fi fost în stare să-l dobor, el fiind rănit și deci dezavantajat, și poate i-aș fi putut străpunge garda în momentul în care el ar fi dat semne de slăbiciune.

Am înjurat printre dinți și el a izbucnit în râs.

— A fost o nebunie din partea ta să vii aici, spuse.

Nu și-a dat seama ce făceam, decât când a fost prea târziu.

În tot acest timp mă retrăsesem până când ajunsesem cu spatele în ușă. Era riscant, nelăsându-mi spațiu pentru retragere, dar era mai bine decât o moarte sigură.

Cu mâna stângă am reușit să o blochez. Era o ușă mare, grea, și cine voia să pătrundă trebuia acum s-o spargă. Asta mi-a mai dat câteva minute de răgaz. Mi-a mai adus, în același timp, și o rană în umăr, în urma unui atac pe care l-am putut para numai parțial, când lăsasem bara. Dar era umărul stâng. Brațul înarmat rămăsese intact.

Am zâmbit ca să nu-l las să bănuiască nimic.

— Poate TU ai fost nebun, când ai intrat AICI, i-am spus. Te moleșești, știi?

Și am încercat să atac — dur, rapid, răutăcios. Pară, dar asta îl costă doi pași înapoi.

— Rana începe să te deranjeze, am adăugat. Brațul îți slăbește. Deja simți cum îl părăsesc puterile...

— Tacă-ți gura! spuse și mi-am dat seama că triumfasem asupra lui.

Era limpede că asta îmi mărea și mai mult șansele, drept care l-am înghesuit cât de tare puteam, fiind conștient că nu mai eram în stare să țin pasul prea mult. Dar Eric nu-și dădea seama de asta.

Plantasem semințele spaimei, iar el dădea înapoi în fața atacului meu brusc.

Se auzi o bătaie în ușă, dar o bună bucată de vreme n-aveam de ce să-mi fac griji pentru asta.

— O să te înving, Eric, am spus. Sunt mai puternic decât eram, și-ai încurcat-o, frate!

Am văzut frica apărându-i în ochi, răspândindu-i-se pe chip, iar stilul i se schimbă la următorul atac. Începu o luptă complet defensivă, retrăgându-se în fața atacurilor mele.

Eram convins că nu se prefăcea. Simțeam că-l păcălisem, pentru că întotdeauna el fusese mai bun ca mine. Dar dacă acest sentiment de inferioritate al meu nu a fost decât pe tărâmul psihicului? Dacă aproape mă bătusem singur cu atitudinea asta, pe care Eric o întreținuse? Dacă, de fapt, mă păcălisem singur în tot timpul ăsta? Poate că eu eram la fel de bun. Cu un straniu simțământ de încredere în forțele mele, am încercat același atac pe care-l folosisem înainte și am reușit, lăsând o nouă urmă de roșu pe antebrațul lui.

— Destul de mare prostia, Eric, am spus, să cazi pradă aceluiași truc de două ori la rând.

Și Eric se dădu înapoi în spatele unui scaun. Ne-am luptat pe deasupra lui un timp.

Zgomotele de la ușă încetară, iar vocile care întrebau ce se-ntâmplă tăcură.

— S-au dus după topoare, gâfâi Eric. Vor ti aici într-o clipă. Nu trebuia să renunț la zâmbet. L-am păstrat și am spus:

— Le vor trebui câteva minute — ceea ce înseamnă mult mai mult decât am eu nevoie ca să isprăvesc treaba. Cu mare greutate îți menții garda, iar sângele continuă să curgă — privește!

— Tacă-ți gura!

— În clipa când vor pătrunde aici nu va mai fi decât un singur prinț de Amber, și acela nu vei fi tu!

Atunci, cu brațul stâng, mătură un șir de cărți de pe un raft, care mă loviră și căzură grămadă lângă mine.

Nu profită însă de ocazie ca să atace. Fugi de-a lungul încăperii, apucând un scăunel, pe care-l țin în mâna stângă. Se retrase într-un colț, ținând scăunelul și spada în fața sa.

În holul de afară se auziră pași repezi, după care se auziră topoarele izbînd ușa.

— Haide! spuse Eric. Încearcă și învinge-mă acum!

— Ți-e frică! am spus.

Izbucni în răs.

— Teoretic, răspunse el. Nu mă poți înfrânge înainte să spargă ușa, și-atunci pentru tine va fi sfârșitul.

Nu-l puteam contrazice. Câteva minute mai rezista el.

Am traversat rapid camera, spre peretele opus.

Cu mâna stângă am împins panoul prin care intrasem.

— E-n regulă, am zis, se pare că vei rămâne în viață pentru un timp. Ai baftă. Data viitoare când o să ne-ntîlnim, n-o să mai fie nimeni să te-ajute.

Scuipă și mă făcu în toate felurile, punând chiar scaunul jos, pentru a face un gest obscen în timp ce treceam prin panou și-l închideam în urma mea.

Se auzi un zgomot și douăzeci de centimetri de oțel luciră pe partea dinspre mine a panoului, după ce apucasem să-l închid. Aruncase cu spada după mine. Era riscant să mă întorc. Dar el știa că n-o voi face, pentru că ușa mai avea puțin și ceda sub lovituri.

Ani coborât treptele cât de repede puteam, către locul unde dormisem mai devreme. În timp ce făceam asta, m-am gândit la cât mi se îmbunătățise îndemânarea în luptă. La început, fusem înspăimântat de omul care mă bătuse înainte. Acum însă, gândeam că probabil secolele petrecute pe Umbra Pământ nu fuseseră o pierdere de timp. Poate că, în realitate, mă perfecționasem în tot acest timp. Mă simțeam egalul lui Eric în materie de arme. Asta mă făcea să mă simt bine. Dacă ne vom întâlni iar, lucru de care eram sigur, și nu va fi nici o altă intervenție din exterior — cine știe? mi-aș fi încercat șansa, până la urmă. Întâlnirea de azi îl înspăimântase. Eram sigur. Asta îi va înmuia mâna, îi va provoca ezitarea de care voi avea nevoie.

Mi-am alungat gândurile și am sărit ultimii patru metri, îndoindu-mi genunchii la contactul cu solul. Aveam cinci minute avans față de urmăritorii mei, dar nu aveam nici o îndoială că mi-erău suficiente ca să scap.

Pentru că aveam cărțile la centură.

Am scos cartea cu Bleys și am privit-o. Umărul mă durea, dar am uitat de durere, când mă cuprinse răceala.

Două erau căile prin care se putea pleca direct din Amber către Umbră...

Una era Modelul, rareori folosit în acest scop.

Cealaltă erau Atu-urile, dacă aveai încredere într-un frate.

M-am gândit la Bleys. Aproape aveam încredere în el. Era fratele meu, dar avea necazuri și ajutorul meu îi putea fi de folos.

L-am privit: cu coroana de foc, îmbrăcat în roșu și portocaliu, cu o spadă în dreapta și un pahar de vin în stânga. Diavolul dansa în ochii săi albaștri, barba îi strălucea, iar desenul de pe spada lui, mi-am dat brusc seama, strălucea ca un fragment din Model. Inelele scăpărau. Bleys păru că se mișcă.

Contactul veni ca un vânt înghețat.

Figura de pe carte căpătă viață și-și schimbă poziția. Ochii nu priveau chiar spre mine, dar buzele i se mișcă.

— Cine e? spuseră buzele și eu am auzit clar cuvintele.

— Corwin.

El întinse mâna stângă, care nu mai avea pocalul în ea.

— Atunci vino la mine, dacă vrei!

Am întins mâna și degetele noastre s-au atins. Am tăcut un pas.

Încă țineam cartea în mâna stângă, dar Bleys și cu mine ne aflam acum împreună pe o stâncă, și într-o parte se afla o prăpastie și o fortăreață înaltă pe cealaltă. Deasupra noastră, cerul avea culoarea focului.

— Te salut, Bleys, am spus băgând cartea în centură, alături de celelalte. Mulțumesc pentru ajutor.

Brusc, m-am simțit slăbit și mi-am dat seama că sângele continua să-mi curgă din umărul stâng.

— Ești rănit! exclamă Bleys, luându-mă pe după umeri, iar eu am încercat să încuviințez, dar am leșinat imediat.

Noaptea, târziu, eram la adăpost în fortăreață, tolănit într-un fotoliu mare, și beam whisky. Fumam, ne treceam sticla unul altuia și stăteam de vorbă.

— Deci, de fapt, erai în Amber?

— Da, corect.

— Și în duel l-ai rănit pe Eric?

— Da!

— La naiba! Aș fi vrut să-l ucizi! Apoi căzu pe gânduri. Ei bine, poate nu. Atunci ai fi pus mâna pe tron. Aș putea avea o șansă mai mare împotriva lui Eric decât împotriva ta. Nu-mi dau seama. Ce planuri ai?

Am hotărât să joc cinstit.

— Cu toții vrem tronul, am spus, așa încât n-avem nici un motiv să ne mințim unul pe altul. N-o să teucid pentru asta — ar fi o prostie — dar, pe de altă parte, nici n-o să renunț la pretenția mea pentru că mă bucur de ospitalitatea ta. Și lui Random i-ar place, numai că el a cam ieșit din competiție. De multă vreme nimeni n-a mai auzit de Benedict. Gérard și Caine par a-l sprijini pe Eric, mai mult decât a-și susține propriile pretenții. La fel,

Julian. Mai rămân Brand și surorile noastre. Nu știu ce face acum Brand, dar știu că Deirdre n-are putere, doar dacă ea și Llowella nu pun ceva la cale în Rebma, iar Flora este omul lui Eric. Nu știu cum stă treaba cu Fiona!

— Deci, mai rămânem noi, spuse Bleys turnând încă un pahar. Da, ai dreptate, nu știu ce e în capul fiecăruia acum, dar pot evalua forțele rudelor noastre și cred că eu mă aflu în cea mai bună poziție. Ai făcut o alegere înțeleaptă venind la mine. Sprijină-mă, și-ți voi da o regentă.

— Binecuvântată fie-ți inima. Vom vedea.

Am sorbit din whisky.

— Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă, și mi-am dat seama că întrebarea e importantă.

— Trebuie să-mi ridic o armată a mea, ca să asediez Amber-ul.

— Unde e armata ta, printre Umbre? se interesă el.

— Asta, firește, e treaba mea. Nu cred c-o să te înfrunt. Dacă e vorba de monarhi, mi-ar plăcea să te văd pe tine, pe mine, pe Gérard, sau Benedict — dacă mai e în viață — pe tron.

— Ai fi de preferat tu, desigur.

— Desigur.

— Atunci s-a făcut. În cazul ăsta, putem acționa împreună, până una alta.

— Și eu cred la fel, am încuviințat, altfel nu mi-aș fi lăsat soarta în mâinile tale.

Zâmbi în barbă.

— Aveai nevoie de cineva, spuse, și eu eram răul cel mai mic.

— E-adevărat.

— Mi-aș fi dorit să fie și Benedict aici. În plus, mi-aș fi dorit ca Gérard să nu fi trădat.

— Dorințe, dorințe. Pune-ți dorința într-o mână și altceva în cealaltă, strânge-le tare la un loc și vezi ce se-adeverește.

— Bine zis.

Am fumat un timp în tăcere.

— Câtă încredere pot să am în tine? întrebă.

— La fel de multă cât am eu în tine.

— Atunci hai să facem un târg. Cinstit, te credeam mort de mulți ani. Nici nu mă gândeam c-o să apari într-un moment crucial și o să pui cu insistență problema pretenției tale. Dar te afli aici, și asta e! Hai să formăm o alianță — să ne unim forțele și să asediem Amber-ul! Cel care va supraviețui dintre noi va urca pe tron. Dacă izbândim amândoi, ei bine, la dracu' — ne putem duela!

M-am gândit la asta. Părea a fi cel mai bun târg pe care-l încheiasem vreodată. Așa că am spus:

— Noaptea e un sfetnic bun. O să-ți spun dimineața, în regulă?

— În regulă.

Ne-am terminat băuturile și apoi am depănat amintiri. Umărul îmi zvâcnea puțin, dar whisky-ul mi-a fost de ajutor, ca și balsamul pe care mi-l dăduse Bleys.

După un timp aproape că plângeam unul pe umărul celuilalt.

Ce ciudat, îmi ziceam, să ai rude și, totuși, să n-ai, câtă vreme viețile noastre ne-au purtat pe cărări separate.

Doamne! Am vorbit despre câte-n lună și-n stele, până când am obosit amândoi. Atunci Bleys mă bătu pe umărul sănătos și-mi spuse că oboseala începuse să-l ajungă și că un servitor îmi va aduce a doua zi dimineață micul dejun. Am încuviințat, ne-am îmbrățișat și el s-a retras.

M-am dus spre fereastră și, de la acea înălțime impresionantă, puteam vedea până departe în prăpastie.

Focurile de tabără, de jos, străluceau ca stelele. Erau cu miile. Se putea spune că Bleys își adunase o forță puternică și eram invidios. Dar, pe de altă parte, era un lucru bun. Dacă cineva îl putea învinge pe Eric, acela era probabil Bleys. N-ar fi fost un lucru rău pentru Amber; atâta doar că preferam să fiu eu.

Apoi m-am uitat cu mai mare atenție și-am văzut formele acelea stranii mișcându-se printre focuri. M-am întrebat, atunci, care e natura armatei lui.

Oricum, era mai mare decât a mea.

Am revenit la masă și mi-am turnat un ultim pahar.

Înainte de a-l sorbi, am aprins, totuși, o lumânare.

La lumina ei, am scos pachetul de cărți pe care-l furasem.

Le-am înșirat dinaintea mea și am dat peste cea care-l înfățișa pe Eric. Am pus-o la mijlocul mesei și pe celelalte le-am dat deoparte.

După un timp căpătă viață, și l-am văzut pe Eric în ținută de noapte și am auzit cuvintele:

— Cine e?

Brațul îi era legat.

— Eu. Corwin. Ce mai faci?

Începu să înjure, iar eu am izbucnit în râs. Era un joc periculos și poate whisky-ul contribuise la asta, dar am continuat:

— Nu vroiam să-ți spun decât că toate treburile mele merg bine. De asemeni, vroiam să-ți spun că aveai dreptate când vorbeai despre greutatea domniei. O să te scutesc de ele, cât de curând. Așa încât, baftă, frate! Ziua în care voi reveni în Amber va fi ziua în care vei muri! Gândește-te numai că te-am avertizat — din moment ce ziua aceea nu e prea departe!

— Vino, îmi spuse, și-o să teucid fără milă!

Ochii lui mă fixară; erau foarte aproape.

I-am făcut un gest obscen și mi-am trecut palma peste carte.

Era ca și cum aș fi închis telefonul; îl amestecasem pe Eric printre celelalte cărți.

Înainte de-a mă cuprinde somnul, am stat și m-am gândit la trupele lui Bleys, care ocupau defileul de jos, și apoi m-am gândit la posibilitățile de apărare ale lui Eric.

N-o să fie ușor.

VI

Teritoriul era cunoscut sub numele de Anvernus, iar trupele reunite nu erau oameni în adevăratul sens al cuvântului. I-am revăzut a doua zi dimineața mărșăluind în urma lui Bleys. Toți erau înalți de peste doi metri, aveau pielea foarte roșie și părul scurt, ochii ca de pisică și câte șase degete la mâini și la picioare. Purtau ciorapi care arătau la fel de fini ca mătasea, dar

erau țesuți din altă materie și cei mai mulți dintre ei erau colorați în gri sau albastru. Fiecare purta două spade scurte, încovoiate la vârf. Urechile le erau ascuțite, iar la degete aveau gheare.

Atmosfera era caldă, culorile tulburătoare și toți credeau că suntem zei.

Bleys găsisese un loc în care religia presupunea existența zeilor-frați care arătau asemenea nouă și aveau necazurile lor. Invariabil, în termenii acestor "mythos", un frate rău profita de putere și căuta să-i oprime pe frații cei buni. Și, firește, exista legenda unui Apocalips în care ei urmau să fie chemați să se alăture de partea fraților buni care vor supraviețui.

Purtam brațul stâng într-o eșarfă neagră și-i priveam pe cei gata să moară.

M-am dus în fața unui ostaș și m-am uitat în sus, spre el.

L-am întrebat:

— Știi cine este Eric?

— Seniorul Răului, îmi răspunse.

Am încuviințat, am spus: "Foarte bine!" și am trecut mai departe.

Bleys avea carne de tun la comandă.

— Câți oameni numără armata ta?

— În jur de cincizeci de mii, răspunse.

— Îi respect pe toți acei care sunt gata de Sacrificiul Suprem, i-am spus.

Nu poți cuceri Amber-ul cu cincizeci de mii de oameni, chiar presupunând că-i poți duce întregi pe toți la poalele Kelvirului — ceea ce este imposibil. E o prostie chiar și să crezi că te poți folosi de acești sărmani bastarzi împotriva cetății nemuritoare, cu săbiile lor ca de jucărie și toate celelalte.

— Știu, dar nu mă bazez numai pe ei.

— O să ai nevoie de mult mai mulți.

— Atunci cum sună trei nave — reprezentând jumătate din cele ale lui Caine și flotele lui Gérard la un loc?

— Tot nu e destul, am spus, și e de-abia începutul.

— Știu. Pot însă să fac mai mult.

— Ei bine, ar fi de preferat să reunim forțe mai importante. Eric va sta în Amber și ne va ucide când vom mășșalui printre Umbre. Când trupele care vor supraviețui vor ajunge, în sfârșit, la poalele Kelvirului, le va decima acolo. Apoi

va urma urcușul spre Amber. Câte sute crezi că vor mai rămâne când vom ajunge la cetate? Atât cât să fie lichidate în cinci minute, aproape fără nici o pierdere pentru Eric. Dacă asta e tot ce ai mai bun, frate Bleys, am presimțiri rele în ce privește expediția asta.

— Eric și-a anunțat încoronarea peste trei luni. Până atunci, îmi pot, cel puțin, tripla forțele. Poate voi avea chiar un sfert de milion de oșteni Umbre, cu care să atac Amber-ul. Mai există și alte lumi ca aceasta, și voi ajunge și acolo. Îmi voi aduna o forță de sfinți cruciați, cum n-a mai fost trimisă niciodată înainte împotriva Amber-ului.

— Iar Eric va beneficia de același timp pentru a-și întări mijloacele de apărare. Nu știi, Bleys... e aproape o sinucidere. Nu știam situația exactă când am venit aici...

— Și ce-ai adus cu tine? Întrebă. Nimic! Umblă vorba că odată ai fost în fruntea unor trupe. Unde sunt?

Mi-am întors privirea de la el.

— Nu mai sunt, am spus. Sunt singur.

— N-ai putea găsi o Umbră a Umbrei tale?

— Nici nu vreau să încerc. Îmi pare rău.

— Atunci, cu ce-mi poți fi de folos?

— O să plec, i-am spus, dacă numai la asta te gândești, dacă numai pentru asta m-ai vrut aici... Mai multe trupuri...

— Așteaptă! strigă el. Am vorbit pripit. Nu mă pot lipsi de sfaturile tale, măcar atât. Rămâi cu mine, te rog. O să-mi cer chiar scuze.

— Nu e nevoie, am spus, știind ce înseamnă asta pentru un prinț de Amber. Voi rămâne. Cred că te pot ajuta.

— Bun! mă bătu el pe umărul sănătos.

— Și am să-ți fac rost și de mai mulți oșteni, am adăugat. N-ai teamă! M-am ținut de cuvânt.

Am mers printre Umbre și am găsit o rasă de creaturi cu blană, întunecate și cu gheare și colți; destul de asemănătoare cu oamenii și cam la fel de inteligente ca un boboc de liceu — iertare copiii, dar vreau să spun că erau loiali, devotați, cinstiți, și prea ușor de păcălit de bastarzi ca mine și fratele meu. Mă simțeam ca un disc-jockey care satisface gusturile publicului.

În jur de o sută de mii de suflete ne arătau adorație prin ridicarea brațelor.

Impresionat, Bleys nu scoase un cuvânt. După o săptămână, umărul mi se vindecă. După două luni, aveam sfertul nostru de milion de ostași și chiar mai mult.

— Corwin, Corwin! Ești încă acel Corwin dintotdeauna! spuse el, iar eu am luat o gură de băutură.

Numai că aveam conștiința încărcată. Cea mai mare parte a acestor trupe era destinată morții. Eu eram factorul responsabil de aproape tot ceea ce se petrecea. Aveam remușcări, deși cunoșteam deosebirea dintre Umbră și Substanță. Fiecare moarte urma să fie o moarte reală; știam și asta.

În unele nopți, stăteam aplecat asupra cărților de joc. Atuurile lipsă reapăruseră în pachetul pe care-l aveam. Unul dintre ele era o imagine a Amber-ului însuși, și știam că mă poate duce înapoi în cetate. Celelalte erau ale rudelor noastre moarte sau dispărute. Iar unul era al Tatălui meu și am trecut repede peste el. Murise.

Am privit fiecare chip vreme îndelungată, gândindu-mă ce câștig aș putea avea de la fiecare. Am amestecat cărțile de mai multe ori, și, de fiecare dată, ieșea una și aceeași.

Numele lui era Caine.

Era îmbrăcat în satin verde și negru, și un tricorn negru cu un panaș verde din pene atârna pe spate. La centură avea prinsă o dagă bătută în nestemate. Era negru de supărare.

— Caine! l-am strigat.

După un timp, veni un răspuns.

— Cine e?

— Corwin!

— Corwin? E o glumă?

— Nu.

— Ce vrei?

— Ce ai?

— Doar știi asta, — și ochii i se fixară asupra-mi, dar eu eram atent la mâna lui, aflată foarte aproape de dagă. Unde ești?

— Cu Bleys.

— Umbla zvonul că te-ai arătat de curând prin Amber — și tocmai mă întrebam ce e cu bandajele de pe brațul lui Eric.

— Ai în fața ochilor răspunsul. Care-i prețul tău?

— Ce vrei să spui?

— Hai să vorbim cinstit și la obiect. Crezi că Bleys și cu mine îl putem învinge pe Eric?

— Nu, și tocmai de-asta sunt de partea lui Eric. Și nici nu vreau să-mi vând armada, dacă asta urmărești — și bănuiesc că exact asta vrei?

Am zâmbit.

— Isteț frate. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Ne vedem în Amber — poate.

Am mișcat mâna, iar el a strigat:

— Așteaptă!

— De ce?

— Nici măcar nu-ți cunosc oferta.

— Ba da. Ai ghicit-o și nu te interesează.

— N-am spus asta. Numai că nu știu unde e dreptatea.

— Vrei să spui puterea.

— Bine, puterea. Ce-mi oferi?

Am mai vorbit aproape o oră, după care mările nordice s-au deschis celor trei flote fantomă ale lui Bleys, care așteptau întăriri.

— Dacă eșuezi, vor fi trei decapități în Amber, spuse Caine.

— Dar tu nu vrei asta, nu-i așa?

— Nu, cred că ori tu, ori Bleys veți urca pe tron în scurtă vreme. Voi fi încântat să-l slujesc pe învingător. Regența aceea mi-ar plăcea. Deși, încă mi-aș dori capul lui Random ca parte din preț.

— Nici nu discutăm așa ceva. Rămâne cum ne-am înțeles, sau renunțăm.

— Rămâne.

Am zâmbit, mi-am pus palma pe carte și Caine dispăru.

De Gérard urma să mă ocup a doua zi. Caine mă istovise.

M-am băgat în pat și-am adormit.

Când află despre ce era vorba, Gérard fu de acord cu acțiunea noastră. Și asta mai ales pentru că eu eram cel care-l rugasem, iar pe Eric îl considera unul din răul mai puțin puternic.

Am încheiat rapid târgul, promițându-i tot ce ceruse, și bucuros că nu ceruse căderea nici unui cap.

Apoi am trecut din nou trupele în revistă și le-am spus mai multe despre Amber. În mod straniu, uriașii roșii și cei mărunți și păroși se înțelegeau ca frații.

Era trist și adevărat.

Noi eram zeii lor și nimic mai mult.

Am văzut flota: naviga pe un mare ocean de culoarea sângelui. M-am minunat. În lumile Umbrei prin care vor naviga, mulți vor dispărea.

M-am gândit la trupele din Avernus și la recruții mei din locul numit Ri'ik. A lor era sarcina de a mărșălui către Pământ și Amber.

Am amestecat cărțile și le-am răspândit. Am ridicat-o pe cea numită Benedict. Am cercetat-o îndelung, dar n-am întâlnit decât răceala. Apoi am luat-o în mâini pe cea cu numele de Brand. Pentru un alt răstimp la fel de lung, nu răzbătu din ea nimic altceva decât frigul.

Atunci se auzi un țipăt. Ceva îngrozitor, chinuitor.

— Ajutor! se auzi strigătul.

— Ce să fac? am întrebat.

— Cine e acolo? întrebă și i-am văzut trupul zvârcolindu-se.

— Corwin.

— Eliberează-mă din locul ăsta, frate Corwin! Ca răsplată vei primi tot ce-ți dorești!

— Unde ești?

— Eu...

Și apoi veni un vârtej de lucruri pe care mintea mea refuza să le conceapă, și un alt țipăt, sfâșietor, ca în agonie, și sfârșindu-se în tăcere.

Apoi răceala reveni iarăși.

M-am trezit tremurând. De ce, nu știam.

Mi-am aprins o țigară și m-am dus la fereastră să privesc noaptea, lăsând cărțile acolo unde căzuseră, pe masa din camera mea.

Stelele erau mici, în ceață. Nu recunoșteam nici o constelație. O lună mică și albastră apăru rapid în întuneric. Noaptea venise cu o răcoare bruscă, înghețată, făcându-mă să mă înfășor în mantie. Mi-am reamintit de iarna campaniei noastre dezastruoase din Rusia. Zei! Înghețasem, eram aproape mort! Și unde au dus toate astea?

La tronul din Amber, firește.

Căci asta era o justificare suficientă pentru orice.

Dar ce se întâmplase cu Brand? Unde era? Ce se-ntâmpla cu el, cine-i făcuse asta?

Răspunsuri? Nici unul.

Întrebările mă frământau, totuși, în timp ce priveam înspre cer și urmăream traseul discului albastru care cobora. Exista oare ceva ce-mi scăpa în toată povestea asta, vreun factor de care nu ținusem seama?

Nici un răspuns.

M-am așezat încă o dată la masă, luându-mi ceva de băut.

Am cotrobăit prin cărți și am găsit-o pe cea a Tatălui.

Oberon, Lord de Amber, stătea înaintea mea îmbrăcat în verde și auriu. Înalt, solid și îndesat, cu barba neagră presărată cu fire argintii, părul la fel. Inele verzi în monturi de aur și o spadă aurie. Cândva mi se păruse că nimic nu poate îndeprta pe nemuritorul senior de Amber din tronul său. Ce s-a-ntâmplat? Încă nu știam. Dar murise. Cum înfruntase tatăl meu sfârșitul?

Am privit și m-am concentrat.

— Nimic, nimic...

— Ceva?

— Ceva.

Deodată am început să înregistrez o reacție, deși foarte slabă, iar chipul de pe carte se transformă în umbra bărbatului care fusese.

— Tată! am strigat.

Nimic.

— Tată!

— Da... Foarte stins și îndepărtat, ca dintr-o scoică estompată de clipocitul monoton al apei.

— Unde ești? Ce s-a-ntâmplat?

— Eu... Pauză lungă.

— Da? Sunt Corwin, fiul tău. Ce s-a petrecut în Amber de-ai dispărut?

— Mi-a sosit ceasul, spuse acum cu o voce care părea și mai îndepărtată.

— Vrei să spui că ai abdicat? Nici unul din frații mei nu mi-a povestit, și n-am destulă încredere în ei ca să-i întreb. Știu numai că tronul pare să fie la dispoziția oricărui pungaș. Eric stăpânește acum cetatea, iar Julian păzește Pădurea din Arden. Caine și Gérard își mențin controlul mărilor. Bleys vrea să-i înfrunte pe toți și eu m-am aliat cu el. Care sunt dorințele tale în legătură cu asta?

— Ești singurul... care... a întrebat, bolborosi el. Da...

— "Da" — ce?

— Da, înfruntă-i...

— Dar tu? Cum te-aș putea ajuta?

— Eu sunt... dincolo de ajutor. Ia tronul.

— Eu? Sau Bleys și cu mine?

— Tu! spuse.

— Da?

— Ai binecuvântarea mea... Cucerește tronul — și cât mai repede!

— De ce, Tată?

— Îmi pierd respirația... Cucerește-l!

Apoi dispăru.

Deci Tata trăia. Ce ciudat. Și-acum, ce era de făcut?

Am sorbit din băutură și am început să reflectez.

Deci încă trăia, undeva, și era rege în Amber. De ce plecase? Unde plecase? Ce fel de, care și cât? Și tot așa...

Cine putea ști? Eu, în nici un caz. Cel puțin deocamdată nu mai era nimic de spus.

Și totuși...

Nu puteam opri gândurile. Aș vrea să știți că Tata și cu mine nu ne-am înțeles niciodată prea bine. Nu l-am urât ca Random, sau ca unii dintre ceilalți.

Dar eu, fără nici un dubiu, n-am avut nici un motiv să fiu atașat de el în mod deosebit. Fusesse mare, fusesse puternic, și fusesse acolo. Asta-i tot. Reprezenta, de asemenea, cea mai mare parte a istoriei Amber-ului, așa cum o știam noi, iar istoria Amber-ului se întinde înapoi pe atâtea milenii încât nu se pot număra. Așa că voi ce-ați face în locul meu?

În ceea ce mă privea, mi-am isprăvit băutura și m-am dus să mă culc.

A doua zi dimineață am participat la o întâlnire cu echipa lui Bleys. Avea patru amirali, fiecare răspunzând de aproape un sfert din flota lui, și o grămadă de ofițeri de armată. Cu toții erau vreo treizeci cu grade mari — mari și roșii, sau mici și păroși, după caz.

Întâlnirea a durat vreo patru ore, după care am mers cu toții la masă. S-a hotărât să atacăm peste trei zile. Deoarece se cerea unul de viță nobilă care să deschidă calea spre Amber, urma ca eu să conduc flota la bordul navei-amiral, iar Bleys să-și conducă infanteria pe teritoriile Umbrei.

Nu-mi plăcea aranjamentul, și l-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi oferit să-i dau ajutor. Drept răspuns, mi s-au spus două lucruri: unu, dacă ar fi trebuit să mergă singur, ar fi condus flota și ar fi părăsit-o la mare distanță de țarm, întorcându-se cu un singur vas în Avernus și conducându-și infanteria la întâlnirea stabilită dinainte; și doi, ar fi căutat intenționat o Umbră în care s-ar fi ivit vreun frate care să-i dea ajutor.

A doua variantă m-a pus puțin pe gânduri, deși știam că e vorba chiar de mine. Prima nu inspira nici un fel de încredere, deoarece flota ar fi fost prea departe în larg ca să poată primi vreun semnal de pe țarm, iar șansa de a rata întâlnirea — fiind vorba de o armată atât de numeroasă — era prea mare, după părerea mea, pentru a lua în seamă planul său general.

Dar ca tactician, l-am socotit întotdeauna strălucit, și când a desfășurat hărțile Amber-ului și ale țării vecine pe care le desenase el însuși, și când a început să explice tacticile ce trebuiau folosite acolo, știam că e un prinț din Amber aproape neîntrecut în viclenie.

Singura problemă era că ne ridicam împotriva unui alt prinț din Amber, cineva care ocupa ceea ce, fără îndoială, reprezenta o poziție mai puternică. Eram îngrijorat, dar având în vedere încoronarea iminentă, părea singura cale ce ni se oferea, și am hotărât să merg până la capăt. Dacă pierdeam, eram

terminați; numai că el reprezenta cea mai mare amenințare posibilă la acea dată și avea un program ce putea fi realizat în timp, ceea ce eu nu aveam.

Așa că am mers în ținutul numit Avernus și am privit văile și defileele cețoase, craterile fumegânde, soarele strălucitor pe cerul minunat, nopțile înghețate și zilele prea fierbinți, nenumăratele stânci și ridicături de nisip negru, animalele mici, dar periculoase și otrăvitoare, plantele purpurii, imense ca niște cactuși moi; și, în după-amiaza celei de-a doua zile, când stăteam pe o stâncă privind spre mare sub un turn de nori purpurii învălmășiți, mi-am spus că locul ăsta îmi place cel mai mult dintre toate și că, dacă fiii lui vor pieri în războaiele zeilor, îi voi immortaliza într-o zi în cântec, dacă voi fi în stare.

Cu temerile înlăturate de acest blând balsam al minții, am preluat comanda flotei. Dacă vom reuși, vom fi trecuți veșnic în galeria nemuritorilor.

Eram ghidul și deschizătorul drumului. M-am bucurat.

Am început să navigăm a doua zi, iar eu conduceam acțiunile de pe nava-amiral. Am intrat într-o furtună, și când am ieșit din ea ne-am trezit mult mai aproape de destinația noastră. Am trecut printr-o bulboană enormă și ne-am descurcat de minune. Am trecut printr-un loc cu stânci la suprafață, iar umbra apelor s-a adâncit după trecerea noastră. Culorile lor începuseră să se apropie de cele ale Amber-ului. Dovadă că încă știam cum să procedez.

Puteam influența soarta noastră în timp și spațiu.

Puteam ajunge acasă. Acasă pentru mine, desigur.

Am trecut pe lângă insule ciudate, unde păsări verzi croncăneau și gorile verzi atârnavă în copaci ca niște fructe, țopăiau, uneori sporovăiau, și aruncau bucăți de stânci în mare, încercând de fapt, să ne nimerească pe noi.

Am navigat adânc în mare, și apoi am îndreptat flota înapoi în direcția țărmlui.

În timpul ăsta, Bleys mărșăluia de-a lungul câmpiilor Umbrelor.

Șimțea că va izbuti, că va trece peste orice obstacol ridicat de Eric. Țineam legătura cu el prin intermediul cărților și aflam multe din aceste întâlniri.

De pildă, zeci de mii de morți într-o bătălie la câmpie cu centaurii, cinci mii pierduți într-un cutremur de proporții înfricoșătoare, o mie cinci sute morți în urma unei ciume aduse de un vârtej care a bântuit taberele, nouăsprezece

mii morți sau dispăruți în cursul unor acțiuni într-o junglă dintr-un loc pe care nu l-am recunoscut, când napalmul a căzut deasupra lor din niște stranii obiecte care treceau pe deasupra bâzâind, șase mii dezertori într-un loc care arăta ca raiul, care le fusese promis, cinci sute dispăruți inexplicabil pe când traversau o întindere de nisip deasupra căreia s-a înălțat și a ars un nor ca o ciupercă, opt mii șase sute morți când se deplasau printr-o vale în care au apărut brusc mașinării de atac ce înaintau pe șenile și scuipau foc, opt sute bolnavi și abandonati, două sute morți din pricina unor inundații neașteptate, cincizeci și patru morți duelându-se între ei, trei sute morți după ce au mâncat niște fructe otrăvitoare, o mie uciși într-o enormă corida cu creaturi ca niște bivoli, șaptezeci și trei morți din cauza incendierii corturilor, o mie cinci sute luați de apele unor râuri revărsate, două mii uciși de vânturile care suflau de pe dealurile albastre.

Eram mulțumit că pierdusem doar o sută optzeci și șase de nave în acest timp.

Să adormi, să visezi, poate... Da, e un lucru care te roade.

Eric ne ucidea centimetru cu centimetru. Încoronarea lui urma să se petreacă doar peste câteva săptămâni, și, în mod evident, știa că venim să-l atacăm, pentru că muream pe capete.

Acum, se spune că numai un prinț din Amber poate merge printre Umbre, cu toate că, firește, el poate conduce sau acționa oriunde vrea în timpul acestor deplasări. Conduceam trupele noastre și le vedeam murind, dar despre Umbră trebuie să spun atât: există Umbră și există Substanță, și asta e baza tuturor lucrurilor.

Din Substanță e alcătuit numai Amberul, cetatea reală, de pe Pământul real, care include totul. Din Umbră, există o infinitate de lucruri. Toate posibilitățile există undeva ca o Umbră a realului. Amber, prin însăși existența sa, s-a răspândit astfel în toate direcțiile. Și ce mai poate spune cineva dincolo de asta? Umbra se întinde din Amber în Haos, și aici toate lucrurile sunt posibile. Există doar trei căi de a o traversa, și fiecare dintre ele e dificilă.

Dacă cineva este prinț sau prințesă prin naștere, atunci se poate mișca liber, traversând Umbrele, determinând schimbarea mediului la trecerea sa pe acolo, până când capătă exact forma pe care o dorește, și atunci se oprește.

Acea lume a Umbrei devine atunci a lui, exceptând intrușii familiei, și poate face cu ea ce vrea. Într-un asemenea loc am viețuit eu vreme de secole.

A doua cale sunt cărțile, distribuite de Dworkin, Stăpân al Generației, care le-a creat după chipurile noastre, pentru a ușura comunicarea între membrii familiei regale.

Dworkin a fost bătrânul artist pentru care spațiul și perspectiva nu aveau însemnătate. El a creat familia Atu-urilor, care îngăduia posesorului să intre în contact cu confrății săi oriunde s-ar fi aflat aceștia. Dar impresia mea era că felul în care fuseseră folosite până acum nu corespundea întocmai.

Cea de-a treia era Modelul, elaborat tot de Dworkin, care putea fi traversat numai de membrii familiei noastre. Acesta îl iniția pe fiecare care-l traversa în sistemul cărților, iar în final îi dădea puterea de a păși printre Umbre.

Cărțile și Modelul dădeau posibilitatea transportului instantaneu din Substanță în Umbră. Cealaltă modalitate de a ajunge, mersul, era mai grea.

Știam ce făcuse Random ca să mă elibereze în lumea adevărată. Când eram în mașină, adăuga încontinuu, din memorie, tot ce-și reamintea despre Amber, eliminând tot ceea ce nu îi era pe plac. Când totul a corespuns, a știut că sosiserăm. Nu era o scamatorie reală, pentru că, dacă ar fi știut ce trebuia făcut, oricine putea ajunge în propriul lui Amber. Chiar și acum, Bleys și cu mine puteam găsi Amberurile-Umbră, unde domneam fiecare dintre noi, și puteam să ne petrecem toată eternitatea stăpânind acolo. Dar, pentru noi, asta n-ar fi însemnat același lucru. Pentru nici unul dintre noi n-ar fi fost adevăratul Amber, cetatea în care ne născuserăm, cetatea după care toate celelalte își luaseră chipurile.

Așa încât am pornit pe calea cea mai grea, drumul prin Umbră, pentru invazia noastră asupra Amber-ului însuși. Oricine, care cunoștea acest lucru și avea putere, putea interpune obstacole. Eric procedase astfel, și acum le înfruntam murind. Ce avea să iasă din asta? Nimeni nu știa.

Dar dacă Eric ajungea să fie încoronat rege, faptul s-ar fi reflectat și ar fi influențat Umbra pretutindeni.

Toți frații supraviețuitori, noi, prinți din Amber, sunt sigur, că ne-am fi simțit mult mai bine, fiecare în felul său, dacă am fi căpătat acest statut și lăsam apoi Umbrele să se prăbușească unde trebuie.

Am trecut pe lângă flotele-fantoma, vasele lui Gérard, Olandezul Zburător al acestei lumi, și am știut că ne apropiem. Le-am folosit drept puncte de reper.

În cea de-a opta zi a călătoriei noastre eram aproape de Amber. Atunci a izbucnit furtuna.

Marea s-a întunecat, norii s-au adunat deasupra, iar navele și-au încetinit înaintarea în liniștea care a urmat. Soarele și-a ascuns fața — enormă, albastră — și am simțit că Eric ne găsisse în cele din urmă.

Apoi izbucniră vânturile, și — iertați-mi expresia — se sparseră de nava pe care mă aflam eu.

Eram aruncați de colo-colo de furtună și sfâșiați de vânt, cum spune poetul, sau spunea. Am simțit că dau totul afară din mine când ne-au izbit primele talazuri. Eram azvârliți dintr-o parte în alta ca niște zaruri într-o mână gigantică.

Eram purtați peste apele mării și prin apele din cer. Cerul devenise negru, iar lapovița se amesteca cu panglicile sticloase din care izbucneau trăznetele. Întreaga lume părea să urle. Eu sunt sigur că-am făcut-o. Mi-am croit drum de-a lungul punții mișcătoare pentru a înșfăca timona abandonată. M-am legat de suportul ei și m-am ținut tare. Eric se dezlănțuia în Amber, asta era al dracului de sigur.

Una, două, trei, patru ore, nici un moment de liniște. Cinci ore, până la urmă.

Câți oameni am pierdut? Habar n-aveam.

Apoi am simțit și am auzit un țuiit și un clinchet și l-am văzut pe Bleys ca printr-un tunel lung și cenușiu.

— Ce se-ntâmplă? întrebă. Am încercat să te contactez.

— Viața e plină de tot felul de schimbări, i-am răspuns. Tocmai am dat peste una.

— Furtună?

— Ai ghicit-o la fix. Mama tuturor furtunilor. Cred că văd un monstru prin hublou. Dacă are creier, se va îndrepta spre capăt... Tocmai a făcut-o.

— Și noi am avut parte de așa ceva, mă informă Bleys.

— Monstru sau furtună?

— Furtună, răspuse el. Două sute de morți.

— Ai încredere, ține-te tare. și vorbim mai târziu. În regulă?

Dădu din cap; în spatele lui se zăreau fulgere.

— Eric s-a prins de ce se întâmplă, adăugă înainte de a se întrerupe.

Așa era, recunosc.

După încă trei ore lucrurile s-au liniștit, și multe ore mai târziu am aflat că pierduserăm jumătate din flotă (printre care și vasul meu amiral — și patruzeci de oameni din echipajul de o sută douăzeci). O ploaie nemiloasă se abătuse asupra noastră.

Cum-necum, pe marea de deasupra Rebmei am ieșit la liman.

Am scos cărțile și am privit-o pe cea care-l înfățișa pe Random.

Când și-a dat seama cu cine vorbește, îmi strigă de parcă atât așteptase să mă audă:

— Întoarce-te!

L-am întrebat de ce.

— Pentru că mi-a zis Llewella că Eric vă poate înfrânge acum. Ea spune să mai așteptați un timp, până se mai liniștesc apele și abia atunci loviți — cam peste vreun an, poate.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot. Prea multe pierderi ca să ajungem aici. N-avem altă soluție: acum ori niciodată. Ridică din umeri a resemnare.

— Și totuși, de ce? l-am întrebat.

— În principal, pentru că tocmai am aflat că aici poate ține sub control vremea.

— Totuși, suntem datori să încercăm.

Ridică din umeri.

— Să nu zici că nu ți-am spus.

— Știe în mod sigur că venim?

— Tu ce crezi? Că e prost?

- Nu.
- Atunci știe fără doar și poate. Dacă eu am putut afla asta în Rebma, atunci știe și el în Amber — iar Eu am aflat dintr-o ezitare a Umbrei.
- Din păcate, am oftat, eu am anumite presimțiri în legătură cu expediția asta, dar e treaba lui Bleys.
- Atunci retrage-te și lasă-l pe el să fie hăcuit.
- Îmi pare rău, nu pot face așa ceva. Ar putea câștiga. Iar eu aduc flota.
- Ai vorbit cu Caine, cu Gérard?
- Da.
- Atunci trebuie să te gândești că pe mare ai o șansă. Dar, ascultă. Eric a imaginat o cale de a controla Giuvaerul Judecății, am aflat asta din bârfele de la curte. Îl poate folosi pentru controlul vremii aici. Asta-i clar. Dumnezeu știe ce altceva mai e în stare să facă.
- Regret, dar va trebui să îndurăm. Doar n-o să ne lăsăm demoralizați de câteva furtuni.
- Corwin, o să-ți spun adevărul. Am vorbit chiar cu Eric acum trei zile.
- De ce?
- El mi-a cerut-o. Am vorbit cu el pentru că mă plictiseam. Mi-a dat multe detalii despre posibilitățile lui de apărare.
- Asta din cauză că a aflat de la Julian că am sosit împreună. Era sigur că va ajunge la urechile mele.
- Probabil. Dar asta nu schimbă cu nimic ce-a spus.
- Nu, am încuviințat.
- Atunci lasă-I pe Bleys să-și ducă singur războiul, îmi spuse. Îl poți lovi mai târziu pe Eric,
- Mai are puțin până va fi încoronat în Amber.
- Știu. Știu. Totuși, e la fel de ușor de atacat un rege ca și un prinț, nu crezi? Ce contează cum se numește, atâta vreme cât îl poți învinge? Va fi totuși același Eric.
- Adevărat, am consimțit eu, dar m-am angajat la asta.
- Renunță.
- Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.
- Atunci ești nebun, băiete.

- Probabil.
- Ce să zic altceva, decât noroc!
- Mulțumesc
- Ne mai vedem!

Asta a fost tot și m-am întristat.

Mă îndreptam oare către o capcană?

Eric într-adevăr nu era prost. Nu era exclus să aibă o adevărată mașinărie a morții pusă la punct. Asta era; am ridicat din umeri și m-am aplecat peste bord, cu cărțile la centură.

E o mândrie și un unicat să fii prinț de Amber, incapabil să ai încredere. Nu eram în mod deosebit preocupat de asta, dar așa se punea problema.

Era limpede că Eric fusese cel care controlase furtuna prin care tocmai trecusem, ceea ce nu putea decât să corespundă faptului că era stăpân al vremii în Amber, așa cum îmi spusese Random.

Așa încât am încercat și eu ceva la rândul meu.

Ne îndreptam către un Amber jalnic, cu zăpadă. Era cel mai cumplit viscol pe care-l puteam produce.

Fulgi mari se prăvăleau peste ocean.

Să-l văd cum o să-i oprească, printr-o metodă normală dacă poate, din cele oferite de Umbră.

Și a putut.

Într-o jumătate de oră, viscolul încetase. Amber era, de fapt, impenetrabil — și era, într-adevăr, cetatea unică.

Nu vroiam să mă abat din drum, așa încât am lăsat lucrurile să meargă de la sine. Eric ERA stăpânul vremii în Amber.

Ce era de făcut?

Am continuat evident, să navigam mai departe, în fălcile morții.

Cine, ce mai avea de spus?

A doua furtună a fost mai rea decât prima, dar am ținut cârma. Era o furtună electrică, și îndreptată numai asupra flotei. Ne-a abătut din drum. Ne-a costat încă patruzeci de vase.

Mi-era teamă să-l caut pe Bleys să văd ce i se întâmplase, dar n-aveam de ales.

— Mi-au rămas în jur de două sute de mii de ostași, spuse. Inundații bruște... Eu m-am apucat să-i povestesc ce-mi spusese Random.

— Mi se pare corect, zise când am terminat. Dar să nu ne bazăm pe asta. Împiedicați sau nu de vreme, tot o să-l înfrângem.

— Sper.

Am aprins o țigară și m-am îndreptat spre proră.

Amber urma să apară în curând. Acum știam căile Umbrei, și știam cum să ajung acolo pe jos.

Dar oricine se poate înșela...

Ziua, totuși, n-avea să fie perfectă...

Am navigat mai departe și întunericul năvăli asupra noastră ca un val neașteptat, urmat de cea mai cumplită furtună.

Am reușit să scăpăm din valurile ei negre, dar eu eram îngrozit. Totul era adevărat, și ne aflam în apele de nord. Dacă Caine se ținuse de cuvânt, toate bune și frumoase. Dacă ne păcălise, se afla într-o poziție excelentă.

Așa încât am presupus că ne vânduse. De ce nu?

Am pregătit flota — șaptezeci și trei de vase rămase — pentru bătălie, când l-am văzut pe Caine apropiindu-se. Cărțile mințiseră — sau poate fuseseră prea corecte — atunci când îl desemnaseră ca fiind figura cheie.

Vasul-amiral se îndrepta către al meu; i-am ieșit în întâmpinare. Ne-am oprit cu vântul în față, și, unul lângă altul, ne-am privit. Am fi putut comunica prin Atu-uri, dar Caine n-a ales calea asta; și, oricum, el era în poziția cea mai puternică. De altfel, eticheta familiei cerea ca el să aleagă mijloacele de comunicare. Firește că vroia să pară cât mai important, căci mi se adresă printr-o portavoce:

— Corwin! Predă de bunăvoie comanda flotei tale! Îți sunt superior numeric! N-ai să izbutești!

L-am privit peste valuri și mi-am dus portavocea la buze:

— Și cum rămâne cu înțelegerea noastră?

— Nulă și neavenită, strigă. Flota ta e mult prea slabă ca să ataci Amber-ul, așa încât cruță viețile oamenilor și predă-te chiar acum!

Am privit peste umărul meu stâng și m-am uitat la soare.

— Te rog, ascultă-mă. frate Caine și îngăduie-mi atât: lasă-mă să mă consult cu căpeteniile mele până când soarele se ridică în înaltul cerului.

— Foarte bine, răspunse el, fără ezitare. Sunt sigur că își dădu seama de situație.

M-am îndepărtat și am ordonat ca nava să fie întoarsă și îndreptată înapoi în direcția corpului de bază al navelor.

Dacă aș fi încercat să fug, Caine m-ar fi urmărit printre Umbre și mi-ar fi distrus navele, una câte una. Praful de pușcă nu lua foc pe Pământul real, dar dacă ne-am fi deplasat foarte departe, ar fi fost folosit și el pentru distrugerea noastră. Caine ar fi făcut rost de praf, pentru că era posibil, în cazul plecării mele, ca flota să nu poată naviga în mările Umbrei fără mine, și atunci s-ar fi scufundat în apele reale de acolo. Așa încât, orice-aș fi făcut, echipajele ori ar fi murit, ori ar fi căzut prizoniere.

Random avusese dreptate.

Am scos Atu-ul lui Bleys și m-am concentrat până s-a mișcat.

— Da? spuse el și vocea îi era agitată.

Aproape că puteam auzi zgomotele bătăliei din jurul lui.

— Suntem în încurcătură, am spus. Șaptezeci și trei de nave au trecut, iar Caine ne-a somat să ne predăm până la amiază.

— Blestemată fie-i privirea! spuse Bleys. N-am reușit cât ai reușit tu. Suntem în miezul unei bătălii acum. O enormă cavalerie ne ciopârțește. Așa încât nu știu ce sfat să-ți dau. Am problemele mele. Fă cum crezi de cuviință. Năvălesc iarăși!

Și contactul dintre noi se întrerupse.

Am extras cartea lui Gérard și am încercat să intru în contact cu el.

Cât a vorbit, mi s-a părut că întrezăresc un țărnam în spatele lui. Parcă-l recunoșteam. Dacă bănuiala mea era corectă, se afla în apele de sud. Nu-mi face nici o plăcere să-mi reamintesc conversația noastră. L-am întrebat dacă mă poate ajuta împotriva lui Caine.

— Am fost de acord numai să te las să treci, îmi spuse. Tocmai de asta m-am retras în sud. Chiar dac-aș vrea, n-aș putea ajunge la tine în timp. N-am fost de acord să te ajut să-l ucizi pe fratele nostru.

Și, înainte de a-i putea răspunde, a și dispărut. Avea dreptate, firește. Fusesse de acord să-mi creeze o ocazie favorabilă, nu să lupte în locul meu.

Și-atunci, ce-mi mai rămânea de făcut?

Am aprins altă țigară. Măsurăm puntea. Nu mai era demult dimineață. Negurile dispăruseră, iar soarele îmi încălzea umerii. În curând, avea să fie amiază. Poate peste două ore...

Mi-am trecut degetele printre cărți, am cântărit pachetul în mână, — aș fi putut încerca ceva, printr-un efort de voință cu ajutorul lor, fie împotriva lui Eric, fie împotriva lui Caine. Exista acest dar al puterii, și poate și altele, de care nu știam nimic. Fuseseră astfel concepute la comanda lui Oberon de mână artistului nebun, Dworkin Barimeu, acel cocoșat cu ochi sălbatici, vrăjitor, preot sau psihiatru — poveștile sunt contradictorii în legătură cu acest subiect — dintr-o Umbră îndepărtată de unde-i salvase Tata de soarta dezastruoasă care-l lovise. Detaliile erau necunoscute, dar, de atunci, Dworkin rămăsese devotat lui pe viață. În mod cert, un mare artist, și nu se putea nega faptul că posedase o putere stranie. Dispăruse cu secole în urmă, după ce crease cărțile și desenase Modelul în Amber.

Am făcut o mulțime de investigații în legătură cu el, dar nimeni nu părea să știe cu adevărat pe unde bântuia.

Poate că Tata îl luase cu el, ca să nu-i afle nimeni tainele.

Caine era pregătit pentru un asemenea atac, iar eu probabil nu-l puteam învinge, deși aș fi fost în stare să-i rezist. Chiar și așa, fără nici un dubiu, căpitanii lui primiseră ordin de atac.

Eric era pregătit pentru orice, dar chiar și dacă nu mai era nimic altceva de făcut, eu tot eram dator să încerc. N-aveam nimic de pierdut, doar sufletul.

Mai exista cartea specială pentru Amber. Mă puteam transporta acolo cu ajutorul ei, să încerc un asasinat, dar mi-am dat seama că șansele erau de unu la un milion să scap cu viață.

În ceea ce mă privește, îmi doream să mor luptând, dar era lipsit de sens ca toți oamenii aceștia să moară odată cu mine. Poate că sângele meu era pângărit, în ciuda puterii mele asupra Modelului. Un adevărat prinț de Amber n-ar fi trebuit să aibă asemenea îndoieli. Mi-am zis că secolele petrecute pe

Umbra Pământ mă schimbaseră, mă temperaseră poate, stârniseră în mine ceva care mă făcea să fiu altfel decât frații mei.

Am hotărât să predau liota și apoi să mă transport în Amber, unde să-l provoc pe Eric la un duel final. Ar fi fost nebun să accepte. Dar, la naiba — nu mai aveam altceva de făcut.

În momentul în care am revenit să-mi fac cunoscute dorințele ofițerilor mei, puterile mă părăsiră, eram înlemnit de durere.

Am simțit contactul și am reușit într-un târziu, să șoptesc: Cine e? printre dinții încleștați. N-a urmat nici un răspuns, doar ceva contorsionat care-mi pătrundea în creier și împotriva căruia eu trebuia acum să mă lupt acolo, în minte.

După un timp, văzând că nu pot fi zdrobit fără luptă îndelungată, vocea lui Eric răzbătu până la mine prin vânt:

— Cum merg lucrurile, frate?

— Rău, am spus sau am gândit, iar el chicoti, deși vocea îi părea sugrumată de eforturile luptei noastre.

— Păcat. Dacă te-ai fi întors și m-ai fi sprijinit, nu ți-ar fi părut rău. Acum, desigur, e prea târziu. Acum nu voi fi fericit decât atunci când vă voi distruge, pe tine și pe Bleys.

Nu i-am răspuns imediat, ci l-am înfruntat cu toată puterea pe care o aveam. Se retrase ușor, dar reuși să mă țină pe loc.

Dacă vreunul din noi ar fi îndrăznit să-și abată atenția doar o clipă, am fi putut ajunge la confruntare fizică directă, sau unul dintre noi l-ar fi depășit pe celălalt în plan mental. Așa însă, îl puteam vedea distinct în încăperile palatului său. Oricare dintre noi ar fi făcut o mișcare greșită, ar fi căzut sub controlul celuilalt.

Ne-am privit cu furie unul pe altul și am încercat fiecare să înfrângem psihicul celuilalt. Ei bine, el rezolvase una din problemele mele, atacându-mă primul. Ținea cartea mea în mâna stângă și era încruntat. Am căutat o ieșire, dar n-am găsit nici una. Oamenii îmi vorbeau, dar nu-i auzeam, cum stăteam acolo, rezemat de balustradă.

Ce oră era? Pierdusem orice noțiune a timpului din clipa în care începuse înfruntarea. Să fi trecut două ore? Oare? Nu puteam fi sigur.

— Îți simt mintea tulburată, spuse Eric. Da, sunt coordonat cu Caine. M-a contactat după parlamentările voastre. Te pot ține astfel până când flota ta va fi distrusă și azvârlită jos, în Rebma, să putrezească. Oamenii tăi vor cădea pradă peștilor.

— Așteaptă, am spus. Ei sunt nevinovați. Bleys și cu mine i-am indus în eroare, dar ei cred că servesc o cauză dreaptă. Moartea lor n-ar ajuta la nimic. Mă pregăteam să predau flota.

— Atunci n-ar fi trebuit să stai atâta pe gânduri, pentru că acum e prea târziu. Nu-l pot chema pe Caine să contramandeze ordinele mele, fără să pierd contactul cu tine, iar în clipa când voi face asta, voi cădea sub dominația ta mentală sau voi suferi un atac fizic. Mințile noastre sunt prea apropiate.

— Presupunând că-ți dau cuvântul meu că n-o să fac asta?

— Oricine și-ar călca jurământul ca să câștige un regat.

— Nu poți să-mi citești gândurile? Îmi voi ține cuvântul!

— Ai o compasiune ciudată față de oamenii ăștia pe care i-ai înșelat și habar n-am ce-a putut determina o asemenea schimbare, dar nu. Chiar și tu o știi. Chiar dac-ai fi sincer în clipa asta — și s-ar putea să fii — tentația ar fi prea mare în clipa în care ți s-ar ivi ocazia. Și tu știi asta. Nu pot să risc.

Avea dreptate. Amber ardea prea puternic în venele noastre.

— Ți-ai îmbunătățit remarcabil arta duelului, comentă el. Se pare că exilul ți-a folosit din punctul ăsta de vedere. Ești foarte aproape de a deveni egalul meu, cu excepția lui Benedict, care s-ar putea să fie mort.

— Nu te amăgi singur. Știi foarte bine că acum te pot învinge. De fapt...

— Nu mă plictisi, N-o să mă duelez cu tine într-o clipă ca asta — și zâmbi, căci îmi citea gândul care izburcea cu prea mare claritate.

— Mi-aș fi dorit mult să fi fost alături de mine, spuse. Mi-ai fi fost de mult mai mare folos decât oricare dintre ceilalți. Pe Julian scuipe. Caine e un laș. Gérard e puternic, dar prost.

Am hotărât să spun singurul cuvânt bun care trebuia.

— Ascultă, am spus. Eu l-am convins pe Random să vină aici cu mine. Nu prea a fost încântat de idee. Cred că el te-ar fi sprijinit, dacă i-ai fi cerut-o.

— Bastardul ăla! N-aș avea încredere în el nici să-mi golească oala de noapte. Într-o bună zi ar fi în stare să-mi pună un piranha în ea. Nu,

mulțumesc. Poate l-aș fi iertat, dacă nu mi l-ai fi recomandat. Ți-ar plăcea să mă vezi strângându-l la sân și spunându-i "frate", nu-i așa? Oh, nu! Sari prea repede în apărarea lui. Asta dovedește atitudinea lui reală, de care, fără îndoială, ți-ai dat și tu seama. Să-l lăsăm pe Random în starea lui de clemență.

Deodată am simțit mirosul de fum și am auzit zgomotul metalului izbit de metal. Asta vroia să însemne un lucru: Caine năvălise asupra noastră.

— Bun! spuse Eric, citindu-mi gândurile.

— Oprește-i! Te rog! Oamenii mei n-au nici o șansă împotriva unei asemenea mulțimi!

— Măcar de te-ai fi predat... lătra el și înjură scurt.

În acea clipă i-am prins gândul. Ar fi vrut să-mi ceară să mă predau în schimbul vieții lor, lăsându-l apoi pe Caine să-și continue măcelul. I-ar fi plăcut să fac asta, dar surescitat, lăsase să-i scape aceste cuvinte.

Mi-am răs în barbă de enervarea lui.

— Oricum, o să pun curând mâna pe tine! spuse el. De îndată ce vor captura nava-amiral.

— Până atunci să te vedem!

Și l-am lovit cu tot ce aveam, pătrunzându-i în minte, rănindu-l cu toată ura de care eram în stare. I-am simțit durerea și asta m-a îndârjit. Pentru toți anii de exil pe care-i trăisem, l-am biciuit, căutând măcar această satisfacție.

Pentru că m-a azvârlit în ciumă, i-am atacat granițele echilibrului mental, căutând să mă răzbun. Pentru accidentul de mașină, de care eram sigur că el era de vină, l-am lovit, căutând să-l torturez în schimbul rănirii mele.

Controlul începu să-i scadă, iar frenezia mea creșu. Am năvălit asupra lui, iar forța lui asupra mea începu să slăbească.

— Diavole! strigă într-un târziu și întinse mâna să acopere cartea pe care o ținea.

Contactul se întrerupse, iar eu am rămas tremurând.

Reușisem. Eram mai bun ca el în războiul dorințelor.

De-acum înainte n-o să-mi mai fie teamă de fratele meu tiran, în orice formă de luptă în doi. Eram mai puternic decât el.

Am inspirat adânc de mai multe ori și am stat încordat, pregătit pentru momentul în care ar fi apărut răceala unui nou atac mental. Dar știam că n-o

să mai apară, oricum nu din partea lui Eric. Simțeam că se temea de furia mea.

Am privit în jurul meu și am văzut lupta. Deja pe punți era sânge. Un vas venise de-a lungul nostru și fuseserăm abordați. O altă navă încerca aceeași manevră pe partea opusă. O săgeată șuieră pe lângă fruntea mea.

Mi-am scos spada și m-am năpustit în încăierare.

Nu știu câți am ucis în ziua aceea. Am pierdut șirul după al doisprezecelea sau al treisprezecelea. Oricum, de vreo două ori mai mulți, în incursiunea mea de unul singur. Forța cu care este înzestrat de obicei un prinț de Amber, forță care-mi permitea să ridic un Mercedes, m-a ajutat în ziua aceea, astfel încât am putut ridica un om într-o singură mână, azvârlindu-l apoi peste bord.

I-am ucis pe toți de pe cele două nave de abordaj, după care am deschis bocaporturile, trimițându-i spre Rebma, unde Random avea să se amuze de măcel. În bătălie pierdusem jumătate din echipajul meu, eu eram acoperit de tăieturi și zgârieturi, dar nici una nu era gravă. Am mers în ajutorul unei alte nave și am mai doborât alți invadatori ai lui Caine.

Supraviețuitorii de pe nava salvată au venit la bordul navei-amiral și aveam iar un echipaj întreg.

— Sânge! am strigat. Dați-mi sânge și răzbunare astăzi, războinicii mei, și veți fi pomeniți veșnic în Amber!

Și, ca un singur om, au ridicat armele și au strigat:

— Sânge!

Și în ziua aceea, sângele, a curs galoane, nu — râuri!

Am mai distrus încă două din navele lui Caine, completându-le cu supraviețuitorii de pe flota noastră. Când ne îndreptam către a șasea, m-am cățărat pe arborele mare și am încercat să fac o evaluare rapidă.

Părea că raportul e de trei la unu în favoarea noastră. Din flota mea rămăseseră între patruzeci și cincizeci și cincizeci și cincizeci de nave.

Am cucerit-o pe cea de-a șasea, și n-a mai trebuit să le căutăm pe-a șaptea și a opta. Au venit ele la noi. Le-am cucerit și pe ele, dar am căpătat mai multe răni în lupta ce m-a lăsat iar cu doar o jumătate de echipaj. Umărul stâng și coapsa dreaptă îmi fuseseră crestate adânc, iar tăietura de pe șoldul drept mă durea.

Când trimiteam navele acelea spre adâncuri, alte două s-au îndreptat spre noi.

Am fugit și am câștigat un aliat într-una din navele mele care ieșise victorioasă în bătălie. Am combinat încă o dată echipajele, de data asta transferând stindardul pe celălalt vas, ce suferise mai puține stricăciuni decât al meu care începuse să ia apă și să se scufunde la tribord.

Nu ne puteam îngădui nici o clipă de răgaz, întrucât se apropia un alt vas, iar oamenii încercau să-l abordeze.

Oamenii mei erau obosiți, și eu Ia fel. Din fericire, nici celălalt echipaj nu era într-o formă mai bună.

Înainte ca a doua navă a lui Caine să-i vină în ajutor, îi nimiciserăm, am trecut la bordul ei, și am transferat din nou stindardul. Vasul acela arăta mult mai bine.

L-am nimic și pe următorul și am rămas astfel cu o navă bună, patruzeci de oameni și răsuflarea întretăiată.

Nu se zărea nimeni care să ne vină acum în ajutor. Fiecare din navele ce-mi mai rămăseseră erau în luptă cu cel puțin una a lui Caine.

O navă de-a lor tocmai se îndrepta spre noi, drept care am luat-o la goană.

Am câștigat astfel poate vreo douăzeci de minute. Am încercat să navighez înspre Umbră, dar ăsta e un lucru dificil, când te afli atât de aproape de Amber. E mult mai ușor să te apropii de cetate decât să pleci, deoarece Amber este centrul, legătura. Dacă aș fi avut încă zece minute, aș fi reușit.

Dar n-am avut.

Când nava se apropie, am văzut încă una îndreptându-se în direcția noastră. Arborase stindardul negru cu verde lângă culorile lui Eric și inorogul alb. Era nava lui Caine.

Vroia să fie de față la măcel.

Am cucerit prima navă și nici n-am avut timp să-i deschidem trapele, când Caine năvăli peste noi.

Am fost surprins pe puntea plină de sânge, cu o duzină de oameni în jurul meu, în timp ce Caine se îndreptă spre prova vasului său și-mi strigă să mă predau.

— Dacă fac asta, îi lași în viață pe oamenii mei? l-am întrebat.

— Da. Aș pierde și eu câțiva oameni din echipaj dacă n-aș face-o, și nu e nevoie de așa ceva.

— Pe cuvântul tău de prinț? am întrebat.

Se gândi o clipă, apoi încuviință.

— Atunci, spune-le oamenilor tăi să lase jos armele și să vină la bordul navei mele, când voi ajunge lângă tine.

Mi-am băgat spada în teacă și am încuviințat la rândul meu.

— Ați luptat foarte bine, și vă iubesc pentru asta, le-am spus oamenilor mei. Dar în locul ăsta am pierdut. Mi-am șters mâinile de mantie în timp ce vorbeam, și le-am șters cu grijă, ca și cum mi-ar fi displăcut să murdăresc o operă de artă.

— Lăsați armele jos și aflați ca isprăvile voastre de astăzi nu vor fi uitate niciodată. Într-o bună zi, vă voi preamări înaintea curții din Amber.

Oamenii, cei nouă uriași roșii și cei trei păroși care mai rămăseseră, izbucniră în plâns când puseră jos armele.

— Să nu credeți că e totul pierdut în bătălia pentru cetate, am spus. N-am pierdut decât o luptă, dar războiul continuă încă, în altă parte. Fratele meu Bleys își croiește drum către Amber în acest moment. Caine se va ține de cuvânt și vă va cruța viețile, când va vedea că am plecat să mă alătur lui Bleys pe Pământ, pentru că n-are de unde să știe că a jurat strâmb venind în Amber. Îmi pare rău că nu vă pot lua cu mine.

Și, astea fiind zise, am scos cartea cu Bleys din pachet și am ținut-o în fața mea, cât mai jos, ca să nu fie văzută de pe celălalt vas.

Caine ajunse în dreptul meu: am simțit o mișcare pe suprafața aceea, rece, rece.

— Cine e? întreabă Bleys.

— Corwin. Cum îți merge?

— Am câștigat bătălia, dar am pierdut mulți oameni. Acum ne odihnim înainte de a măرشălui mai departe? La tine cum e?

— Cred c-am distrus aproape jumătate din flota lui Caine, dar ziua a fost a lui. Acum e pe punctul de a mă aborda. Ajută-mă să scap.

Întinse mâna, am atins-o și m-am prăbușit în brațele lui.

— Începe să devină un obicei, am mormăit, și atunci am observat că și el era rănit la cap, și că avea un bandaj la mâna stângă.

— Am apucat sabia de capătul celălalt, explică el când îmi zări privirea. Doare!

Mi-am recăpătat răsuflarea, după care ne-am îndreptat spre cortul lui, unde a deschis o sticlă de vin și mi-a oferit pâine, brânză și niște carne uscată. Avea încă o mulțime de țigări și am fumat una în timp ce un medic militar îmi bandaja rănile.

Efectivul său atingea cifra de o sută optzeci de mii de oameni. În picioare, pe vârful colinei, la căderea nopții, învăluit de întunericul care se lăsa, am avut viziunea tuturor taberelor militare în care fusesem, întinse în timp și spațiu, pe nenumărați kilometri și de-a lungul secolelor. Lacrimile începură să-mi scalde obraji, gândindu-mă la oamenii care nu sunt ca prinții de Amber, trăind doar o clipă scurtă și transformându-se în țărână, mulți dintre ei trebuind să-și găsească sfârșitul pe câmpurile de bătălie ale lumii.

M-am întors în cortul lui Bleys și am terminat împreună sticla de vin.

VII

În noaptea aceea a fost o furtună cumplită. Nu s-a liniștit nici când zorile se luptau să acopere lumea cu argint, și a continuat de-a lungul întregii zile de mărșăluială.

E un lucru foarte demoralizant să umbli pe jos și să te plouă, mai ales când ploaia e rece. Cât am putut să urăsc noroiul, prin care mi se pare că am petrecut secole mărșăluind!

Am căutat o cale de Umbră în care să nu plouă, dar nici o încercare n-a fost încununată de succes.

Am fi putut mărșălui spre Amber, dar am fi făcut-o cu hainele lipite de noi, în zgomotul tunetelor, cu străfulgerările trăznetelor în spatele nostru.

Noaptea următoare temperatura scăzu brusc, iar dimineața priveam dincolo de steagurile țepene și vedeam o lume devenită albă, sub un cer

cenușiu, bântuit de rafale de zăpadă. Respirația se transforma în dăre în urma mea.

Trupele erau prost echipate pentru așa ceva, în afară de cei păroși, și atunci i-am silit pe toți să se miște mai repede, pentru a preveni degeraturile. Uriașii roșii sufereau. Lumea din care veneau era o lume caldă.

În ziua aceea am fost atacați de tigri, urși polari și lupi. Tigrul ucis de Bleys măsura aproape patru metri cincizeci, din vârful cozii până la bot.

De mult mărșăluiam în noapte, când a început dezghețul. Bleys sili trupele să nu se oprească nici o clipă pentru a le scoate dincolo de Umbrele reci.

Atu-ul pentru Amber arăta că acolo domnea o toamnă caldă, uscată, iar noi ne apropiam de pământul real.

Până la miezul acelei nopți trecuserăm prin lapoviță și zloată, ploi reci, ploi calde, și apoi înainte, într-o lume uscată.

Ni s-a ordonat să instalăm tabăra, cordoane triple de securitate. Având în vedere starea de oboseală a oamenilor, puteam ușor deveni victimele unui atac. Dar oștenii se clătinau pe picioare și nu puteau fi siliți să meargă mai departe.

Atacul s-a produs câteva ore mai târziu și a fost condus de Julian! Amănunte am aflat ulterior din descrierea făcută de supraviețuitori.

Atacul a constat din raiduri de comando împotriva taberelor noastre cele mai vulnerabile, la extremitățile corpului principal. Dacă aș fi știut că e Julian, m-aș fi folosit de Atu-ul lui ca să-ncerc să-l opresc, dar am aflat de-abia după aceea.

Am pierdut aproape două mii de oameni în iarna tăioasă, și încă nu știu la câți le-a făcut de petrecanie Julian.

Deși trupele dădeau semne de demoralizare, au ascultat ordinul de înaintare.

Ziua următoare a fost o ambuscadă continuă. O mână de oameni de talia noastră nu-și putea permite să se bată îndeajuns pentru a înfrunța raidurile de hăituială pe care Julian le declanșa pe flancurile noastre. Am ucis câțiva din oamenii lui, dar nu destui — câte unul de-al lor pentru zece de-ai noștri, cred.

La amiază, traversam valea care mergea paralel cu țărmul mării. Pădurea din Arden era înspre nord, în stânga noastră. Amber se afla drept înainte.

Brizele erau răcoroase și pline de aromele pământului și ale vegetației sale dulci. Câteva frunze căzură. Amber era la o sută treizeci de kilometri distanță, întrezărindu-se ca o sclipire deasupra orizontului.

În după-amiaza aceea, cu o aglomerare de nori, dar cu o ploaie ușoară, fulgerele începură să cadă din ceruri. Apoi furtuna încetă și se ivi soarele, care zvântă totul în jur.

După un timp, am simțit mirosul de fum.

După încă un timp, l-am și văzut, îndreptându-se spre cei aflați de jur-împrejurul nostru.

Apoi, limbile de foc începură să se ridice și să coboare. Se îndreptau către noi, cu pași scârțâitori, constanți; pe măsură ce se apropiau, am început să simțim dogoarea, și undeva, în rândurile din spate ale oștii, izbucni panica. Se auziră strigăte, pe măsură ce coloanele de foc se ridicau și înaintau.

Am început să alergăm.

Fulgi de cenușă cădeau în jurul nostru, iar fumul devenea tot mai dens. Alergam înainte, iar flăcările se năpusteau din ce în ce mai neîndurătoare. Pânzele de lumină și căldură alcătuiau un fulger crescând pe măsură ce alergam, valurile de căldură ne izbeau, ne măturau. Curând, ajunseră să ne încadreze dintr-o parte și din alta, câțiva copaci mai mărunți se contorsionară mușcați de flăcări. Cât vedeai cu ochii, drumul nostru era o alee de foc.

Am alergat mai repede, pentru că simțeam că în curând lucrurile urmau să se înrăutățească.

Și nu ne-am înșelat.

Copaci imenși începură să se răstoarne în calea noastră. Am sărit peste ei, i-am ocolit. Cel puțin ne aflam pe un drum...

Căldura deveni sufocantă, ne era tot mai greu să respirăm. Cerbi și lupi și vulpi și iepuri țopăiau pe lângă noi, fugind odată cu noi, ignorând nu numai prezența noastră, ci și pe cea a dușmanilor lor obișnuiți. Aerul de deasupra fumului părea plin de țipetele păsărilor. Căderea lor printre noi trecea neobservată.

Incendierea acestei păduri vechi, la fel de vulnerabilă ca Pădurea din Arden, mi se părea a fi aproape un sacrilegiu. Dar Eric era prinț în Amber, și curând avea să fie rege. Cred că și eu ar fi trebuit să...

Sprâncenele și părul mi-erău pâr-lite. Gâtul era ca un horn. Câți oameni ne va costa acest asalt? mă întrebam.

O sută zece kilometri de văi cu păduri se întindeau între noi și Amber, și peste cincizeci în spatele nostru, către capătul pădurii.

— Bleys! am spus, gâfâind. La vreo cinci kilometri în fața noastră e o bifurcație! Dacă o luăm la dreapta, putem ajunge mai repede la fluviul Oisen, care se îndreaptă spre mare! Cred că e singura noastră șansă! întreaga Vale a Gamathului e pe cale de a fi făcută scrum! Singura noastră speranță este să ajungem la apă!

Bleys aprobă.

Ne-am continuat cursa, dar focurile ne depășeau. Am reușit să ajungem, la bifurcație, înăbușind flăcările de pe hainele noastre zdrențuite, scoțându-ne cenușa din ochi, scuipând-o din gură, trecându-ne mâinile prin păr când scânteile săreau peste noi.

— Încă un sfert de kilometru, am spus.

Fusesem izbit de mai multe ori de crengi care se prăbușeau. Toate părțile expuse ale pielii zvâcneau de o durere arzătoare, dar nu numai ele, ci și trupul. Am trecut printre ierburi arzânde, îndreptându-ne spre un povârniș la baza căruia, când am ajuns, am văzut apa, iar viteza noastră a crescut, deși nu credeam că așa ceva e posibil. Ne-am azvârlit în apă și ne-am lăsat îmbrățișați de umezeala rece.

Bleys și cu mine am izbutit să plutim cât mai aproape posibil unul de altul, în ciuda curentului care ne purta pe cursul sinuos al Oisenului. Crengile împletite ale copacilor de deasupra erau precum grinzile unei catedrale a focului. Pe măsură ce se rupeau și cădeau în apă, trebuia să ne întoarcem pe burtă și să înotăm sau chiar să ne scufundăm, dacă eram prea aproape de locul în care cădeau. Apele în jurul nostru erau pline de resturi sfârâind sau înnegrite, iar în spatele nostru, capetele celor care supraviețuiseră din armata noastră, păreau un șir de nuci de cocos plutitoare.

Apele erau întunecate și reci, rănilor au început să ne doară, tremuram și ne clănțăneau dinții.

Am parcurs mai mulți kilometri până am scăpat de pădurea în flăcări și am ajuns la câmpie, un loc ideal în care să fim așteptați de Julian cu arcașii

săi. I-am spus asta lui Bleys și el a dat din cap în semn că se gândise la același lucru, deși nu-mi venea să recunosc că nu puteam face mare lucru, chiar dacă știam. Am fost silit să-i dau dreptate.

Pădurile ardeau în jurul nostru, iar noi înotam și eram purtați de curent.

Trecură câteva ore, nu știu câte, până când temerile mele se adevăriră și prima salvă de săgeți se abătu asupra noastră.

M-am scufundat și am înotat mult pe sub apă. Deoarece mă deplasam în direcția curentului, am parcurs un drum lung înainte de a ieși la suprafață.

Cum am ieșit, am fost ținta și mai multor săgeți. Zeii doar puteau ști cât avea să dureze acest duel al morții, dar eu nu-mi doream să fiu acolo și să aflu.

Am inspirat adânc și m-am scufundat iar.

Am atins fundul și mi-am croit drum printre stânci. Am înaintat cât de mult am putut, apoi m-am îndreptat către malul drept, expirând pe măsură ce reveneam la suprafață.

Am țâșnit din apă gâfâind, am tras adânc aer în piept și m-am scufundat iar, fără să arunc nici o privire în jur.

Am înotat până mi-au explodat plămâni, apoi am ieșit iar deasupra.

De data asta n-am mai avut atâta noroc. O săgeată m-a străpuns pe sub umărul stâng. Am reușit să mă scufund și să rup săgeata când am atins fundul. Apoi i-am scos vârful și am continuat să înot ca broasca, folosind brațul drept. Data viitoare când voi ieși, voi fi pierdut, mi-am zis. Așa încât m-am căznit să rămân la fund, până când am văzut stele verzi, iar în creier mi s-a făcut întuneric. Cred că am stat sub apă vreo trei minute.

Dar când am ieșit la suprafață, nu s-a mai întâmplat nimic. Am bătut apa, gâfâind din răputeri.

Mi-am croit drum spre malul stâng și m-am apucat de arbuști.

Am privit în jur. Pe aici copacii erau rari, iar focul nu ajunsese atât de departe. Amândouă malurile păreau pustii, la fel și fluviul. Să fi fost eu singurul supraviețuitor? Puțin probabil. Mai ales, că eram foarte mulți când începuse ultimul marș.

Eram pe jumătate mort de oboseală și tot trupul îmi era biciuit de durere și suferință. Fiecare centimetru de piele părea ars, numai că apele erau atât

de reci, încât tremuram și eram probabil vânăt de frig. Trebuia să ies cât mai repede din râu, dacă vroiam să trăiesc. Simțeam că mai pot face câteva incursiuni subacvatice, și m-am hotărât să le încerc, înainte de a părăsi adâncurile protectoare.

Am mai reușit încă patru scufundări, și am simțit că dacă o încerc și pe a cincea, s-ar putea să nu mai revin la suprafață. Așa că m-am agățat de o stâncă, mi-am recăpătat suflul, apoi m-am târât pe mal.

M-am rostogolit pe spate și am privit în jur. N-am recunoscut locurile. Focul încă nu ajunsese aici.

În dreapta mea era un pâlc des de arbuști și m-am târât către el, am intrat între arbuști, m-am prăbușit cu fața în jos și am adormit.

Când m-am trezit, mi-aș fi dorit să n-o mai fi făcut niciodată. Fiecare centimetru din trup mă durea și mă simțeam rău. Am zăcut acolo ore întregi, pe jumătate delirând, abia într-un târziu am reușit să mă îndrept, clătinându-mă, înapoi spre râu, din care am băut apă, cu multă poftă. M-am reîntors la pâlcul de arbuști și am adormit din nou.

Mă durea peste tot când mi-am recăpătat cunoștința, dar eram ceva mai întremat. M-am mai dus o dată la râu și am revenit în ascunzătoare, și cu ajutorul Atu-ului înghețat am aflat că Bleys era încă în viață.

— Unde ești? m-a întrebat după ce am stabilit contactul.

— Al dracului să fiu dacă știi, am răspuns. Sunt norocos că sunt undeva. Oricum, lângă mare. Aud valurile și recunosc mirosul.

— Ești lângă râu?

— Da!

— Pe care mal?

— Stângul, cum stai cu fața spre mare. Spre nord.

— Atunci rămâi acolo, îmi spuse, și-o să trimit pe cineva după tine. Acum reunesc forțele noastre. Deja am peste două mii la un loc, iar Julian n-o să se aventureze până la noi. Mulți care s-au rătăcit ni se vor alătura imediat.

— E-n regulă, am spus și asta a fost tot.

Am rămas pe loc. Am adormit de îndată.

I-am auzit strecurându-se în apropierea arbuștilor și m-am trezit. Am dat câteva rămurele la o parte și am privit cu atenție.

Erau trei dintre uriașii roșii.

Mi-am pus în ordine veșmintele, mi-am periat ciorapii, mi-am trecut o mână prin păr, m-am ridicat, am inspirat adânc de câteva ori și am pășit înainte.

— Sunt aici, am spus.

Doi dintre ei se răsuciră brusc, cu spadele în mâini, în clipa în care îmi auziră vorba.

Dar își reveniră imediat, zâmbiră, făcură o plecăciune și mă conduseră înapoi în tabără. Cam la trei kilometri distanță. Am reușit să merg fără să fiu sprijinit.

— Acum avem peste trei mii, mă informă Bleys de cum mă văzu.

Apoi chemă un medic militar să aibă din nou grijă de mine.

Nu ne-a tulburat nimeni în noaptea aceea, iar restul trupelor noastre s-a adunat pe parcursul nopții și în ziua următoare.

Aveam acum aproape cinci mii de oameni. Amber-ul se zărea în depărtare.

Pe la amiază, parcurseserăm vreo douăzeci și cinci de kilometri. Am mărșăluit de-a lungul plajei, și n-am zărit nici urmă de Julian.

Durerea arsurilor mele începuse să scadă. Coapsa mi se însănătoșise, dar umărul și brațul mă dureau încă îngrozitor.

Am mărșăluit mai departe, și, curând, ne aflam la mai puțin de șaizeci de kilometri de Amber. Vremea era frumoasă, iar pădurea din stânga noastră era o ruină dezolantă, înnegrită. Focul distrusese cea mai mare parte a lemnului din vale, ceea ce pentru prima dată era în favoarea noastră. Nici Julian, nici altcineva, nu ne mai putea prinde într-o ambuscadă. L-am fi văzut venind de la doi kilometri distanță. Am mai parcurs încă cincisprezece kilometri înainte de apusul soarelui și ne-am instalat tabăra pe plajă.

A doua zi mi-am amintit că era foarte puțin până la încoronarea lui Eric și i-am spus lui Bleys. Aproape că pierdusem șirul zilelor, dar ne-am dat seama că mai rămăseseră doar câteva.

Am mărșăluit forțat până la amiază, apoi ne-am odihnit. Ne aflam la patruzeci de kilometri distanță de poalele Kolvirului. În amurg, distanța era de cincisprezece kilometri.

Și am continuat marșul până la miezul nopții când ne-am instalat iarăși tabăra.

Începeam să mă simt din nou plin de viață.

Am exersat câteva atacuri cu spada și aproape că mi-au reușit. Ziua următoare mă simțeam și mai bine.

Am mărșăluit până am ajuns la poalele Kolvirului, unde eram așteptați de toate forțele lui Julian, unite cu cele ale flotei lui Caine, care acționau acum ca infanteriști.

Bleys rămase pe loc și blestemă cumplit, ca Robert E. Lee la Chancellorsville, după care am atacat.

Rămăsesem poate, vreo trei mii de oameni când am ieșit victorioși în lupta cu armatele trimise de Julian împotriva noastră. Julian firește că a scăpat. Dar noi am câștigat. În noaptea aceea a fost sărbătoare. Câștigaserăm.

Mi-era foarte teamă, și i-am împărtășit temerile mele lui Bleys. Trei mii de oameni împotriva Kolvirului.

Eu pierdusem flota, iar Bleys pierduse peste nouăzeci și opt la sută din infanteriști. Asta nu mi se părea motiv de bucurie.

Era o treabă care nu-mi mirosea a bine.

Dar a doua zi am început ascensiunea. Exista o scară, care îngăduia oamenilor să meargă câte doi, unul lângă altul. Din păcate, urma să se îngusteze, obligându-ne să mergem în șir.

Am urcat o sută de metri spre Kolvir, apoi două sute, apoi trei.

Apoi dinspre mare izbucni furtuna, dar ne-am ținut tare, deși eram biciuiți de vânturi.

Când s-a isprăvit furtuna, am descoperit că pierduserăm două sute de oameni.

Ne-am încăpățânat să mergem mai departe, dar curând începură ploile. Drumul devenise abrupt, mai alunecos. Străbătusem poate un sfert din drum

când ne-am întâlnit cu o coloană de oameni înarmați, care cobora. Primul dintre ei schimbă câțiva pumni cu șeful avangardei noastre, și doi oameni căzură. Am mai câștigat două trepte, și un altul se prăbuși.

Așa am continuat ascensiunea preț de încă o oră, după care am socotit că ne aflam cam la o treime de vârf, iar șirul nostru se rărea văzând cu ochii. Era bine că uriașii noștri roșii erau mai puternici decât oștenii lui Eric. Se mai auzeau zăngănit de arme, câte un strigăt scos de cel care se prăbușea. Uneori era un oștean roșu, din când în când dintre cei păroși, dar cel mai adesea purta culorile lui Eric.

Am reușit să străbatem jumătate din drum, luptând pentru fiecare treaptă. Odată ajunși în vârf am fi dat peste scara cea largă, a cărei dublură din Rebma nu era decât o reflectare a celei reale. Ne-ar fi condus către Marele Arc, care era intrarea dinspre răsărit în Amber.

Din avangarda noastră rămaseră cincizeci. Apoi patruzeci, douăzeci, o duzină...

Parcurseserăm deja două treimi din urcuș, iar scara se desfășura în zig-zag înainte și înapoi în fața Kolvirului. Scara estică este rareori folosită. Are un rol decorativ. Planurile noastre inițiale erau să pătrundem prin valea acum înnegrită și apoi să ocolim, să ne cățărăm și să intrăm prin calea vestică, peste munți, și să pătrundem în Amber din spate. Focul și Julian ne-au silit să schimbăm tactica. Nereușindu-ne tentativa de a urca și ocoli trebuia un atac frontal sau nimic. Și de nimic nu putea fi vorba.

Încă patru războinici ai lui Eric se prăbușiră, iar noi am câștigat patru trepte. Deodată omul nostru din frunte se prăbuși și astfel am mai pierdut unul.

Briza dinspre mare era tăioasă și rece, iar păsările se adunau la poalele muntelui. Soarele se ivi printre nori, de parcă Eric renunțase la puterea lui de a influența vremea, acum când ne luptam cu oștenii lui.

Am mai înaintat șase trepte și am pierdut încă un om.

Era straniu și trist și sălbatic...

Bleys stătea înaintea mea. Curând îi va veni și lui rândul. Apoi al meu, dacă el avea să piardă.

Rămăseseră șase din avangardă.

Zece trepte...

Apoi am rămas cinci.

Am înaintat, încet, și pe fiecare treaptă cât puteam vedea înapoia mea, era sânge. Există o morală aici, undeva.

Al cincilea om a ucis patru înainte de a pieri el însuși prăbușindu-se în zig-zag, la vale.

Cel de-al treilea lupta cu câte o spadă în fiecare mână. Era pentru el o cauză sacră; ardoarea și zelul său se vedeau la fiecare lovitură. Ucise trei înainte de a muri.

Următorul nu mai era atât de zelos, sau atât de bun în lupta cu spada. Căzu imediat, și mai rămaseră doi.

Bleys își scoase spada sa lungă, filigranată, și vârful ei sclipi în soare.

— Curând frate, spuse, vom vedea ce vor face împotriva unui prinț!

— Numai unul, sper! am spus, și el chicoti.

Aș spune că parcurseserăm trei sferturi din drum când, în sfârșit îi veni rândul lui Bleys.

Se repezi înainte, înlăturându-l imediat pe primul care îl înfruntă. Vârful spadei străpunse gâtul celui de-al doilea, iar tăișul căzu de-a lungul capului celui de-al treilea, îndepărtându-l și pe acesta. Duelă câteva clipe cu al patrulea și-l trimise pe lumea cealaltă.

Stăteam pregătit cu spada în mână, pe măsură ce-l priveam pe Bleys și înaintam.

Era bun, mai bun decât mi-l aminteam eu. Înainta ca un vârtej, iar spada parcă prinsese viață în lumină. Cădeau sub ea — cum mai cădeau, prietene! Orice s-ar spune despre Bleys, în ziua aceea și-a onorat rangul din plin.

Mă întrebam cât mai putea rezista.

În mâna stângă avea o dagă, pe care o folosea cu eficiență brutală de câte ori ajungea să lupte corp la corp. O lăsă înfiptă în gâtul celei de-a unsprezecea victimă.

Nu puteam zări capul coloanei care ne înfrunta. Din cât vedeam, probabil că se întindea până în vârf. Speram să nu vină și rândul meu. Aproape credeam că așa va fi.

Încă trei oameni zburară pe lângă mine și ajunserăm pe un mic palier, la o cotitură. Bleys curăță și palierul și începu urcușul.

L-am privit o jumătate de oră, iar dușmanii mureau pe capete. Auzeam murmurele de respect și admirație ale celor din spatele meu. Îl și vedeam izbutind să ajungă singur în vârf.

Folosea orice truc posibil. Le bloca spadele și ochii cu mantia. Punea piedici războinicilor. Îi apuca de încheieturi și le răsucea brațele cu toată forța de care era în stare.

Am ajuns pe palier. Bleys avea puțin sânge pe mânecă, dar zâmbea încontinuu, iar războinicii din spatele celor pe care-i ucidea erau palizi ca moartea. Asta îi era și lui de folos. Iar faptul că eu stăteam pregătit să-l înlocuiesc contribuia, de asemeni, la înfricoșarea lor și îi tăcea să se miște mai încet, mai precauți. Auziseră deja de bătălia navală, dar asta am aflat-o mai târziu.

Bleys își croi drum către următorul palier, îl curăță, se întoarse, începu să urce. Nu mi-aș fi închipuit că poate ajunge atât de departe. Pe mine, unul, nu mă vedeam în stare să fi ajuns până aici. Era cea mai fenomenală demonstrație de artă a duelului și de rezistență pe care o văzusem de când Benedict reușise să treacă peste Arden împotriva "Moonrider"-ilor din Ghesh.

Observam însă că începea să obosească. De-aș fi găsit o cale să-l ajut, să-l înlocuiesc un timp...

Dar n-am găsit. Așa că l-am urmat, temându-mă că fiecare lovitură ar putea fi ultima.

Știam că începea să-și piardă puterile. Ne aflam la mai puțin de o sută de picioare de vârf.

Dintr-odată mi s-a făcut milă de el. Era fratele meu și-mi făcuse numai bine. Nu cred că atunci se gândise că va izbândi, deși continua să lupte... pur și simplu dându-mi mie șansa să urc pe tron.

A mai ucis încă trei, dar spada lui se mișca de fiecare dată tot mai încet. Cu al patrulea s-a luptat vreo cinci minute, înainte de a-l înfrânge. Eram convins că următorul va fi și ultima victimă.

Totuși, n-a fost așa.

Când îl ucise pe acesta, mi-am mutat spada din mâna dreaptă în stânga. Mi-am scos daga cu dreapta și am azvârlit-o.

Intră până-n plăsele în gâtul războinicului.

Bleys sări două trepte și-l izbi în genunchi pe cel din fața sa, retezându-i tendoanele și prăbușindu-l în hău.

Pe următorul îl izbi puternic în pântec, scoțându-i mațele.

M-am năpustit înainte, ca să ajung exact în spatele lui, gata pregătit. Dar n-avea încă nevoie de mine.

Pe următorii doi, îi ucise cu o nouă explozie de energie. Celor din spatele meu le-am cerut încă o dagă, care mi-a fost transmisă din mână în mână.

Am ținut-o pregătită până când l-am văzut pe Bleys înmuindu-se iarăși, și abia atunci am aruncat-o asupra celui cu care se lupta.

Tipul era în fandare când primi lovitura, astfel încât fu izbit de plăsea, nu de tăiș. Îl lovi în cap, iar Bleys îl împinse cu umărul și-l aruncă în gol. Numai că următorul se repezi înainte, și, cu toate că am reușit să-l străpungem, îl lovi pe Bleys în umăr și căzură amândoi peste margine.

Din reflex, aproape fără să știu ce fac, luând totuși acele decizii de microsecunde pe care ți le explici de-abia după ce au avut loc, am dus mâna stângă la centură, am smuls pachetul cu Atu-uri și le-am azvârlit spre Bleys, care păru că stă nemișcat o clipă — atât de repede au reacționat mușchii și reflexele mele — și am urlat:

— Prinde-le, nebunule!

Și le prinse.

N-am mai avut timp să văd ce s-a întâmplat mai apoi, pentru că am parat și am atacat.

Atunci începu ultimul tur al călătoriei noastre pe Kolvir.

Să mai spunem doar că până la urmă am reușit și că eram aproape sfârșit de oboseală când ostașii mei au venit să mă ajute acolo, pe palier.

Ne-am consolidat forțele și ne-am năpustit înainte.

Ne-a trebuit o oră să ajungem la Marele Arc.

Am trecut prin el. Am intrat în Amber.

Oriunde s-ar fi aflat Eric, sunt sigur că nu-și închipuia că am ajuns atât de departe.

Și mă întrebam unde era Bleys? Avusese oare șansa să înșface un Atu și să-l folosească, înainte de a se zdrobi? Cred că nu voi afla niciodată.

Subestimaserăm totul, de la început până la sfârșit. Acum eram în inferioritate numerică, și singurul lucru care ne rămânea de făcut era să continuăm lupta până la capăt, cât mai puteam rezista. De ce făcusem o asemenea nebunie, aruncându-i Atu-urile mele lui Bleys? Știam că el n-are Atu-uri proprii și asta-mi dictase această reacție, probabil determinată și de anii mei petrecuți pe Umbra-Pământ. Dar le-aș fi putut folosi pentru salvarea mea, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură rea.

Și lucrurile chiar luară o întorsătură rea.

Am continuat lupta până în amurg, când am rămas numai o mică parte dintre noi.

Am fost împresurați într-un loc la o mie de metri în interiorul Amber-ului, situat încă departe de palat. Luptam în apărare și oamenii mureau pe capete. Eram copleșiți numericeste.

Llewella sau Deirdre mi-ar fi putut oferi adăpost. De ce făcusem asta?

Am ucis încă un om și-am uitat de întrebare.

Soarele apunea și întunericul năpădea cerul.

Mai rămăsesem câteva sute, și nu ne apropiaserăm prea mult de palat.

Atunci l-am văzut pe Eric și l-am auzit urlând câteva ordine. Ah, dac-aș fi putut ajunge la el!

Dar n-am putut.

Probabil m-aș fi predat, pentru a salva ostașii care supraviețuiseră, care mă slujiseră extraordinar până atunci.

Dar nu era nimeni căruia să mă predau, nimeni care să ceară să ne predăm. Eric nu m-ar fi putut auzi, chiar dacă aș fi strigat. Era izolat, și nu făcea altceva decât să ordone oamenilor săi să înainteze.

Am continuat lupta până am rămas o sută de oameni.

Să punem punctul pe "i".

Au fost uciși toți, în afară de mine.

Asupra mea au aruncat plase și au tras săgeți boante.

În cele din urmă, m-am prăbușit și am fost legat fedeleș, și după aceea totul a dispărut, în afară de un coșmar care s-a agățat de mine și n-a vrut să dispară, orice-am încercat.

Pierdusem.

M-am trezit într-o carceră subterană din Amber, îndurerat că ajunseseam până aici.

Faptul că eram încă în viață însemna că Eric plănuia ceva în legătură cu mine. Am văzut instrumentele de tortură și cătușe, flăcări și clești, zăcând acolo pe paiele jilave și am anticipat umilirea mea viitoare.

Cât timp fuseseam fără cunoștință? Habar n-aveam. Am cercetat celula în căutarea unui mijloc de a mă sinucide. N-am găsit nimic care să-mi servească acestui scop.

Toate rănille ardeau ca niște sori, și eram atât de obosit...

M-am întins pe jos și am adormit iar.

M-am trezit, și încă nu venise nimeni după mine. Nimeni care să poată fi mituit, nimeni care să poată fi torturat.

Dar nici de mâncat nu mi s-a adus.

Zăceam acolo, înfășurat în mantia mea, și revedeam tot ce se-ntâmplase din clipa în care mă treziseam în Greenwood și refuzasem să fac injecția. Poate era mai bine să nu mă fi trezit.

Am știut atunci ce-nseamnă disperarea.

Curând Eric va fi încoronat rege al Amber-ului. Probabil, evenimentul avusese deja loc. Dar somnul era un lucru atât de plăcut, iar eu eram atât de obosit...

Singura șansă reală pe care o aveam: să mă odihnesc și să uit de rănille mele. Celula era întunecată, împuțită și jilavă...

VIII

De câte ori m-am trezit și am adormit la loc, nu mai știu. De două ori am găsit pâine și carne și apă pe o tavă lângă ușă. De ambele dăți, am golit tava.

Celula mea era neagră ca smoala și foarte friguroasă. Am așteptat, și-am așteptat....

Apoi, au venit după mine.

Ușa se deschise cu zgomot și se zări o lumină slabă care m-a făcut să clipesc și mi s-a spus să ies.

Coridorul era plin până la refuz cu oameni înarmați, așa încât nu puteam încerca nimic. Mi-am pipăit barba țepoasă de pe obraz și am mers unde m-au dus ei.

După un drum lung, am ajuns în holul scării în spirală și am început să urcăm.

N-am întrebat nimic pe parcurs și nimeni nu mi-a zis nimic.

Când am ajuns la capătul scării, am fost condus mai departe în palatul propriu-zis. M-au dus într-o încăpere caldă, curată și mi-au poruncit să mă dezbrac, ceea ce am și făcut. Apoi am intrat într-o cadă cu apă fierbinte, și a sosit un slujitor care m-a frecat cu peria, m-a bărbierit și mi-a tuns părul. Când m-am uscat, mi s-au dat haine noi, negru cu argintiu.

Le-am îmbrăcat și mi s-a pus pe umeri o mantie neagră, având drept cataramă un trandafir argintiu.

— Sunteți gata! spuse sergentul gărzii. Veniți pe aici!

L-am urmat, iar restul gărzii a mers în urma mea.

Am fost dus departe, în spatele palatului, unde un fierar mi-a pus cătușe la încheieturi, lanțuri la glezne, legate între ele cu zale prea grele ca să le pot rupe. Dacă aș fi opus rezistență, știam că aș fi fost înfrânt și rezultatul ar fi fost același. Nu voiam să fiu iarăși bătut, așa că m-am resemnat.

Apoi lanțurile au fost ridicate de câțiva gardieni, și am fost condus înapoi către intrarea în palat. N-aveam ochi pentru măreția din jurul meu. Eram un prizonier. Curând voi fi ucis sau tras pe roată. Acum nu puteam face nimic. Când am trecut prin încăperile unde mă jucasem, copil fiind, o privire furișată pe fereastră îmi dezvălui că era pe înnoptate și nu mai era timp pentru nostalgii.

Am fost condus printr-un coridor lung și apoi în marea sufragerie.

Peste tot erau mese, și oamenii stăteau lângă ele, iar pe mulți dintre ei îi cunoșteam.

Toate toaletele și costumele superbe din Amber sclipeau în jurul meu pe trupurile nobililor, se auzea muzică în surdină, lângă lumina făcliilor, mâncarea era deja pe mese, cu toate că nimeni nu mânca încă.

Am văzut figuri pe care le-am recunoscut, de pildă pe Flora, și câteva figuri străine. Era și menestrelul, Lordul Rein — da, eu îl făcusem cavaler — pe care nu-l văzusem de secole.

Și-a întors privirea când m-am uitat spre el.

Am fost dus la picioarele mesei imense din centru și silit să mă așez acolo.

Gardienii au rămas în picioare în spatele meu. Au fixat capetele lanțurilor mele în inele proaspăt instalate în podea. Locul din capul mesei mele era încă liber.

N-am recunoscut-o pe femeia din dreapta mea, dar bărbatul din stânga mea era Julian. L-am ignorat și m-am uitat la doamnă, o blondă micuță.

— Bună seara, am spus. Nu cred că ne cunoaștem. Mă numesc Corwin.

Femeia privi neajutorată spre bărbatul din dreapta ei, un tip mătăhălos, roșcat, plin de pistrui. Acesta se făcu că nu vede și deveni brusc interesat de conversația animată cu femeia din dreapta lui.

— Puteți vorbi cu mine liniștită, nu vă fie teamă. Nu se ia.

Reuși să zâmbescă slab și spuse:

— Eu sunt Cârmei. Ce mai faci. Prinț Corwin?

— Ai un nume drăguț, și mă simt foarte bine. Dar ce cauți o fată drăguță ca tine într-un asemenea loc?

Bău rapid o gură de apă.

— Corwin, spuse Julian, mai tare decât ar fi fost nevoie, am senzația că doamna te găsește obraznic și respingător.

— Asta ți-a spus ție doamna până acum, în seara asta? I-am întrebat și el nu se înroși. Se albi.

— Ajunge! M-am săturat!

M-am încordat ca un arc, și am zăngănit anume lanțurile. Pe lângă efectul produs, am aflat și câtă libertate de mișcare aveam. Nu îndeajuns, firește. Eric avusese grijă de asta.

— Vino mai aproape și șoptește-mi la ureche obiecțiile tale, frate, am spus.

Dar n-o făcu.

Fusesem ultimul care mă așezasem la masă, așa încât știam că sosise timpul. Așa era.

Din șapte trompete țâșniră cinci note și Eric își făcu apariția.

Toată lumea se ridică în picioare.

În afară de mine.

Cu greu reușiră gardienii să mă ridice în picioare, mai mult trăgându-mă de lanțuri și așa m-au și ținut.

Eric zâmbi și coborî pe scara din dreapta mea, abia zăream culorile lui sub roba de hermină pe care o purta.

Merse până în capul mesei și se așeză în fața scaunului său. Sosi un slujitor care rămase în spatele lui, iar paharnicii începură să toarne vinul.

Când toate paharele fură umplute, Eric îl ridică pe al lui.

— Fie să trăiți veșnic în Amber, care să dăinuie veșnic! și toată lumea ridică paharele.

În afară de mine.

— Ridică-l! spuse Julian.

— Împinge-l tu! i-am răspuns.

Nu mă ascultă, fulgerându-mă doar cu privirea. Dar m-am aplecat rapid înainte și am ridicat paharul. Erau aproape o sută de oameni între noi, dar vocea mea ajunse la el. Iar Eric era cu ochii pe mine, când am spus:

— Pentru Eric, cel care stă la picioarele mesei!

Nimeni nu îndrăzni să sară la mine când Julian își goli paharul pe podea.

Toți ceilalți tăcură la fel, dar eu am reușit să dau pe gât jumătate din al meu înainte de a-mi fi smuls din mână. Eric se așeză și nobilii tăcură la fel, iar eu am fost lăsat să cad în scaunul meu.

Acum se aduceau bucatele și, pentru că mi-era foame, am mâncat la fel de bine ca ceilalți, chiar mult mai bine decât mulți dintre ei.

Muzica răsuna încontinuu, iar masa dură peste două ore. Nimeni nu-mi adresă vreun cuvânt în tot acest timp, și nici eu n-am spus nimic. Dar prezența mea se făcea simțită, iar masa noastră era mai tăcută decât celelalte.

Caine stătea ceva mai încolo la aceeași masă. Lângă mâna dreaptă a lui Eric. Am tras concluzia că Julian nu se bucura de favoruri.

Nu erau de față nici Random, nici Deirdre.

Mai erau mulți alți nobili pe care-i recunoșteam, pe unii contasem cândva ca prieteni, dar nici unul dintre ei nu-mi întoarse privirea.

Mi-am dat seama atunci că, pentru a deveni rege în Amber, Eric avea nevoie doar de o mică formalitate.

Și aceasta a urmat la scurtă vreme.

După masă n-au fost discursuri. Eric se ridică în picioare și așa rămase, nimic mai mult.

Se auzi un alt semnal de trâmbițe și un sunet hârâit în aer.

Apoi avu loc o procesiune, care se îndrepta înspre sala tronului din Amber.

Știam ce urmează.

Eric rămase în picioare în fața tronului și toată lumea făcu o plecăciune în afară de mine, adică eu am fost forțat de ei să îngenunchez.

Astăzi era ziua încoronării lui.

Se lăsă o liniște mormântală. Apoi Caine aduse perna pe care era pusă coroana Amber-ului. Îngenunche și încremeni în această poziție, ridicând perna deasupra capului.

Atunci am fost smucit în picioare și târât înainte. Știam ce-o să urmeze. Mi-am dat seama într-o clipă și m-am împotrivit. Dar am fost lovit și silit să îngenunchez la picioarele scării din fața tronului.

Muzica crescă ușor în intensitate — era "Greensleeves"³ — și undeva în spatele meu Julian rosti:

— Priviți încoronarea unui nou rege în Amber!

Apoi spre mine, în șoaptă:

— Ia coroana și înmânează-i-o lui Eric. Se va încorona singur!

Priveam coroana Amberului pe perna purpurie pe care-o ținea Caine.

Era fasonată în argint și avea vârfuri, fiecare în capăt cu câte o piatră scumpă. Era bătută în smaralde și avea două rubine imense de fiecare parte.

Nu m-am mișcat, gândindu-mă la vremurile în care văzusem chipul tatălui nostru sub ea.

— Nu, am spus simplu și am simțit o lovitură pe obrazul stâng.

— Ia-o și dă-i-o lui Eric, repetă Julian.

³ Greensleeves = Mânecele verzi

Am încercat să-l lovesc, dar lanțurile erau strânse tare. Am fost lovit iarăși.

M-am uitat la vârfurile coroanei.

— Foarte bine, am spus într-un târziu și am luat coroana.

Am ținut-o un timp cu ambele mâini, apoi brusc, mi-am pus-o pe cap și am strigat:

— Mă încoronez eu, Corwin, rege al Amber-ului!

Mi-a fost smulsă imediat și pusă înapoi pe pernă.

Am primit mai multe lovituri în spate.

Un murmur străbătu sala.

— Acum ridic-o și mai încearcă o dată, repetă Julian. Ia-o și dă-i-o lui Bric!

Încă o lovitură.

— Bine, am acceptat simțind cum mi se udă cămașa. De data asta am azvârlit-o, sperând să-i scot un ochi lui Eric.

Acesta o prinse în dreapta și zâmbi spre mine, în timp ce loviturile se prăvăleau asupra mea.

— Mulțumesc, spuse. Și-acum, ascultați-mă, voi cei de față și voi cei care mă auziți în Umbră. Preiau coroana și tronul în această zi. Iau în mâinile mele sceptrul regatului Amber. Am câștigat cinstit tronul și îl iau și-l voi păstra prin dreptul pe care mi-l dă sângele meu.

— Mincinosule! am strigat, și o mână îmi astupă gura.

— Mă încoronez eu însumi, Eric întâiul, Rege al Amber-ului!

— Trăiască regele! strigară nobilii de trei ori.

Atunci se aplecă înainte și-mi șopti:

— Ochii tăi au privit la cea mai frumoasă priveliște pe care au văzut-o vreodată... Gărzi! Duceți-l pe Corwin la fierărie, și să-i fie scoși ochii din cap! Să-și amintească ce-a văzut astăzi ca pe un ultim lucru pe care l-a mai văzut vreodată! Apoi azvârliți-l în întunecimea celei mai adânci temnițe sub Amber, și fie-i uitat numele!

Am scuipat, și asupra mea s-a abătut o ploaie de lovituri.

M-am luptat pentru fiecare pas, dar am fost luat pe sus din sală. Nimeni nu m-a privit când am fost scos de-acolo, și ultimul lucru pe care mi-l amintesc

a fost imaginea lui Eric așezat pe tronul lui, binecuvântându-i pe nobilii din Amber și zâmbind. Mi s-a făcut ceea ce ordonase să mi se facă și, din fericire, am leșinat înainte de-a se termina.

Habar n-am cât a trecut până când m-am trezit în întuneric deplin și am simțit durerile cumplite din cap. Poate atunci am rostit blestemul, sau poate atunci când fierul înroșit în foc cobora spre ochii mei. Nu mai țin minte, dar știu că Eric nu va rămâne pe tron, pentru că blestemul unui prinț de Amber, rostit cu toată furia de care e în stare, are întotdeauna efect.

Mi-am înfipt mâinile în paie, în întunericul absolut din celula mea, dar nici o lacrimă nu se prelinse. Asta era cumplit. După un timp — numai voi zei și cu mine știți cât a durat — somnul veni din nou.

Când m-am trezit, durerea era la fel de intensă. M-am ridicat în picioare. Am măsurat dimensiunile celulei mele. Patru pași în lățime, cinci în lungime. În podea se afla o gaură pentru nevoi și o saltea de paie într-un colț. Ușa avea o mică fantă la bază, iar dincolo de ea se afla o tavă pe care erau o bucată de pâine mucegăită și o sticlă de apă. Am mâncat și am băut, dar nu m-am înviorat.

Capul mă durea îngrozitor, și sufletul îmi era sfâșiat. Am dormit cât de mult am putut, și n-au venit să mă vadă. M-am trezit, am traversat celula și am pipăit după mâncare, și-am mâncat după ce am găsit-o. Am dormit cât de mult am putut.

După șapte reprize de somn nu mai simțeam durerea în orbite. Îl uram pe fratele meu care era rege în Amber. Mai bine m-ar fi ucis.

M-am întrebat ce reacție ar fi avut poporul dacă ar fi știut ce s-a întâmplat, dar n-am găsit răspuns.

Dar când întunericul se va abate asupra Amber-ului, oricum Eric se va căi, îmi ziceam. De asta eram sigur, și m-am mai liniștit.

Astfel începură zilele mele de beznă, și n-aveam nici un mijloc de a măsura trecerea lor. Chiar dacă aș fi avut ochi în orbite, n-aș fi putut deosebi ziua de noapte.

Timpul își vedea de drumul lui, ignorându-mă. Erau momente în care mă treceau sudorile la gândul ăsta și mă cutremuram. Eram aici de luni de zile? Sau ore? sau săptămâni? Sau ani?

Uitasem complet de timp. Dormeam, băteam celula în sus și-n jos (știam exact unde să pun piciorul și unde să mă întorc), și mă gândeam la lucrurile pe care le făcusem sau nu le făcusem. Uneori stăteam cu picioarele încrucișate și respiram lent și adânc, îmi goleam mintea și rămâneam astfel, cât de mult puteam.

Asta mă ajuta — să nu mă gândesc la nimic.

Eric acționase inteligent. Deși puterea era în mine, acum era inutilă. Un orb nu poate merge printre Umbre.

Barba îmi crescuse până la piept, iar părul era foarte lung. La început, aveam tot timpul senzația de foame, dar după un timp pofta scăzu. Uneori amețeam când mă ridicam prea brusc în picioare.

Încă puteam vedea, în coșmarurile mele — dar lucrul ăsta mă îndurera mai mult când eram treaz.

Cu toate astea, mai târziu, am început să mă simt cumva detașat de evenimentele care mă aduseseră aici. Era aproape ca și cum s-ar fi întâmplat unei alte persoane. Și asta era adevărat.

Pierdusem foarte mult în greutate. Mă imaginam palid și slab. Nici măcar nu puteam să plâng, deși simțisem nevoia de câteva ori. Ceva nu era în regulă cu canalele lacrimale. Era un lucru cumplit ca un bărbat să fie adus în starea asta.

Și într-o zi, am auzit o zgârietură ușoară pe ușă. N-am luat-o în seamă. Se auzi iar, și tot n-am reacționat.

Apoi cineva îmi șopti numele, ca o întrebare. Am traversat celula.

— Da? am răspuns.

— Sunt eu, Rein, spuse o voce. Cum te simți?

Am izbucnit în râs la întrebarea asta.

— Minunat! Oh, minunat! Fripturi și șampanie în fiecare seară, și femei. Doamne! Ar trebui să joci și tu scena asta într-o zi!

— Îmi pare rău, dar nu pot face nimic pentru tine!

I-am simțit durerea din glas.

- Știu.
- Aș face dac-aș putea, îmi spuse.
- Știu și asta!
- Ți-am adus câte ceva. Fii atent!

Ușița de la baza celulei scârțâi ușor, deschizându-se de câteva ori la rând.

- Ce-i aici? am întrebat.
- Câteva haine curate, trei pâini proaspete, o bucată mare de brânză, carne, două sticle de vin, un cartuș de țigări și o mulțime de chibrituri.

Vocea mi se gătuie de emoție.

- Îți mulțumesc, Rein. Ești un tip extraordinar. Cum ai reușit?
- Îl cunosc pe gardianul care e de serviciu. N-o să scoată un cuvânt. Îmi este prea mult dator.
- Ar putea încerca să scape de datorii ținând. Așa că n-o mai face încă o dată. Oricât de mult mi-ar plăcea. Inutil să-ți spun că voi distruge dovezile.
- Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel, Corwin.
- Și eu. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine când ți s-a ordonat să n-o faci.

- N-a fost chiar atât de greu.
- De cât timp mă aflu aici?
- Patru luni și zece zile, spuse.
- Ce vești ai din Amber?
- Eric domnește. Asta-i tot.
- Unde-i Julian?
- Înapoi în pădurea din Arden, cu gărzile lui.
- De ce?
- S-au petrecut de curând unele lucruri stranii în Umbre.
- Înțeleg. Dar Caine?
- E încă în Amber, se distrează. Umblă din târfă în târfă și bea, ca de obicei.
- Și Gérard?
- E amiralul întregii flote.
- Și Random?
- În celula de sus.

— Cee? A fost prins?

— Da. A parcurs Modelul în Rebma și a apărut acolo, cu o arbaletă. L-a rănit pe Eric înainte de a fi prins.

— Adevărat? De ce n-a fost ucis?

— Ei bine, umblă vorba că e căsătorit cu o nobilă din Rebma. Eric nu dorea un conflict cu Rebma, și, din cauza asta, Moire stăpânește un regat și se vorbește că Eric are în vedere s-o ceară de nevastă. Numai bârfe, desigur, dar interesante.

— Așa e.

— Moire te-a plăcut, nu-i așa?

— Într-un fel. Cum de-ai aflat?

— Eram de față când a fost condamnat Random. Am apucat să vorbesc cu el o clipă. Lady Vialle, care pretinde că-i e soție, a cerut să meargă împreună cu el la închisoare. Eric nu știe încă ce răspuns să dea.

M-am gândit la fata oarbă, pe care n-o întâlnisem niciodată, și m-am minunat de ce auzeam.

— Când s-au întâmplat toate astea? am întrebat.

— Mmm... Acum treizeci și patru de zile, răspunse. Atunci s-a arătat Random. O săptămână mai târziu, Vialle a făcut cererea.

— Trebuie să fie o femeie ciudată dacă-l iubește cu adevărat pe Random.

— Asta a fost și impresia mea, răspunse Rein. Nu-mi pot imagina o combinație mai neobișnuită.

— Dacă reușești să-l mai vezi, transmite-i urările și respectele mele.

— Da.

— Cum le merge surorilor mele?

— Deirdre și Llewella au rămas în Rebma. Lady Florimel a intrat în grațiile lui Eric și are o poziție înaltă la curte. Nu știu unde se află în prezent Fiona.

— S-a mai auzit ceva despre Bleys? Sunt convins că a murit.

— Precis a murit, spuse Rein. Totuși, trupul nu i-a mai fost găsit.

— Și Benedict?

— Nici un semn, ca de obicei.

— Dar Brand?

— Nici un semn.

— Păi, am senzația că am trecut prin tot arborele genealogic al familiei, la această oră. Ai mai scris vreo baladă nouă?

— Nu, spuse. Încă lucrez la "Asediul Amber-ului", dar ori va fi un "hit underground", ori nu va fi nimic!

Am întins mâna prin spațiul strâmt de la baza ușii.

— Aș vrea să-ți strâng mâna, am spus, și i-am simțit mâna atingând-o pe a mea. Frumos din partea ta că ai făcut asta pentru mine. Totuși să n-o mai faci. Ar fi o nebunie să înfrunți mânia lui Eric.

Îmi strânse mâna, mormăi ceva și plecă.

Am luat pachetul cu AJUTOARE și m-am îndopat cu carne, care era marfa cea mai perisabilă. Lângă ea am mâncat un codru de pâine și mi-am dat seama că aproape uitasem ce gust poate avea mâncarea bună.

Apoi m-am moleșit și am adormit. Nu cred că am dormit foarte mult, și când m-am trezit am deschis una din sticlele cu vin.

Nu mi-a trebuit prea mult timp, în starea de slăbiciune în care mă aflam, să mă amețesc. Mi-am aprins o țigară, m-am așezat pe saltea, m-am rezemat de zid și am meditat.

Îl știam pe Rein din copilărie. Era deja băiat mare pe-atunci și el candida pentru măscăriciul curții. Un puști slăbuț, isteț. Lumea îl lua peste picior cam mult. La fel și eu. Dar eu scriam muzică, eu complineam balade, iar el și-a făcut rost de o lăută de undeva și a învățat de unul singur să cânte la ea. Curând, am început să cântăm pe două voci, și în scurtă vreme l-am îndrăgit și am început să muncim împreună, să practicăm artele marțiale. Era leneș la capitolul acesta, dar mie îmi părea rău de felul cum mă purtasem cu el înainte, ca să nu mai vorbesc de faptul că se străduia și muncea intens să învețe, așa încât l-am stimulat și am făcut din el un spadasin onorabil. N-am regretat niciodată, și cred că nici el. La scurt timp, a devenit menestrelul curții din Amber. L-am făcut pajul meu atunci, și când au început războaiele împotriva obiectelor întunecate din Umbră, numite Weirmonken, l-am făcut scutierul meu și am plecat împreună la luptă. L-am făcut cavaler pe câmpul de luptă, la Jones Falis, onoare pe care o merita din plin.

După asta, a continuat să fie cel mai bun colaborator al meu când era vorba de versuri și muzică. Culorile lui erau purpurii, iar cuvintele de aur. Îl

iubeam, la fel ca pe *cei* doi sau trei prieteni ai mei din Amber. Nu mi-aș fi închipuit însă că o să riște să-mi aducă o masă decentă. Nu mi-aș fi închipuit despre nimeni altcineva că ar putea să riște așa ceva.

Am mai sorbit din băutură și am mai fumat o țigară în cinstea lui, pentru a-l sărbători. Era un om bun. M-am întrebat cât va mai supraviețui.

Am aruncat toate mucerile ele țigară și sticla goală. Nu voiam ca nimic din jur să arate că "mă simțeam bine", în cazul în care s-ar fi tăcut o inspecție neașteptată. Am mâncat toată hrana gustoasă pe care mi-o adusesese, și m-am simțit ghiftuit pentru prima dată de când eram în detenție. Am păstrat cea de-a doua sticlă pentru o porție masivă de beție și uitare.

Și după ce-a trecut și asta, m-am reîntors la ciclul meu de acuzații.

Speram, mai ales, ca Eric să nu cunoască în totalitate puterile noastre. Era rege în Amber, recunoscut, dar nu știa chiar totul. Nu încă. Nu în felul în care știuse Tata. Mai exista o șansă la un milion care ar fi putut acționa în favoarea mea; Destul de mult, dar măcar mă ajuta să-mi păstrez mintea limpede, aici, în pragul disperării.

Dar poate că un timp mi-am și pierdut mințile, nu-mi dau seama. Există zile care îmi par mari goluri de memorie, acum când stau aici, la marginea Haosului. Numai Dumnezeu știe ce s-a petrecut cu ele, și n-o să pot merge niciodată la un psihiatru ca să aflu.

Oricum, dragi medici, nici unul dintre dumneavoastră nu poate face față familiei mele.

Zăceam și umblam în bezna amețitoare. Devenisem foarte sensibil la sunete. Ascultam tropăitul lăbuțelor șobolanilor prin paie, geamătul îndepărtat al celorlalți prizonieri, ecourile pașilor gardianului care se apropia cu o tavă de mâncare.

Astfel am început să pot aprecia distanțele și direcția.

Bănuiesc că am devenit mai sensibil și la mirosuri, dar am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Pe lângă duhoarea inimaginabilă, a mai existat acolo, pentru multă vreme, ceea ce aș fi jurat că era un iz de carne în descompunere. Mă gândeam: dacă voi muri, cât timp va trece până să observe cineva? Câți dumicați de pâine și câte câni cu zeamă lungă trebuiau să rămână

neatinse înainte ca paznicului să-i treacă prin minte să verifice dacă mai exist în celulă?

Răspunsul la această întrebare putea fi foarte important. Mirosul morții rămânea în jur multă vreme.

Am încercat să gândesc iarăși în termeni temporali, și astfel mi-am dat seama târziu că dispărea cam într-o săptămână.

Deși îmi impusesem cu grijă o rație, rezistând tentației, ispitei aflate la îndemână, m-am trezit, într-un târziu, că am ajuns la ultimul pachet de țigări.

L-am desfăcut și mi-am aprins una. Avusesem un cartuș de "Salem" și fumasem unsprezece pachete. Asta însemna două sute douăzeci de țigări. Odată, măsurasem timpul cu o țigară, și-mi trebuiseră șapte minute ca s-o fumez. Rezulta un total de o mie cinci sute patruzeci de minute petrecute fumând, sau douăzeci și cinci de ore și patruzeci de minute. Eram convins că petrecusem cel puțin o oră între țigări, poate chiar o oră și jumătate. Să spunem o oră jumătate. Acum, să zicem că am dormit șase până la opt ore pe zi. Rămâneau șaisprezece până la optsprezece ore de veghe.

Cred că fumam zece sau douăsprezece țigări pe zi. Asta însemna că trecuseră patru luni și zece zile de la încoronare, ceea ce însemna că acum trecuseră cam cinci luni.

Am gospodărit cu grijă ultimul pachet, bucurându-mă de fiecare țigară ca de o poveste de dragoste. Când s-au terminat, m-am simțit disperat.

Apoi a trecut altă vreme îndelungată.

Am început să mă gândesc la Eric. Cum se descurca în calitate de conducător? Cu ce probleme se confrunta? Ce-avea de gând acum? De ce nu se arătase pe-aici, ca să mă tortureze? Oare chiar puteam fi uitat de cei din Amber, doar pentru că așa sună un decret imperial?

Niciodată, eram sigur de asta.

Și ce se întâmplase cu frații mei? De ce nu mă contactase niciunul? Ar fi fost atât de simplu să extragă Atu-ul meu și să încalce decretul lui Eric.

Nimeni n-a făcut-o, din păcate.

M-am gândit mult timp la Moire, ultima femeie pe care-o iubisem. Ce făcea? Se mai gândea la mine? Probabil că nu. Poate că acum era amanta lui

Eric sau regina lui. Oare-i vorbise de mine vreodată? Probabil că nu, îmi spuneam din nou.

Și surorile mele? Dă-le-ncolo! Niște stricate, toate.

Mai orbisem odată, clin cauza străfulgerării unui tun, în secolul optsprezece, pe Umbra Pământ. Dar nu durase decât vreo lună și-mi revenise văzul. Eric avusese un gând fix în minte când dăduse acest ordin.

Încă asudam și tremuram, iar uneori mă trezeam urlând, de câte ori îmi revenea amintirea drugurilor înroșite în foc — atârnând deasupra ochilor mei — și apoi atingerea!

Am gemut ușor și am continuat să merg.

Nu era absolut nimic de făcut. Asta era partea cea mai cumplită a întregii situații. Eram la fel de neajutorat ca un embrion. Mi-aș fi vândut sufletul ca să mă nasc încă o dată și să văd și să mă pot răzbuna măcar o oră, cu spada în mână, ca să duelez încă o dată cu fratele meu.

M-am tolănit pe saltea și am adormit. Când m-am trezit, mâncarea sosise, am mâncat iar și-am început să merg prin celulă. Unghiile de la mâini și de la picioare îmi crescuseră mult. Barba era foarte lungă, iar părul îmi cădea continuu peste față. Mă simțeam împuțit și mă scărpinam tot timpul. Mă-ntrebam dacă nu cumva aveam păduchi.

Faptul că un prinț de Amber putea fi adus într-o asemenea stare îmi provoca o tulburare cumplită în străfundul ființei mele, oriunde ar fi fost acesta. Fusesem educat să cred despre noi că suntem niște entități invincibile, curate și cu sânge rece și dure ca diamantul, exact ca imaginile noastre de pe Atu-uri. Era limpede că nu eram. Sau, să zicem, eram destul de asemănători cu ceilalți oameni ca să ne descurcăm prin propriile noastre mijloace.

Am jucat jocuri ale minții, mi-am spus singur povești. Mi-am rechemat amintiri plăcute — și aveam multe. Mi-am reamintit elementele: vânt, ploaie, zăpadă, căldura verii și adierile răcoroase ale primăverii. Avusesem un mic aeroplan pe Umbra Pământ, și când zburasem, avusesem o senzație minunată. Mi-am reamintit scânteietoarele panorame de culoare și spațiu, orașele în miniatură, adâncul albastru al cerului, pâlcurile de nori (unde erau acum?) și întinderea curată a oceanului sub aripile mele. Mi-am amintit femeii

pe care le-am iubit, petreceri, războaie. Și când s-au isprăvit toate, și nu mai puteam găsi nimic, m-am gândit la Amber.

Odată, când am făcut asta, glandele lacrimale au început să funcționeze iar. Am plâns.

După o perioadă parcă nesfârșită și mult somn, am auzit pași care s-au oprit în fața ușii celei mele, și am auzit zgomotul unei chei în lacăt.

Trecuse atâta timp de la vizita lui Rein, încât uitasem gustul vinului și al țigărilor.

N-aș putea spune exact cât, dar trecuse foarte multă vreme...

Pe coridor erau doi bărbați. Am ghicit asta după pașii lor, mult înainte de a le auzi vocile.

Am recunoscut una din ele.

Ușa se deschise și Julian îmi spuse numele. N-am răspuns imediat, și el l-a repetat.

— Corwin? Vino aici.

Întrucât nu prea aveam de ales, m-am ridicat și am avansat. M-am oprit când am știut că mă aflu lângă el.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Vino cu mine!

Și m-a luat de braț.

Am mers de-a lungul coridorului; el nu scoase o vorbă și afurisit să fiu dacă l-am întrebat ceva.

După ecouri, mi-am dat seama că am intrat în sala cea mare. Curând după asta mă conduse pe scară.

Ne aflam în palatul propriu-zis.

Am fost dus într-o încăpere și așezat într-un scaun. Un bărbier se îngriji de părul și barba mea. Nu i-am recunoscut vocea când m-a întrebat dacă vreau să-mi scurteze barba sau să mi-o radă de tot

— De tot! i-am spus, după care un altul se ocupă de unghiile mele, toate douăzeci.

Apoi am fost îmbrăiat, și cineva m-a ajutat să îmbrac veșminte curate. Atârnau pe mine. Am fost și despăduchiat, dar să trecem peste asta.

Apoi am fost condus într-un alt spațiu negru, plin de muzică, și de aromele mâncării bune, și de sunetele multor voci, și de râsete. Am recunoscut încăperea: era sufrageria.

Vocile scăzură puțin când Julian mă conduse înăuntru și mă așeză.

Am stat acolo până când sunară trâmbițele, moment în care am fost forțat să mă ridic.

Am auzit strigându-se toastul:

— În onoarea lui Eric întâiul, Rege al Amberului! Trăiască regele!

N-am băut pentru asta, dar nimeni nu părea să fi observat. Vocea care strigase toastul era al lui Caine, de undeva din partea cealaltă a mesei.

Am mâncat cât de mult am putut, pentru că era cel mai bun prânz care mi se oferise de la încoronare. Am înțeles din conversațiile pe care le auzeam că astăzi era aniversarea încoronării lui Eric, ceea ce însemna că petrecusem un an de zile în temniță.

Nimeni nu-mi vorbi și nici eu n-am încercat să deschid vreo discuție. Eram acolo doar ca o fantomă. Pentru a fi umilit, și pentru a reaminti fără îndoială, fraților mei, prețul înfruntării stăpânului. Și fiecăruia i se poruncise să mă uite.

A continuat până târziu în noapte. Cineva îmi turna mereu vin, ceea ce era un lucru nemaipomenit, și am stat acolo ascultând muzica tuturor dansurilor.

Mesele au fost mutate în acest scop, iar eu am fost așezat undeva, într-un colț.

M-am îmbătat groaznic și când totul s-a sfârșit, am fost pe jumătate târât, pe jumătate cărat înapoi în celulă, pentru că aici se făcea curățenie. Singurul meu regret a fost că nu mi s-a făcut îndeajuns de rău ca să murdăresc podeaua sau veșmintele frumoase ale cuiva.

Astfel s-a încheiat primul meu an de beznă.

IX

N-o să vă mai plictisesc cu repetări. Cel de-al doilea an a fost destul de asemănător cu primul, cu același final. Idem, al treilea.

Rein a venit de două ori în cel de-al doilea an, cu un coș de bunătăți și cu gura plină de bârfe.

De ambele dăți i-am interzis să mai vină. În al treilea an, a venit de șase ori, la fiecare două luni și, de fiecare dată, i-am interzis să mai vină și am mâncat mâncarea lui și am ascultat ce-avea de spus.

Ceva nu era în ordine în Amber. *Lucruri* stranii își făceau apariția dintre Umbre și se înfățișau cu violență, tuturor, fără excepție. Erau distruse, firește. Eric încerca încă să înțeleagă ce se întâmpla. N-am amintit de blestemul meu, deși mai târziu m-am bucurat că începea să se împlinească.

Random, ca și mine, era încă prizonier. Soția lui i se alăturase. Pozițiile celorlalți frați și surori rămăseseră neschimbate. Asta m-a ațâțat în timpul celei de-a treia aniversări a încoronării, și m-a făcut să mă simt iarăși în viață...

Regenerat! S-a întâmplat într-o zi. Și asta m-a făcut atât de fericit, încât am făcut praf de îndată ultima sticlă de vin adusă de Rein și am desfăcut ultimul pachet de țigări, pe care-l pusesem deoparte!

Am fumat, am băut și m-am bucurat la gândul că, într-un fel, îl bătusem pe Eric.

Dacă afla asta, simțeam că mi-ar fi fost fatal. Dar eram sigur că nu știa.

Așa încât m-am bucurat, fumând, bând, și benchetuind în lumina a ceea ce se întâmplase.

Da, LUMINA!

Am zărit o mică fâșie strălucitoare, undeva în dreapta mea.

Vă dați seama ce-a însemnat asta pentru mine?

Bun, hai s-o luăm așa: m-am trezit într-un pat de spital și am aflat că-mi revenisem în totalitate, prea repede. V-ați prins?

Mă vindec mult mai repede decât alții care au fost răniți. Toți nobilii din Amber au câte ceva din această însușire.

Am supraviețuit Ciumei, am supraviețuit asediului Moscovei...

Mă regenerez mai repede și mai bine decât oricare altul.

Napoleon a făcut odată o remarcă pe tema asta. La fel și generalul Mac Artur.

Cu țesutul nervos îmi trebuia ceva mai mult timp, asta-i tot.

Văzul începea să-mi revină, asta însemna acea splendidă fâșie minunată de lumină, undeva în dreapta mea.

După un timp, mi-am dat seama că era mica suprafață cu gratii din ușa celulei.

Îmi "crescuseră" alți ochi, asta-mi spuneau degetele. Mi-au trebuit peste trei ani, dar am reușit. Era acea șansă de unu la un milion de care vorbeam mai devreme, lucru pe care nici măcar Eric nu fusese în stare să-l prevadă, din cauză că puterile erau foarte variate la cei din familia mea. Îl învinsesem din punctul ăsta de vedere: aflasem că-mi pot "dezvolta" noi globi oculari. Dintotdeauna am știut că-mi pot regenera țesuturile nervoase, dacă aveam timp suficient. Rămăsesem paralizat în urma unei răni la coloană, provocate în timpul războaielor franco-prusace.

După doi ani, mă vindecasem. Nutrisem speranța — nebunească, recunosc — că puteam face cu ochii mei arși ceea ce făcusem atunci cu coloana. Și avusesem dreptate. Îi simțeam intacti, iar vederea îmi revenea, treptat.

Cât mai era până la următoarea aniversare a încoronării lui Eric? M-am oprit din mers și inima mi-a bătut mai puternic. De îndată ce vreunul ar fi observat că mi-am recăpătat ochii, i-aș fi pierdut din nou.

Așadar, trebuia să evadez înainte de trecerea celor patru ani.

Cum?

Nu mă gândisem prea mult la asta în tot acest timp, deoarece chiar dacă aș fi găsit o cale să ies din celulă, n-aș fi reușit să ies din Amber sau din palat, indiferent că aveam sau nu ochi, fără să primesc ajutor. Ori așa ceva nu-mi era la îndemână.

Acum, totuși...

Ușa celulei mele era mare, grea, ținută cu alamă, cu un mic grătar la o înălțime de aproape cinci picioare, în scopul de a privi înăuntru ca să vadă dacă sunt în viață, dacă i-ar fi păsat cuiva de asta.

Chiar dacă aş fi reuşit să-l scot de acolo, nu cred că aş fi putut ajunge la lacăt. Era o mică portiţă mobilă la baza uşii, destul de largă să-mi împingă mâncarea înăuntru şi cam asta era tot. Balamalele erau fie pe dinafară, fie între uşă şi cadru, nu ştiam sigur. Oricum ar fi fost, nu puteam ajunge la ele. Alte uşi nu mai erau.

Era aproape ca şi cum aş fi fost orb, în afară de lumina aceea slabă şi liniştitoare care pătrundea prin grătar. Ştiam că văzul nu mi-a revenit în totalitate. Mai era cale lungă până acolo. Dar chiar de-ar fi fost aşa, oricum era aproape întuneric beznă. Ştiam asta, deoarece cunoşteam temniţele subterane ale Amber-ului.

Am aprins o ţigară, am început din nou să mă plimb, şi mi-am inventariat obiectele, căutând ceva ce mi-ar fi putut fi de ajutor. Erau hainele, salteaua de dormit şi paiele umede.

Aveam, de asemeni, chibrituri, dar am respins imediat ideea de a da foc paielor. Mă îndoiam că va veni cineva să deschidă uşa, dacă aş fi făcut-o. Cel mult ar fi venit şi ar fi râs, dacă, fireşte, ar fi venit.

Aveam o lingură pe care-o furasem la ultimul banchet. De fapt, aş fi vrut un cuţit, dar Julian mă prinsese încercând să fur unul şi-l înşfăcase imediat. Ceea ce nu ştiuse însă, e că asta fusese cea de-a doua încercare. Deja aveam lingura pitită în cizmă.

Şi la ce-mi folosea?

Auzisem şi eu poveştile acelea despre tipii care-şi săpaseră drumul afară din celule cu cele mai ciudate lucruri — agrafe de centură (ceea ce eu n-aveam) — şi altele.

Numai că eu n-aveam timp să mă joc de-a contele de Monte Cristo. Trebuia să fiu afară în câteva luni, altfel ochii nu mi-ar fi fost de nici un folos.

Uşa era din lemn masiv. Stejar. Era întărită cu patru benzi metalice. Una mergea de jur-împrejur, aproape de capătul de sus, una lângă bază, şi încă două care mergeau de sus în jos, trecând de-o parte şi de alta a grătarului de mărimea unui picior. Ştiam că uşa se deschidea în afară, iar lacătul era în stânga mea. Din amintiri ştiam că uşa are o grosime de aproximativ patru centimetri şi mi-am reamintit poziţia aproximativă a lacătului, pe care am verificat-o împingându-mă în uşă şi simţind tensiune în acel punct. Mai ştiam

că ușa era și barată, dar despre asta urma să-mi fac griji mai târziu. Puteam să încerc să ridic bara, strecurând coada lingurii între ușor și marginea ușii.

Am îngenuncheat pe saltea și cu lingura am săpat lemnul în jurul locului unde era lacătul. Am muncit până mi-a amorțit mâna — poate vreo două ore. Apoi mi-am trecut unghia peste suprafața lemnului. Nu săpasem prea adânc, dar era un început. Am luat lingura în stânga și am continuat, până mi-a amorțit și mâna asta.

Continuam să sper că Rein își va face apariția. Eram convins că-i pot cere să-mi dea daga lui, dacă lucrurile evoluau cum îmi doream eu. Nu și-a făcut însă apariția, așa încât am continuat să zgârii și să scobesc.

Am muncit zi de zi. până am pătruns aproape doi centimetri în lemn. De fiecare dată când auzeam pașii temnicerului, mutam salteaua înapoi la zidul opus și mă trânteam pe ea, cu spatele spre ușă. După ce trecea, îmi reluam munca. Apoi a trebuit să mă opresc un timp, deși uram treaba asta. Îmi înfășurasem mâinile în fâșii din hainele mele, dar tot am făcut bășici care s-au spart, și, după un timp, carnea vie de dedesubt a început să sângereze. Așa că mi-am luat o pauză ca să se vindece. Am hotărât să dedic acest timp planurilor legate de ceea ce voi face după ce aveam să evadez.

După ce-o să pătrund destul de adânc prin ușă, o să ridic bara. Zgomotul căderii ei va face să vină, probabil un gardian. Numai că atunci voi fi de mult afară. Câteva lovituri zdravene vor sparge ușa la care lucram, iar lacătul putea rămâne liniștit la locul lui. Calea mi-ar fi deschisă, iar eu m-aș trezi față în față cu gardianul. El ar fi înarmat, iar eu nu. Va trebui să-l înving.

Se va crede stăpân pe situație, crezând că eu nu văd. Pe de altă parte, va fi și puțin speriat când își va aminti cum am intrat eu în Amber. Oricum va muri și atunci eu voi face rost de o armă. Mi-am pipăit musculatura.

Zei! Cât slăbisem! Dar măcar erau din viță de Amber și simțeam că până și într-o asemenea condiție puteam învinge un om obișnuit. Poate că mă păcăleam, dar eram dator să încerc.

Apoi, dacă izbândeam, cu o spadă în mână, nimic nu mă mai putea opri să ajung la Model. Aș fi intrat în el și, când aș fi ajuns în centru, m-aș fi refăcut, și de data asta n-aș mai fi grăbit lucrurile. Chiar dacă mi-ar lua un secol, voi avea totul perfect pus la punct înainte de a ataca iarăși Amber-ul. În fond, din

punct de vedere tehnic, eu eram stăpânul lui. Nu mă încoronasem singur, în prezența tuturor, înainte ca Eric să facă același lucru? Voi transpune în viață pretenția mea la tron!

Ce păcat că nu era posibil să mergi în Umbră direct din Amber! Atunci n-ar mai fi trebuit să mă încurc cu Modelul. Dar Amber-ul meu este centrul tuturor, și nu poți pleca din el chiar atât de ușor.

După, să zicem, o lună, mâinile mi s-au vindecat și în locul rănilor mi s-au făcut niște bătăături enorme.

Am auzit pașii unui gardian și m-am năpustit în colțul celălalt al celulei. S-a auzit un scârțâit scurt și mâncarea mi-a fost strecurată prin ușă. Apoi, iarăși pași, de data asta pierzându-se în depărtare.

M-am întors la ușă. Fără să mă uit, știam ce e în tavă: un codru de pâine mucegăită, un hârb cu apă, și o bucată de brânză, dacă aveam noroc. Am aranjat salteaua, am îngenuncheat și am pipăit șanțul. Eram aproape la jumătate.

Atunci am auzit chicotitul.

Venea din spatele meu.

M-am întors, neavând nevoie de ochi ca să știu că mai era cineva în celulă. Un bărbat care stătea lângă zidul din stânga, chicotind.

— Cine e? am întrebat și vocea îmi sună straniu. Am realizat că acestea erau primele cuvinte pe care le rostisem după multa vreme.

— Evadare, zise. Încercare de evadare.

Și chicoti iar.

— Cum ai intrat aici?

— Mergând.

— De unde? Cum?

Am aprins un chibrit care m-a orbit, dar am rezistat.

Era un tip mic de statură. Plăpând — ar fi un cuvânt mai potrivit. Avea cam un metru cincizeci și era cocoșat.

Părul și barba erau la fel de mari ca ale mele. Singurele lucruri diferite în masa asta enormă de blană erau nasul lung, coroiat și ochii aproape negri, acum strânși din cauza luminii.

— Dworkin! am exclamat.

Chicoti din nou.

— Așa mă cheamă. Dar pe tine?

— Nu mă mai recunoști, Dworkin?

Am aprins alt chibrit și l-am apropiat de fața mea.

— Privește atent! Lasă barba și părul. Mai adaugă cincizeci de kilograme la greutate. Tu m-ai desenat până în cele mai mici detalii pe mai multe pachete de cărți de joc.

— Corwin, spuse într-un târziu. Mi-amintesc de tine. Da.

— Credeam că ai murit.

— Și totuși, n-am murit. Vezi? și făcu o piruetă în fața mea. Ce mai face tatăl tău? L-ai văzut de curând? El te-a aruncat aici?

— Nici Oberon nu mai e, i-am răspuns. Fratele meu Eric domnește în Amber, iar eu sunt prizonierul lui.

— Atunci am o vechime mai mare, pentru că eu sunt prizonierul lui Oberon.

— Oh? Nimeni dintre noi n-a știut că Tata te-a trimis în închisoare.

L-am auzit plângând.

— Da, spuse după un timp. N-a avut încredere în mine.

— De ce nu?

— l-am spus că m-am gândit la o cale de a distruge Amber-ul. l-am descris-o, și atunci m-a întemnițat.

— N-a fost prea frumos din partea ta.

— Știu, încuviință el, dar mi-a dat un apartament drăguț și o groază de lucruri cu care să fac cercetări. Numai că, după un timp, nu m-a mai vizitat. Obişnuia să aducă oameni care-mi arătau pete de cerneală și mă făceau să le spun povești despre ele. Drăguță chestie, până când am spus o poveste care nu-mi plăcea și l-am transformat pe tip într-o broască. Regele s-a înfuriat când n-am mai vrut să-l transform la loc, și a trecut atâta vreme de când n-am mai văzut pe nimeni, încât l-aș transforma chiar și acum, dacă ar mai vrea. Odată...

— Cum ai ajuns aici, în celula mea? l-am întrebat iar.

— Ți-am spus. Am mers.

— Prin zid?

— Firește că nu. Prin zidul Umbră.

— Nimeni nu poate trece prin Umbre în Amber. În Amber nu există Umbre.

— Ei bine, am trișat, recunosc el.

— Cum?

— Am desenat un nou Atu și am pășit prin el, ca să văd ce e de partea asta a zidului. Oh, Doamne! — tocmai mi-am amintit. Nu mă pot întoarce fără el. Va trebui să fac altul? Ai ceva de mâncare? Și ceva de desenat? Și ceva pe care să desenez?

— Ia o bucată de pâine, am spus și i-am dat-o, iar aici ai o bucată de brânză. Merge cu pâine!

— Mulțumesc, Corwin, și le înfulecă bându-mi apoi și toată apa. Acum, dacă mi-ai da un creion și o bucată de pergament, m-aș putea întoarce în apartamentul meu. Vreau să termin o carte pe care începusem s-o citesc. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău de Eric. O să mai vin cândva și o să mai vorbim mai mult. Dacă-ți mai vezi tatăl, te rog spune-i să nu fie supărat pe mine pentru că eu o să...

— N-am nici creion, nici pergament, i-am potolit eu șuvoiul de vorbe.

— Doamne, spuse, nu prea e civilizată lumea pe aici.

— Știu. Dar, la urma urmei, nici Eric nu e.

— Ei bine, dar tu ce ai? Prefer apartamentul meu locului ăstaia. Cel puțin e mai bine luminat.

— Ai cinat cu mine, am spus, și acum vreau să-ți cer un serviciu. Dacă-mi îndeplinești cererea asta, îți promit că o să fac tot posibilul să aranjez treaba dintre tine și Tata.

— Ce dorești?

— De multă vreme îți admir munca, și există ceva ce mi-am dorit întotdeauna, ceva care să fie tăcut de mâinile tale. Ți-amintești de Farul din Cabra?

— Firește. Am fost de multe ori acolo. Îl cunosc pe paznic, Jopin. Obişnuiam să joc șah cu el.

— Mă gândesc la asta mai mult ca la orice, pentru că mare parte din viață mi-am dorit să văd una din schițele acelea magice ale înaltului turn cenușiu.

— Un subiect foarte simplu, spuse el, și chiar emoționant. Am făcut câteva schițe preliminare în trecut, dar n-am mers niciodată mai departe. Mereu au intervenit alte lucruri. Am să-ți fac una, dacă vrei.

— Nu. Mi-ar plăcea ceva mai trainic, să-mi țină companie aici, în celulă — să mă liniștească, pe mine și pe ceilalți care vor veni aici, după mine.

— Lăudabil ceea ce intenționezi, dar cum?

— Am aici un vârf, i-am spus (lingura apucase să se ascută destul de bine) și mi-ar plăcea să văd desenul pe peretele de-acolo, astfel încât să-l pot privi atunci când mă odihnesc.

Tăcu o clipă, apoi:

— Dar nu prea e lumină p-aici, remarcă el

— Am mai multe cutii de chibrituri. Le aprind și ți le țin eu. Am putea arde chiar câteva paie dacă se termină astea.

— Condițiile de lucru sunt departe de a fi ideale...

— Știu și-ți cer scuze pentru asta, mărețe Dworkin, dar sunt singurele pe care ți le pot oferi. O operă de artă ieșită din mâinile tale va lumina peste măsură umila mea existență.

Chicoti iarăși.

— Foarte bine. Dar trebuie să-mi promiți că vei face rost de lumină după aceea, astfel încât să-mi schițez și eu o cale înapoi către apartamentele mele.

— S-a făcut, am spus eu, și mi-am pipăit buzunarul.

Aveam trei pachete de chibrituri pline și al patrulea în parte.

I-am pus lingura în mână și l-am condus spre zid.

— Simți instrumentul? l-am întrebat.

— Da, e o lingură ascuțită, nu-i așa?

— Da. O să fac lumină de îndată ce spui că ești pregătit. Va trebui să desenezi rapid, pentru că provizia mea de chibrituri e limitată. Am să repartizez o jumătate din ele pentru far și cealaltă, pentru treaba ta.

— E-n regulă, spuse, iar eu am aprins un chibrit, în timp ce el începu să traseze linii pe zidul cenușiu și umed.

Mai întâi, făcu un dreptunghi pe verticală, pentru a încadra viitoarea schiță. Apoi, din câteva trăsături îndemânatice, farul începu să se schițeze.

Era uluitor, așa prostănac cum era, talentul îi rămăsese intact. Țineam fiecare chibrit de la bază, scuiam pe arătătorul stâng și pe degetul mare, și când nu-l mai puteam ține în dreapta, întorceam chibritul și-l apucam de capătul ars, lăsându-l să ardă complet, înainte de a aprinde altul.

Când se termină prima cutie, el isprăvise turnul și lucra marea și cerul. L-am încurajat, exprimându-mi admirația la fiecare linie.

— Minunat, într-adevăr minunat, am spus când părea că e aproape gata.

Apoi mă făcu să mai irolesc un chibrit în timp ce se iscălea. Eram deja la cea de-a doua cutie.

— Acum s-o admirăm, spuse.

— Dacă vrei să te întorci în apartamentele tale, va trebui să mă lași numai pe mine s-o admir. Ne-au rămas prea puține chibrituri ca să mai fim și critici de artă acum.

Se bosumflă un pic, dar se duse la celălalt zid și începu să scrijelească de îndată ce-am aprins un chibrit.

Schiță o mică încăpere, un craniu pe birou, un glob lângă el, pereți plini de cărți.

— Acum e bine, spuse, când terminasem a treia cutie și începusem ce mai rămăsese din a patra.

I-au mai trebuit șase bețe ca să termine și încă unul pentru semnătură.

Privi desenul în timp ce ardea al optulea chibrit — mai rămăseseră doar două — apoi făcu un pas și dispăru.

Chibritul îmi arse degetele și l-am lăsat să cadă; sfârâi când atinse patele umede și se stinse.

Am rămas acolo, tremurând, plin de sentimente contradictorii, și apoi i-am auzit vocea și i-am simțit din nou prezența lângă mine. Se întorsese.

— Tocmai mă gândeam la ceva. Cum poți vedea tabloul când aici e-atât de întuneric?

— Oh. Eu pot vedea pe întuneric. Am trăit atât de mult cu el, încât mi-a devenit prieten.

— Înțeleg. Era doar un gând. Acum, dă-mi o lumină ca să mă pot întoarce.

— Foarte bine, am încuviințat, gândindu-mă la ultimele două bețe. Dar n-ar fi rău să-ți aduci propria ta sursă de lumină data viitoare când mai treci pe-aici. O să rămân fără chibrituri după asta.

— E-n ordine.

Am aprins chibritul și el își examinează lucrarea, păși spre ea și se volatiliză încă o dată.

M-am întors brusc și am examinat Farul din Cabra înainte să se stingă chibritul. Da, forța era acolo. O simțeam.

Oare ultimul chibrit îmi va fi de folos?

Nu, nu cred. Îmi trebuia o perioadă mai mare de concentrare pentru a folosi un Atu drept ieșire.

— Ce puteam aprinde? Paiele erau prea ude și nu puteau lua foc. Ar fi fost cumplit să am ieșirea — calea mea spre libertate — chiar aici, cu mine, și să nu fiu în stare s-o folosesc.

Aveam nevoie de o flacăra care să dureze un timp.

Salteaua de dormit! Era o căptușeală de haine umplută cu paie. Paiele puteau fi mai uscate, și ar fi ars și căptușeala.

Am curățat jumătate din podea, până am dat de piatra goală. Apoi am căutat lingura ascuțită, ca s-o folosesc la tăiatul balotului. Am înjurat. Dworkin o luase cu el.

M-am răsucit, m-am smucit și am tras de balot. În cele din urmă, se rupse și am scos afară paiele uscate din mijloc. Am făcut o grămăjoară din ele și am pus pânza alături, pentru a o folosi drept combustibil suplimentar în caz de nevoie. Cu cât mai puțin fum, cu atât mai bine. Ar fi atras atenția, dacă ar fi trecut vreun gardian pe aici. Puțin probabil, totuși, din moment ce fusesem hrănit de curând și primeam o singură masă pe zi.

Am aprins ultimul chibrit, apoi am dat foc cutiei de carton din care-l scosesem.

Când luă foc, am folosit-o pentru paie. Aproape nimic. Paiele erau mai ude decât crezusem, chiar dacă proveneau din mijlocul saltelei mele. Dar, într-un târziu, apărură o strălucire, apoi o flăcăruie. Mi-au mai trebuit două dintre celelalte cutii de chibrituri goale ca să reușesc isprava asta, și eram bucuros că nu le aruncasem în closet.

Am făcut o făclie din a treia cutie, am ținut căptușeala în stânga, m-am ridicat și m-am așezat dinaintea desenului.

Lumina se răspândea pe zid, pe măsură ce flăcările se înălțau tot mai sus, iar eu m-am concentrat asupra turnului și l-am evocat în minte. Mi s-a părut că aud țipătul unui pescăruș. Am adulmecat ceva ca o briză sărată, iar locul devenea din ce în ce mai real, pe măsură ce-l priveam.

Am aruncat căptușeala în foc, iar flăcările scăzură o clipă, apoi izbucniră și mai puternic. Cât timp am făcut asta, nu mi-am dezlipit ochii de pe tablou.

Vraja era încă acolo, în mâna lui Dworkin, deoarece curând farul îmi păru la fel de real ca și celula. Apoi păru unica realitate, în timp ce hruba era doar o Umbră în spatele meu. Auzeam zgomotul valurilor care se spărgeau și simțeam ceva ca un soare de amiază deasupra-mi...

Am făcut un pas înainte, iar piciorul nu-mi intră în flăcări.

Mă aflam pe țărmul nisipos, presărat de stânci, al insuliței Cabra, pe care se afla marele far cenușiu ce lumina calea vaselor din Amber în timpul nopții.

Un stol de pescăruși înfricoșați se rotea și țipa deasupra mea, iar râsul meu se confunda cu bubuitul valurilor și cu cântecul liber al vântului. Amber era la optzeci de kilometri în spate, spre stânga.

Evadasem.

X

Mi-am croit drum către far și am urcat scara de piatră care ducea la ușa din partea de vest. Era înaltă, lată, grea și etanșă. Și încuiată pe deasupra. La vreo trei sute de metri în spatele meu se afla un mic debarcader. De el erau legate două bărci. Una — cu vâsle, cealaltă cu pânze. Se legănav ușor și, în spatele lor, apa părea mică sub razele soarelui. M-am oprit o clipă să le privesc. Trecuse atâta timp de când nu mai văzusem nimic, încât pentru o clipă mi-au părut mai mult decât reale, am simțit un nod în gât și am înghițit.

M-am întors și am bătut la ușă.

După o așteptare care mi s-a părut prea lungă, am bătut iar.

În cele din urmă am auzit un zgomot înăuntru și ușa se deschise, scârțâind din cele trei balamale negre.

Jopin, paznicul, mă privi cu ochi injectați; răsuflarea îi duhnea a whisky. Avea puțin peste un metru cincizeci înălțime și era atât de cocoșat, încât îmi amintea de Dworkin. Barba îi era fel de lungă ca a mea, deci firește că părea mai lungă, și avea culoarea fumului, în afară de câteva pete galbene, lângă buzele uscate. Pielea îi era la fel de poroasă ca o coajă de portocală, iar ploile și vânturile i-o închiseseră Ia culoare, încât semăna cu o piesă de mobilier vechi.

Ochii lui negri priviră cruciș, apoi se concentrară asupra mea.

Ca mulți oameni care sunt tari de ureche, vorbea destul de răstit.

— Cine ești? Ce vrei?

Dacă eram atât de greu de recunoscut în starea mea de slăbiciune și plin de păr, am hotărât că era la fel de bine să-mi păstrez anonimatul.

— Sunt un călător din sud și am naufragiat de curând, am răspuns. Am stat agățat de o bucată de lemn câteva zile și am fost aruncat de ape, aici, pe țărm. Am dormit pe plajă toată dimineața. De-abia de puțină vreme mi-am revenit suficient ca să vin până la far, la tine.

Păși înainte și mă luă de braț. Îmi puse celălalt braț pe umeri.

— Intră, intră atunci, spuse. Sprijină-te de mine. Ia-o ușor. Vino pe-aici!

Mă conduse în locuința sa, care era îngrozitor de murdară, plină de cărți vechi, hărți și piese de echipament nautic. Nici el nu se ținea prea bine pe picioare, așa încât nu m-am sprijinit cine știe ce, doar atât cât să păstrez impresia de slăbiciune de care încercasem să-l conving când mă ținusem de pragul ușii.

Mă conduse spre canapea, mă sfătui să mă întind și plecă să închidă ușa și să-mi pregătească ceva de mâncare.

Mi-am scos cizmele, dar aveam picioarele atât de murdare, încât le-am pus la loc.

Dacă fusesem pe mare atâta vreme nu trebuia să fiu murdar. Nu vroiam să renunț la povestea mea, așa încât am tras o pătură peste mine și m-am tolănit, odihnindu-mă de-a binelea.

Jopin reveni curând cu o carafă de apă, o carafă de bere, o felie mare de carne și o jumătate de pâine pe o tavă de lemn pătrată. Curăță o măsuță, pe care o aduse apoi lângă canapea. Pune tava pe ea și mă îndemnă să mănânc și să beau.

L-am ascultat. M-am îndopat. M-am ghiftuit. Am mâncat tot ce vedeam cu ochii. Am golit ambele carafe.

Apoi m-am simțit îngrozitor de obosit.

Jopin încuviință când văzu că mă cuprinde oboseala și-mi spuse să mă culc. Nu-și isprăvi vorba, că eu și adormisem.

Când m-am trezit, era noapte și mă simțeam mult mai bine decât în săptămânile trecute. M-am ridicat, am refăcut drumul dinainte și am plecat din clădire. Afară era frig, dar cerul era limpede ca cristalul și parcă erau milioane de stele. Lentilele din vârful farului sclipeau în spatele meu, apoi se întunecau, sclipeau, se întunecau. Apa era rece, dar trebuia să mă spăl.

M-am îmbăiat, mi-am spălat hainele și le-am stors. Am petrecut o oră făcând asta. Apoi m-am întors la far, mi-am întins hainele pe speteaza unui scaun vechi, ca să le usuc, m-am băgat sub pătură, am adormit iar.

Dimineața, când m-am trezit, Jopin era deja în picioare. Mi-a pregătit un mic dejun copios, pe care l-am tratat la fel ca prânzul de cu o zi înainte.

Apoi i-am cerut un brici, o oglindă și o pereche de foarfeci și m-am bărbierit singur, încercând să mă și tund cât de cât. M-am îmbăiat din nou după asta, și când mi-am pus hainele sărate, țepene, curate, aproape că mă simțeam din nou o ființă omenească.

Jonin se holbă la mine când m-am întors de la mare și spuse:

— Îmi pari destul de cunoscut, amice.

Am dat din umeri.

— Acum povestește-mi despre naufragiul tău.

Așa am și făcut. Tot ce știam. Ce dezastru i-am mai descris! Până la ruperea arborelui mare, firește.

Mă bătu pe umăr și-mi turnă de băut. Îmi dădu o țigară și mi-o aprinse.

— Odihnește-te aici, îmi spuse. Am să te duc pe țărm când dorești, sau am să semnalez vreunei nave care trece, dacă vezi una pe care-o recunoști.

M-am împrietenit cu el datorită ospitalității lui deosebite. Ar fi fost necivilizat să nu am această atitudine față de cel care-mi salvase viața. Am mâncat hrana lui, i-am băut băuturile și l-am lăsat să-mi dăruiască o cămașă prea mare pentru el. Fusese a unui prieten de-al lui, care se înecase în mare.

Am stat cu el trei luni, până când mi-am refăcut forțele. L-am ajutat cât am putut — controlând farul în nopțile când el se făcea pulbere, curățind toate încăperile casei — ajungând chiar să zugrăvesc două dintre ele și să înlocuiesc cinci geamuri sparte — și supraveghind marea, împreună cu el, în nopțile cu furtună.

Nu-l interesa politica, mi-a spus. Nu-l interesa cine domnește în Amber. După părerea lui, toată echipa noastră nemernică era putredă. Atâta timp cât putea să supravegheze farul său, să mănânce bine, să bea bere și să-și examineze liniștit hărțile de navigație, nu dădea o para chioară pe ce se întâmpla pe țărm. Ajunsesem să mă atașez de el, și, întrucât știam câte ceva despre vechile hărți, am petrecut multe nopți plăcute corectând câteva. Navigasem departe în nord, cu mulți ani în urmă, și i-am dat o hartă nouă, bazată pe amintirile mele din cursul călătoriei. Păru deosebit de încântat de felul în care descriam eu acele ape.

— Corey, (ăsta era numele pe care mi-l dădusem), mi-ar plăcea să navighez împreună cu tine într-o bună zi. Nu mi-am dat seama că ai fost cândva căpitanul propriului tău vas.

— Cine știe? i-am spus. Și tu ai fost cândva căpitan, nu-i așa?

— De unde știi? mă întrebă.

Adevărul e că îmi amintisem, dar n-am zis nimic, am arătat doar obiectele din jurul meu.

— Toate obiectele astea pe care le-ai adunat. Și pasiunea ta pentru hărți. De asemenea, te comporti ca un tip care, cândva, a comandat o navă.

Zâmbi.

— Da, spuse, e-adevărat. Am avut comanda timp de peste o sută de ani. Pare să fi trecut atât de mult de atunci... Hai să mai bem ceva...

Am sorbit din băutura mea și am dat-o deoparte. Luasem peste douăzeci de kilograme în greutate în lunile pe care le petrecusem aici. De le o zi la alta, mă așteptam să mă recunoască drept un membru al familiei.

Poate că o să mă toarne lui Eric — sau poate nu. Și nu doar pentru că între noi se stabilise o camaraderie, aveam eu sentimentul că n-o va face. Dar nu voiam să risc numai ca să aflu.

Uneori, când stăteam și supravegheam farul, mă întrebam cât o să mai rămân aici.

Nu prea mult, am hotărât, punând un strop de grăsime într-un pivot. Ba chiar foarte puțin. Se apropia timpul când va trebui să pornesc la drum și să merg încă o dată printre Umbre.

Apoi, într-o zi, am simțit apăsarea, ușoară și greu de definit la început. Nu știam cu siguranță ce era.

Imediat am stat nemișcat, am închis ochii și mi-am eliberat mintea de gânduri. Au trecut cinci minute până când prezența neliniștitoare se retrase.

Am făcut un pas și deodată m-am dumirit și am zâmbit când mi-am dat seama de scurtimea cursei mele. Inconștient, pășisem în dimensiunile celulei din Amber.

Cineva tocmai încercase să intre în contact cu mine, prin Atu-ul meu. Să fi fost Eric?

Își dăduse, în sfârșit, seama de absența mea și încercase să mă localizeze astfel? Nu eram sigur. Cred că se temea de un contact mental cu mine. Sau Julian? Ori Gérard? Caine? Oricine-ar fi fost, îl paralizasem complet, știam asta. Și aveam de gând să refuz astfel de contacte cu oricare membru al familiei mele. Poate că pierdeam vreo veste importantă sau ceva care mi-ar fi de ajutor, dar nu-mi puteam permite să risc.

Încercarea de contactare și eforturile mele de a bloca orice legătură mi-au provocat o senzație de frig.

M-am cutremurat. M-am gândit la asta tot restul zilei și am hotărât că sosise clipa să plec. Nu era bine pentru mine să rămân atât de aproape de Amber câtă vreme eram vulnerabil. Mă refăcusem îndeajuns ca să-mi croiesc drum printre Umbre, să plec în căutarea locului unde trebuia să ajung, dacă vroiam ca Amber să fie al meu pentru eternitate.

Mă domolisem, eram foarte aproape de o mare împăcare, datorită sprijinului bătrânului Jopin. Era dureros să-l părăsesc, pentru că în lunile cât

am stat împreună ajunsese să-mi placă, bătrânul. Astfel, că, seara, după ce am isprăvit o partidă de șah, i-am destăinuit intenția mea de a pleca.

Turnă de băut, ridică paharul și spuse:

— Îți urez noroc, Corwin. Nădăjduiesc că într-o bună zi ne vom revedea.

Nu l-am întrebat de ce-mi spusese pe numele adevărat, iar el zâmbi când își dădu seama că nu mi-a scăpat.

— Ai fost extraordinar, Jopin. Dacă voi izbândi în încercarea mea, n-am să uit ce-ai făcut pentru mine.

Clătină din cap.

— Nu vreau nimic. Sunt fericit aici unde sunt, făcând exact ceea ce fac. Îmi place să mă ocup de turnul ăsta blestemat. E toată viața mea. Dacă vei izbândi în ceea ce vrei să faci — nu, nu-mi spune despre ce e vorba, te rog! Nu vreau să știi! — sper că, odată, te vei opri și-aici ca să mai jucăm un șah.

— Așa voi face, i-am promis.

— Dacă vrei, dimineață poți să iei "Butterfly"⁴-ul.

— Mulțumesc.

"Butterfly" era barca lui cu pânze.

— Înainte de a pleca, spuse, îți sugerez să iei ocheanul meu, să urci în turn și să te uiți spre Valea din Gamath.

— Ce-i de văzut acolo?

Ridică din umeri.

— Tu va trebui să hotărăști singur!

Am încuviințat.

— E-n regulă, așa voi face!

Apoi ne-am îmbătat temeinic, după care ne-am dus la culcare. O să-mi fie dor de bătrânul Jopin. Cu excepția lui Rein, el a fost singurul prieten după întoarcerea mea. Mă întrebam vag despre valea care fusese o perdea de foc ultima dată când o traversasem. Ce-ar fi putut fi atât de neobișnuit acolo, după patru ani?

Bântuit de vise cu vârcolaci și Sabaturi, am adormit, și luna plină s-a ivit deasupra lumii.

⁴ Butterfly = fluture

M-am trezit în zori. Jopin dormea încă, ceea ce era bine, pentru că nu doream de fapt să-mi iau rămas bun și aveam un sentiment ciudat că n-o să-l mai văd niciodată.

Cu ocheanul în mână, m-am urcat în turn, în încăperea care adăpostea farul. M-am dus la fereastra care dădea spre țarm și am îndreptat unealta spre vale.

Deasupra pădurii era ceață. Ceva rece, umed, cenușiu atârna peste vârfurile copacilor mărunți, cioturoși. Copacii erau negri, iar crengile lor răsucite ca degetele unor mâini care se luptă. Niște lucruri întunecoase bântuiau printre ele, și, după felul cum zburau, știam că nu sunt păsări. Probabil erau lilieci. În pădure se simțea ceva rău, știam, și atunci mi-am dat seama ce anume. Eram eu însumi.

Făcusem asta prin blestemul meu. Eu transformasem liniștita Vale a Garnathului în ceea ce era acum: un simbol al urii mele față de Eric și față de toți ceilalți de lângă el care îl lăsaseră să înșface puterea și să mă orbească.

Nu-mi plăcea înfățișarea pădurii aceleia și, privind-o, mi-am dat seama cum se materializa ura mea. Știam asta, pentru că era o parte din mine.

Creasem o nouă cale de intrare în lumea reală. Garnath era acum o potecă printre Umbre. Umbre întunecate și feroase. Numai cei răi, cei invidioși pot trece pe-acolo. Asta era sursa acelor "lucruri" de care amintise Rein, lucruri care-l tulburaseră pe Eric. Lucru bun — într-un fel, dacă-l țineau ocupat. Dar când am luat ocheanul de la ochi, nu mi-am putut înăbuși sentimentul că făcusem, într-adevăr, un lucru foarte rău. Pe-atunci nu credeam c-o să mai văd vreodată lumina cerului strălucitor din timpul zilei. Acum îmi dădeam seama că dezlănțuisem ceea ce avea să provoace mari distrugerii. În timp ce mă uitam, forme ciudate păreau să mișune de colo-colo. Făcusem un lucru care nu mai fusese făcut niciodată înainte, nici măcar în timpul întregii domnii a lui Oberon: deschisesem o nouă cale spre Amber. Și o deschisesem numai răului.

Va veni o zi când stăpânul Amber-ului — oricine va fi acela — va avea de rezolvat problema închiderii acestui drum înspăimântător. Priveam și-mi spuneam că ăsta era rezultatul durerii, furiei și urii mele. Dacă voi domni

vreodată în Amber, va trebui să mă confrunt cu propria mea muncă, ceea ce e întotdeauna un lucru diabolic de încercat.

Am lăsat ocheanul jos și am oftat.

Așa să fie, mi-am spus. Până una-alta, îi dădea insomnii lui Eric.

Am mâncat ceva în grabă, am pregătit "Butterfly"-ul cât de repede am putut, am înălțat câteva pânze, am desprins parâma și am pornit în larg. De obicei, la ora asta Jopin era treaz deja, dar, probabil, nici lui nu-i plăceau despărțirile.

Am îndreptat barca spre mare, știind încotro mă îndrept, dar nefiind foarte sigur cum voi ajunge acolo. Voi naviga printre Umbre și mări ciudate, dar oricum e mai bine decât drumul pe uscat, cu "opera" mea în acea vale.

Mă îndreptam spre un țărm aproape la fel de strălucitor ca și Amber-ul, un loc aproape nemuritor, un loc care nu exista în realitate, mai bine zis nu exista deloc. Era un loc care dispăruse în Haos cu secole în urmă, dar din care precis mai supraviețuise o Umbră. N-aveam de făcut decât s-o gășesc, s-o recunosc și s-o fac din nou a mea, așa cum fusese în zilele de mult trecute.

Apoi, cu forțele mele care să mă susțină, urma să fac un alt lucru pe care Amber-ul nu-l cunoștea. Nu știam cum încă, dar mi-am jurat că tunurile vor bubui în cetatea nemuritoare în ziua reîntoarcerii mele.

Cum navigam în Umbră, o pasăre albă sosi și se așeză pe umărul meu drept, iar eu am scris un bilețel, l-am legat de piciorușul ei și am trimis-o pe drumul ei. Bilețelul glăsuia: "Sosesc!" și era semnat de mine.

Nu-mi voi găsi odihna până nu mă voi răzbuna și nu voi cuceri tronul, și spun adio prințisor, oricui va sta între mine și dorințele mele.

Soarele cobora în stânga mea, iar vântul umfla pânzele și mă împingea înainte.

Am tras o înjurătură și apoi am izbucnit în râs.

Eram liber și fugar, dar reușisem s-ajung până aici. Acum aveam șansa pe care mi-o dorisem atât de mult.

O pasăre neagră sosi și se așeză pe umărul stâng, iar eu am scris un bilețel, l-am legat de piciorușul ei și am trimis-o spre vest.

Bilețelul glăsuia: "Eric, o să revin" și era semnat — "Corwin, Prinț de Amber".

Un vânt diabolic mă împingea spre răsărit.